

இன்னும் வசீபுதர்காக...

மேன்கள்

இது-

ஏன் இறக்கிறோம்
எனத் தெரியாமல்
உலகெங்கும்
அகால மரணம் அடையும்
சகல உயிர்களுக்கும்,

இது எப்படி
நடந்தது என்று
இன்று வரை
புரியாமல் செய்து விட்டு
அகால மரணம் கண்ட
என் பெறா மகன்
முஹம்மது அதிப்பக்கும்

சமர்ப்பணம்.

MEENDUM VASIPPATHATKAAKA.....

(COLLECTION OF POEMS)

-By : *Memonkavi.*

First Edition	:	September 1999.
©Author	:	
Pages	:	144.
Price	:	Rs.100 /= (One Hundred)
Cover Design By	:	Amuthon.
Illustrations	:	Sridhar Pitchaiyappa
Printed By	:	Laxsu Graphic (Pvt) Ltd. 98, Vivekananda Hill, Colombo - 13.
Published By	:	Mallikai Pandal 201 -1/1 , Sri Kathiresan St. Colombo - 13.
T'phone	:	320721.
Cover Printed By	:	Unie Arts (pvt) Ltd.

ISBN 955-8250-02-3.

ஆச்சியர்கள் முந்திய கிருஷ்புகள்

1. யுகராகங்கள் - 1976 எழுத்தாளர் கூட்டுறவு
பதிப்பகம். இ. மு. எ. சங்கம்
2. ஹிரோவிமாவின் ஹீரோக்கள் - 1982 நாமதா
பதிப்பகம் (தமிழ்நாடு)
3. இயந்திர குரியன் - 1984 நாமதா பதிப்பகம்
(தமிழ்நாடு)
4. நாளையை நோக்கிய இன்றில் - 1990 நாமதா
பதிப்பகம்
(சாலித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற நூல்)

இமளைத்தைக் கூட, இமாழி சிப்யர்க்கு வஸ்ஸவர்.

பாரம்பரியமான பரம்பரை வியாபாரச் சமூகம் இலங்கையில் மேமன் சமூகம். கட்டுக் கோப்பான சமூகம். வர்த்தகம்தான் அதனுடைய ஜீவ முச்சு. இந்தச் சமூகத்தில் அதிர்ஷ்ட வசமாகத் தோன்றி, புதுக் கவிதைத் துறையில் முத்திரை பதித்தவர் தான் மேமன் கவி என்ற இந்தப் புதுக்கவிதைக் கலைஞர்.

தான் பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்து வரும் இச்சமூகத்தின் நாமத்தையே தனது புனைப்பொயராகச் சுவீகரித்துக் கொண்டுள்ள இவர், நட்புக்கு ஓர் இலக்கணமாகத் திகழ்வார். ஒரு வணகீச் சமூகத்தில் ஒரு கலைஞர் தோன்றிப் புகழ் பெறுவதும், அந்தக் கவிஞரைத் தமிழ் மக்கள் அங்கீரித்து ஏற்றுக்கொள்வதும் அபூர்வமான செயலாகும்.

இயல்பாகவே இவரது தாய் மொழி தமிழில்ல. வடகிந்தியப் பாலைக் கலப்புகளில் தோன்றிய ஒன்று. வரி வடிவம் கிடையாது. கிருந்தும் கொழும்பில் கிருந்து கொண்டு, தமிழைக் கிருந்து, தமிழில் சந்தித்து, தமிழ்ப் புதுக்கவிதைக்குள் தனது காலாட்சி தடங்களைப் பதிப்பித்துள்ளாரன்றால் கிடை ஓர் இலக்கியப் புதுமை என்றே குறிப்பிட்டுக் கூறலாம்.

மல்லிகை யாழிப்பானத்தில் தோன்றிப் புத்து மலரத் தொடங்கிய அந்தக் காலகட்டத்தில் மாசத்துக்கு ஒரு தடவை எப்படியும் நான் கொழும்பிற்கு வந்து போவது வழக்கம்.

சஞ்சிகை விநியோகம், விளம்பரச் சேகரிப்பு, மல்லிகையில் எழுதும் படைப்பாளிகளை நேர் நேராகச் சந்தித்து உரையாடக் களிப்பது, இலக்கியக் கூட்டங்களில் பங்குகொள்வது என எனது நிகழ்ச்சி நிரல் அமைந்திருக்கும்.

கிப்படியாகக் கலந்து கொள்ளும் இலக்கியக் கூட்டங்கள் அநேகமாகக் கொள்ளுப்பிடியிலுள்ள தேயிலைப் பிரசாரசபையில் தான் நடைபெறுவது வழக்கம்.

பல இலக்கிய நண்பர்கள் இக் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்வர். நாங்கள் தொட்டம் தொட்டமாகக் கூடிக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் வேளைகளில் ஒரு வளர் கிளம் பருவத்துப் பொடியன், பக்கம் பக்கமாக நின்று வாய் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்.

மாணவக் கோலத்திலிருந்த அந்த இளைஞர், நம்மை நோட்டமிட்ட வண்ணம் சுற்றிச் சுற்றி வருவார்.

கிலக்கிய நண்பர்கள் கூடிப் பேசி விவாதித்துக் கொண்டிருக்கும் சூழலில் விவரம் உள்ளது. என்களது தர்க்க விவாதங்களைச் செவி முடித்தபடி ஆவல் பொங்கும் விழிகளுடன், உதடுகளில் புன் முறுவல் தவழ கிவர் அவதானித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பல தடைவைகள் நான் நேரில் கண்டு என் மனதில் பதிய வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். ஒரு நாள் விசாரித்துமிருக்கிறேன்.

பெயர்: ரஸாக் ; ஏ. கே. ரஸாக்

முல்லிம் என்பது தெரியும். ஆனால் மேமன் சமீகம் என்பது தெரியாது.

அந்த கிளங் குருத்தின் ஆர்வம் என் மனசைத் தொட்டது. அதன் பெறுபேறாக அந்தக் கால மல்லைகை கிதமூன்றில் கிளந்தளர் என்ற அடைமொழியுடன் கிவரது புகைப்பட இருவத்தைப் பதிய வைத்து மல்லைகைச் சுவைஞர்களுக்கு, அந்தக் காலத்திலேயே கிவரை அறிமுகம் செய்து வைத்துள்ளேன்.

எனது கணப்பு வீன் போகவில்லை. எனது அறிமுகம் காலப் போக்கில் பயனாளித்துள்ளது.

அந்த கிளந் தலைமுறைப் புதுக் கவிஞர் நூலுக்கு மல்லைகைப் பந்தல் சார்பாகப் பதிப்புரை எழுதுகின்றேன்.

அந்த கிளங்குளின் வளர்ச்சி என்னைப் பிரமிக்க வைக்கிறது. பெருமைப்பட வைக்கிறது. மகிழ்ச்சியடைய வைக்கிறது.

கிவரைச் சந்தித் து, நட்புக் கொண்டு, நேசமானதன் பின் ஓர் பூரக்கோட்டையிலுள்ள முன்றாம் குறுக்குத் தெருவிலுள்ள, கிவரது வியாபார நிலையத்திற்குச் சென்றிருந்தேன்.

அப்பொழுது கிவர் அங்கு கிருக்கவில்லை. கிவரது வாப்பாதான் அங்கு விற்றிருந்தார்.

அவரும் ஒரு முத்தின்த வியாபாரிதான் - தோற்றுத்திலும், வளர்ச்சியிலும், அனுபவத்திலும்!

மெல்ல அவர் என்னை அருகிலமைத்து என் காதுக்குக் கேட்கும் குரலில் கேட்டார்: “கிந்த எழுத்து என்னுடைய மகனுக்குச் சோறுபோடுமா?” நான் சிரித்து மழுப்பி விட்டு விடை பெற்றுக் கொண்டேன். காலம் ஓடியது.

மேமன் கவியிலுடைய நான்காவது புதுக்கவிதைத் தொகுதி - ‘நாளைய நோக்கில் இன்றில், கிலங்கை சாஹித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுள்ளது என்ற பத்திரிகைச் செய்தியைப் பார்த்துப் பூரித்துப் போனேன்.

தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் புதுக் கவிதைத் தொகுதி ஒன்று ஆளுமை மிக்க கிலக்கிய அமைப்பொன்றினால் அங்கீரித்துப் பரிசைக்கப்பட்டது கிடுவே முதல் முறை ஒரும்.

இத்தகவல்கள் பேப்பரிலும் வந்திருந்தன.

மேமன் கவியின் வாப்பா சந்தோஷப் பூரிபுடன் மகன் அருகே நிற்பதையும் பலர் வாழ்த்துவதையும் அப் புகைப் படங்கள் செய்தியாக மற்றவர்களுக்குக் காட்சி தந்தன. என்னால் அந்த விழாவில் கலந்து கொள்ள இயலவில்லை. வாழ்த்திக் கடிதம் எழுதியிருந்தேன்.

அடுத்த தடவை நான் கொழும்பு வந்திருந்த சமயம், முன்றாம் குறுக்குத் தெருவுக்குச் சென்றிருந்தேன்.

வாப்பா கடை; வாசலில் நன்றிருந்தார். என்னைக் கண்டதும் மீதத்துச் சந்தோஷம் அவருக்கு. நான்தான் முதலில் பேச்சைத் தொடங்கினேன். "டிவியில்-பரிசளிப்பு விழாவில் மேமன் கவியுடன் உங்களையும் பார்த்தேன்". என்றேன்.

அவருக்கு மகிழ்ச்சி பன்மடங்காகியது.

நான் சொன்னேன்: "ஓரு காலத்தில் கிடே கிடத்தில் வைத்து நீங்க தான் கேட்டங்க இந்த எழுத்து சோறு போடுமா? என்று மகனுடன் பரிசளிப்பு விழாவுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த சமயம் உங்களுக்குச் சோறு நூபகந்தான் வந்ததா?" என்றேன்.

அவர் என்னை உற்றுப் பார்த்தார். சொன்னுக்குள் சீத்து மழுப்பினார்.

இந்தப் புதுக் கவிதைக்காரனின் நட்பைப் பேணுவதற்காக நான் விலை கொடுத்து வந்திருக்கிறேன்.

அது வீண் போகவில்லை என்பதை கிப்போது உணருகிறேன்.

அதன் பெறுபேறாகத்தான் இந்தப் பதிப்புரை. மல்லிகைப் பந்தலின் முத்திரை.

புதுக்கவிதைக்கு இன்று பேர் சொல்லத்தக்க ஒருவராகத் திகழும் கிவர், நான்கு கவிதைத் தொகுதிகளை முன்னரே ஒக்கித் தந்துள்ளார்.

இது ஜந்தாவது தொகுதி. மல்லிகைப் பந்தலின் கிரண்டாவது புதுக்கவிதைத் தொகுதி. மல்லிகைப் பந்தல் முத்திரையுடன் வெளிவரும் கிவரது முதல் தொகுதியும் கிடைவேதான்.

முடின்ட வாழ்க்கையை அல்லது மறக்கடிக்கப்பட்ட வாழ்க்கையை முழுகாகக் கிண்டிக் கிளரிக் பார்க்கும் கிவரது கவிப்பார்வை கிருக்கிறதே, அது நேசபூர்வமானது மாத்திரமல்ல, வெகு ஒழுமானது, அற்புதமானது.

தனித்துவத்தைத் தேடும், தேடல் மிக்க பார்வை வித்தியாசமாக நோக்கும் பார்வை, வரவேற்கத்தக்க கண்ணோட்டம் அது. அது அப்படி கிருப்பதால்தான் தனித்துவமாகத் திகழ்கிறது.

நமது தேசத்தில் பரந்து பட்டு வீசும் கடற் காற்றை சுவாசிப்பதற்குக் கூட, காலாவுதியாகச் சாயம் போய்விட்ட ஜேரோப்பிய கிளக்கிய தத்துவ தரிசனங்களை எல்லாம் மேற்கொளால் நிர்ப்பி, நம்மைப் போன்றவர்களை மிரட்டித் தீர்க்கும் விளங்காப் புதிர்களான புதுக் கலைதூக்காரர்களிடம் காண முடியாத நம் மன்னின் வேரின் மனத்தை கிவரிடம் பரக்கக் காணலாம். அதன் வாசனை கிவரது எழுத்தில் கமகமக்கும்.

கிவர் சேகரித்து வைத்திருக்கும் ஏராளமான புத்தகங்களே கிவரது வாசிப்புத் தாகத்திற்கு சாட்சி பகரும். கிவரது எதிர்காலச் செல்வங்கள் கிவரின் கிரண்டு குழந்தைகள் மாத்திரமல்ல; கிவர் சேமித்து வைத்திருக்கும் நூல்களும்தான். அவைகள் கிவரது மூலதனங்களுமாகும்.

கிலக்கியத் துறையல்லாது, இடக்கத் துறையினது சகல பரிமாணங்களிலும் பரிச்சயம் கொண்டவர் கிவர். அதனது சகல நுட்பங்களையும், சூட்சமங்களையும், ஆற்றல்களையும் தெளிவாகத் தெரிந்து வைத்திருப்பவர். அத்துறைகளை கிலக்கியப் படைப்புகளோடு கிணங்குதுச் சிந்திப்பவர்.

அதே சமயம் சகோதரக் கலைஞர்கள் மீது பரிவும் பாசமும் மிக்கவர். அவர். சொந்தக் கஷ்ட நஷ்டங்களையும் அறிந்து கொண்டுள்ளவர்.

ஓடிக்கொண்டேயிருப்பார்... ஓடிக்கொண்டிருப்பதுதான் கிவரது தொழிலோ என நான் அடிக்கடி சந்தேகப் படுவதுண்டு.

நெருக்கடி மிகுந்த புறக்கோட்டைப் பிரதேச வீதியைக்கும் கிவர் தினசரி சுற்றிச் சூழன்று திரிந்து வருவார். கிவரை அவசரமாகச் சந்திப்பதென்றால் வீதியோரத்தில்தான் சந்திக்கலாம். சன நெருக்கடி மிக்க அந்தச் சூழ்நிலையில் அவரைச் சந்திக்கும் சமயத்தில் கூட, அவர் எந்த விதமான பதட்டத்திற்கும் உட்படாமல் ஒரு கவிஞருக்குரிய கிரகிப்புத் தன்மையுடன் நின்று நிதானமாகப் பேசுவார். அதுவும் கிலக்கியகாரன் என்றால் கிவரது ஓட்ட சீவியம் கொஞ்சம் மட்டுப்படும். கில்லையென்றால் ஒரே ஓட்டம்! பரபரப்பான பம்பர வியாபாரச் சுழற்சி!

காலம் காலமாக வியாபாரத்தையே தமது ஜீவனோபாயத் தொழிலாக, கைக் கொண்டு வாழ்ந்து வரும் மேமன் சமூகத்தில் கிப்படியாக ஒருவர் கவிஞராகப் பிறவி எடுத்துள்ளதே ஒரு வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க சம்பவம்தான்.

இந்தக் கவிஞரை வளர்த்தெடுப்பதில் பங்கு கொண்டுள்ள மேமன் சமூகம் எதிர்காலத்தில் பெருமைப் படத்தான் போகின்றது- கிழு சர்வ நிச்சயம்!

— டெரமினிக் ஜீவர்.

முன்னுரை

மேமன் கவி இலங்கையின் புதுக்கவிதை வட்டாரங்களிற் பெரிதும் பேசப்பட்டு வரும் கவிஞர். அவருக்குத் தமிழ் இரண்டாம் மொழி என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். எனினும் அவர் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஆற்றி வரும் பங்களிப்பு கணிசமானது. அறுபதுகளின் பிற்கூற்றிலும் எழுபதுகளிலும் அவர் தம் படைப்புகள், இலங்கையின் கலை இலக்கிய இதழ்களிலும் நாளேடுகளிலும் வெளிவரத் தொடங்கி விட்டன. அந்தக் காலத்திலேயே அவர் நிறைய எழுதினார். இப்பொழுது கூட நிரம்ப எழுதும் ஆர்வமும் பழக்கமும் உடைய படைப்பாளியாகவே அவர் விளங்குகிறார். ஏற்ததாழ மூன்று ‘பதின்மங்களாக’ அவர் எழுதி வருவன தமிழ் வாசகர்களின் கவனிப்புக்கு உள்ளாகி வந்துள்ளன. உண்மையைச் சொல்லப்போனால், இலங்கையின் புதுக்கவிதை இயக்கத்தின் முன் வரிசையில் அவர் இன்று திகழ்ந்து வருகிறார் என்பது மிகை அல்ல.

ஏற்கெனவே மேமன் கவியின் நான்கு தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் முதலாவது ‘யுகராகங்கள்’ இதை 1976 இல் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம் வெளியிட்டது. பின்னர் ‘ஹிரோவிமாவின் ஹிரோக்கள்’ ‘இயந்திர குரியன்’, ‘நாளைய நோக்கிய இன்றில்’ ஆகிய மூன்று புத்தகங்களும் நாமதா வெளியீடாகப் பிரசரமாயின.

இப்பொழுது ‘மீண்டும் வசிப்பதற்காக’ என்ற நூலினை ‘மஸ்லிகைப் பந்தல்’ வெளிக்கொண்டிருது. இந்தப் புத்தகத்தில் அடங்கியுள்ள படைப்புகளை ஒவ்வொன்றாக விமர்சனம் செய்வது இங்கு நமது நோக்கமல்ல. பல்லேறு கால நேரங்களிலே பல்லேறு இதழ்களிலும் ஏடுகளிலும் ஏற்கெனவே வாசித்த கவிதைகளைத் தான் இந்தத் தொகுதியில் நாம் காணுகிறோம். ஆனால், இவற்றை எல்லாம் ஒருங்கே பார்க்கும்போது நமது மகிழ்ச்சியும் ஈடுபாடும் பண்மடங்கு அதிகமாகும் என்பதில் ஜயமில்லை. எங்களின் எதிர்பார்ப்பும் அதிகமாகத்தான் இருக்கும். அது இயல்புதான். புதுக்கவிதையின் பொருத்தமானதொரு பிரதிநிதி என்ற வகையிலே மேமன் கவியின் ஆக்கங்கள், அந்த விதமான இலக்கியப் படைப்புக்களின் தன்மையையும் தகைமையையும் விளங்கிக் கொள்ள உறுதுணையாப் அமையும் என்று கருதுவதும் பிழை ஆகாது. எனினும் அப்படிப்பட்ட நுண்ணாய்வில் இறங்குவதற்கு முன், இந்த ஆக்கங்களின் இயல்புகளைப் பொதுப்படையாக அறிமுகங் செய்துகொள்வது நல்லது.

‘புதுக்கவிடை’ இன்று தமிழ் எழுத்துலகில் வேருண்றி விட்டது. அது மட்டுமல்ல. அதற்கு எதிர்த்துருவத்தில் வைத்து என்னப்படுவதாகிய ‘மரபுக்கவிடையும்’ பல் வேறு காரணங்களால், எழுத்துலகத்தின் நடு மேடையிலிருந்து ஒதுங்கிப் போய் மூலை முடுக்குகளில் முடங்கிக்கிடக்கிறது. அதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. ‘மரபுக்கவிடை’ எனப்படுவதன் பலவினங்கள் பல இந்த நிலைமைக்கு ஏதுவாய் விட்டன என்று கூறுவதல் வேண்டும். அந்தப் பலவினங்கள் எவை? அவற்றை எவ்வாறு நீக்குவது? இவை எல்லாம் தனியாக, புறம்பாக, ஆராயப்பட வேண்டியவை. ஆனால் இன்றைய நிலையிலே பழஞ்செய்யுள் வழிப்பட்ட எழுத்தாக்கங்கள் ஒதுங்கிப் போய்க் கிடக்கின்றன என்பது உண்மை. இன்று நடுமேடையில் நின்று முழிப்பாகக் காட்சி தருவது புதுக்கவிடையே.

இந்த ‘புதுக்கவிடைகளின்’ பிரதான பண்புக்கூறுகள் யாவை? அவற்றைப் பின்வருமாறு வகுத்துக் கூறலாம் என்று தோன்றுகிறது.-

1. யாப்பின்மை;
2. காட்சிப் படிமங்களுக்கு அதிக முதன்மைப்பாடு;
3. குறிப்புணர்த்தலுக்கு அதிக அழுத்தம்;
4. அதிர்ச்சியூட்டும் உள் நோக்கம்;
5. திகைப்பூட்டும் உள் நோக்கம்.

மேலே காட்டிய பண்புக் கூறுகளில், முதலாவதைத் தவிர ஏனையவை பழம்பாணிப் படைப்புக்களிலே இல்லை என்றும் சொல்லிவிட முடியாது. ஆனால், காட்சிப்படிம், குறிப்புணர்த்தல், அதிர்ச்சிகருதல், திகைப்பூட்டல் என்பவற்றின் மீதுள்ள அழுத்தங்கள் இன்று அதிகமாகியுள்ளன. அவ்வளவு தான். ஏன் யாப்பின்மை என்னும் அம்சத்தைக் கூட, நாம் ஓர் அழுத்த வேறுபாட்டின் விளைவு என எடுத்துக் கொள்ளலாம். அதாவது ‘சொல்லோனை’ என்பதற்கு முன்னைய காலங்களில் கொடுக்கப்பட்ட அழுத்தமும் முதன்மைப்பாடும் குறைந்து குறைந்து வந்து, ஈற்றிலே இல்லையாகிச் சென்று தேய்ந்து இற்றுப் போய்விட்டன என்றும் என்னிப்பார்க்கலாம். எனவே, புதுக்கவிடை பழம்பாணிப் பாட்டுகள் ஆகியவற்றிடையே உள்ள வேறுபாடு, இறுதி ஆய்விலே, பண்புக்கூறுகளின் மீது விழும் அழுத்தங்களில் நேர்ந்த வேறுபாடுகளே என்ற முடிவுக்கு வரலாம்.

ஆனால் மேமன் கவி கவிதைகள் உட்பட, இன்று சிறப்பாக விதந்து நோக்கப்படும் ஆக்கங்கள் உடனிகழ்கால மெய்யுண்மைகளை விழிப்புதனும் அக்கறையுடனும் கையாள்கின்றன என்பதை மறுக்க முடியாது. வேறு விதத்திலே சொல்வதானால், ‘மல்லிகைக் கவிதைகள்’ இன் உள்ளடக்கம் பற்றி அந்த நூலின் முன்னுரையிலே குறிப்பிட்ட பண்புகளிற் பெரும் பாலானவை மேமன் கவியின் படைப்புகளிலும் உள்ளன எனலாம். ‘பிறர் சன நிலை கண்டு துள்ளு’ கின்ற அந்தத் துடிப்பு, அந்த ஆத்திரம், அந்த அறச்சீற்றும், அந்த அமைதியின்மை, அந்த உறுத்தல், அந்த அங்கலாய்ப்பு, அந்த வருத்தம் இப்பொழுது நம் கைகளில் அமர்ந்திருக்கும் ‘மீண்டும் வசிப்பதற்காக’ என்ற புத்தகத்துக்கும் ஏதுவாய் அமைந்து கவிஞரின் மனதையாகவும் விளங்குகிறது.

இந்த மன ஓசை தான் மேமன் கவியின் சாராம்சமாய் உள்ளது என்று நாங்கள் இனக்கண்டு கொள்ளுதல் வேண்டும். இவ்வாறு இனங்காண்பது அப்படி ஒன்றும் சிரமமான காரியம் அல்ல. புத்தகம் முழுவதிலும் இந்த அமைதியின்மையின் முனகலும் முனுமுனுப்பும் மட்டும் அன்றி, முன்னர் நாம் குறிப்பிட்ட ஈனிலைப்பற்றிய கவலையும் சீற்றமும் அருவருப்பும் அடிநாதமாக ஓலித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. வேறொன்றும் செய்ய வேண்டாம். மேமன் கவியின் இந்தப் புத்தகத்தை எடுத்துக்கொள்ளுபவர்கள், கண்ணை முடிக்கொண்டு ஏதாவதோரு பக்கத்தைப் புரட்டிவிட்டு, பின்னர் கண்ணைத் திறந்து அந்தப் பக்கத்தைப் படித்துப் பாருங்கள்! அப்படி நான் செய்து பார்த்தேன். பின்வரும் சொற்கள் என்பார்வைக்கு வசப்பட்டன.

‘மனித மண்டையோடுகளின்/ கணக்கெடுப்பில்/ மதம்பிடித்து/ நாசம் பேசியது/ அதிகார பீடம்// துப்பாக்கிக் குண்டாய்ப்போன்/ காலக்கிழவியின்/ வாசலில்/ மரணம்-/ உயிர்களைக் கைது செய்தது/ திரும்பும் திசை தோறும் ஓலம்-/ காற்றைப்புனர்ந்தது.’

‘திரும்பும் திசைதோறும் ஓலம்’ என்கிறார் மேமன் கவி ஆம், நாங்களும் அவருடன் சேர்ந்து உச்சாடனம் செய்கிறோம் - ‘புரட்டும் பக்கம் தோறும் இந்தக் கலவரக்குரல், சன நிலைகண்டு துள்ளுவதற்குத் துாண்டும் உறுத்தலின் உச்பல்!’

மேமன் கவியின் படைப்புகளின் எழுத்துத் தோறும் நாங்கள் கேட்பது இதனைத்தான், ஏன்? எழுத்துக்களின் நடுவே உள்ள இடைவெளிகளிலே கூட இந்த உற்சாடனத்தை, இந்த மந்திரிப்பை, இந்த மறையோதலை, நாங்கள் செவி மடுக்கிறோம்.

அதேசமயம், புதுக்கவிதைகளில் மிகையான அழுத்தம் பெறுவன என்று நாம் சற்று முன்னர் கூட்டிக்காட்டிய அதிர்ச்சியூட்டல், வியப்பூட்டல், திகைப்பூட்டல், ஆகியவையும் தாராளமாக உண்டு. ஒரு விதத்திலே பார்க்கும் போது கவிஞரின் உணர்ச்சிச் செறிவினால் உண்டாகும் உயர்வு நவிற்சியின் ஒரு வடிவமே, இந்த வகையான நிரிபுகள் நிறைந்த படிமப் படையல். அவருடைய அங்கலாய்ப்புகளையும், ஆதங்கங்களையும், அவதிகளையும், அவசங்களையும் அவை உணர்த்தி நிற்கின்றன.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, கவிஞருள் தான் குவித்து வைக்கும் படிமத் துணுக்குகளின் ஊடாக முழுமொத்தமான ‘தரிசனம்’ எதனையாவது நமக்கு உணர்த்துகிறானா? இந்தக் கேள்வியும் நம்முள் எழலாம். அதாவது, இந்தப் பன்மைகளின் சிக்கற்பாடுகளுக்கு அப்பால், நாம் கண்டுணர்ந்து நயக்கக் கூடிய ஒருமை ஏதாவது உண்டா? அல்லது, அந்தப் பன்மைக் காட்கிள் மட்டுமே தான் அவற்றின் ‘பண்பும் பயனுமாய்’ முடிந்து விடுகின்றனவா?

இந்தக் கேள்விக்கு விடை காண்பதானால், நிதானமான, ஆறுதலான விமரிசனம் வேண்டப்படும். அப்படிப்பட்ட ஆய்வுகளும் மேமன் கவிபற்றி மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும். அவைகள் வாயிலாகத்தான் புதுக்கவிதைகளின் ஆழ நீளங்களை நாங்கள் உணர்ந்து கொள்ளுதல் கூடும். திறனாய்வாளர் என்று தம்மைக் கூறிக்கொள்வோர் மேமன் கவியின் ஆக்கங்களை முறைப்படி விமரிசனம் செய்ய வேண்டும், வியாக்கியானம் செய்ய வேண்டும், அது காலத்தின் தேவை.

நான் மனந்திறந்து ஒர் உண்மையை இவ்விடத்திலே தெரிவிக்க வேண்டும் மேமன் கவியின் கவிதைகள் அனைத்தையும் நான் முழுமையாக விளங்கிக் கொள்கிறேன் என்று சொல்லமாட்டேன். அவற்றுட் பல என் கிரகிப்புக்கு அப்பாற் பட்டவையாக இருக்கின்றன. இது எனது மட்டுப் பாடாகவும் இருக்கலாம். அல்லது, மேலும் மேலும் விடாது முயன்றால் அவை எனக்கு வசப்படக் கூடும். ஆனால், கவிதைகளை நயப்பதற்கு அவற்றை முற்று முழுமையாக விளங்கிக் கொள்ளத் தேவை இல்லை என்று சிலர் வாதிப்பதும், சாதிப்பதும் உண்டு. அது எனக்குச் சம்மதமில்லை. யாருமே, ஒரு போதுமே நன்கு விளங்கிக் கொள்ளாதவை நேர்மையான சிறந்த இலக்கியம் ஆக முடியாது என்று இந்த அதிநவீன சகாப்தத்திலும் நான் நம்புகிறேன். மீண்டும் சொல்லுகிறேன் அது எனது மட்டுப்பாடாகவும் இருக்கலாம்.

‘அப்படியான மட்டுப்பாடுள்ள நீ, முன்னுரை எழுதுவதற்கு ‘என் துணிந்தாய்?’ என்று யாராவது கேட்கலாம்.

‘மேமன் கவிமீது நான் கொண்டுள்ள மதிப்பும், அவர் என்மீது கொண்டுள்ள அன்பும் தான், இப்படி ஒரு முன்னுரை எழுதப்படுவதற்குக் கரணங்களாயுள்ளன - இது தான் என்னுடைய மறுமொழி.

மேமன் கவி ‘மல்லிகை’யுடன் நெருங்கிய தொடர்பு உடையவர். அவரது கவினதைகள் பல ‘மல்லிகையிலே’ தான் வெளிவந்திருக்கின்றன. அந்த வகையிலே, ‘மீண்டும் வசிப்பதற்காக’ என்னும் இந்தத் தொகுப்பு ‘மல்லிகைப் பந்தல்’ வெளியிடாகப் பிரசரமாவது மிகவும் பொருத்தமாகும். முன்பு சிறு சிறு துளிகளாகத் தெரிந்து வைத்திருந்த ஒன்றினை, இப்பொழுது திரண்டு பெருகும் வெள்ளமாக எதிர் கொள்வதற்கு வாசகர்கள் ஆவற் படுவார்கள். அவர்களின் ஆர்வத்துக்கும், ஆவவுக்கும் இடையே தடையாக நிற்பது சரி அல்ல. உண்மையிலே, பொறுமை இழந்த வாசகர்கள் ஏற்கெனவே இந்த முன்னுரைப் பக்கங்களைத் தட்டித் தள்ளி விட்டுப் புத்தகத்துள்ளே நுழைந்திருப்பார்கள். மற்றும் சிலர், ஒருவேளை இதனை முடிவு வரை படித்தும் பார்க்கலாம்.

எது எவ்வாறானாலும் இதனை இன்னும் இன்னும் நீட்டிக்கொண்டிருப்பது பொருத்தமாய் இருக்காது. ‘விறுத்தமாயும் இருக்காது’

ஆகவே.....

நான் குறுக்கே நிற்கவில்லை. விலகி வழி விடுகிறேன்.

நீங்கள் மேமன் கவியை நேரிலே சந்தித்துக் கொள்ளுங்கள்.

சரி தானே!

நீர்வேலி தெற்கு,

இ. முருகையன்

நீர்வேலி

இலங்கை.

என்னைக் குநித்து நான் விராங்கம்...

தேடல் தொடர்கிறது!

அதன்பயணாக-
ஜந்தாவது முறையாகப்
புத்தக ரூபத்தில்...
எனது படைப்புகள்
உங்கள் முன்.....

எழுத்தும் - எழுதும் ஆர்வமும்
பல விதங்களிலும்
வாழ்க்கையின் பெறுமதியை
கூட்டித் தந்து இருக்கிறது.
வாழ்க்கை
என்னை எழுதத் தூண்டுகிறது!

எழுதும் என்னம்
உணர்வு - உந்துதல்
ஏற்படும் பொழுதெலாம்
என்னளவில் வாய்க்கப்பெற்ற
ஹடகத்தினுாடாக
சொற்களைக் கோர்த்து
எழுத்து வடிவம்
கொடுத்து தணித்து விடுகிறேன்.

அவ்வளவு தான்
இதற்கு மேல் என்னுடைய
சாதனை என்று
கூறுத்தக்கது ஒன்றுமில்லை!

தேடல் தொடர்கிறது.....

ஆம்!

என்னை நான் படைப்பாளி என்று
கூறுவதை விட,
படிப்பாளி என்று சொல்லிக்கொள்வதில்
எனக்கு தயக்கமில்லை!

சகல விடயங்களைப்பற்றிய
அறிவின் தேடல் வெறுமனே
என்னை அறிவாளியாக
மாற்றியதோ இல்லையோ

இன்றைய படைப்பாளியாய்
வெளிப்படுவதற்கான
தன்மையை
எனக்குள் வளர்த்து இருக்கிறது
தேடல் தொடர்கிறது.....

என் படைப்புக்கும்
எனக்குமான உறவு
படைக்கப்படும் வரைதான்
என்பது எனக்குப் புரியும்.

படைத்தபின் - அதனை
வாசகனின் முன் வைத்த பின்
அவரவர் அளவு கோலுகேற்ப
யாரும் விமர்சிக்கலாம்.

ஆனால்-
நான் சார்ந்து இருக்கும்
சமூக- பொருளாதார-
கலாசார நிலைகளைப் பற்றிய
சரியான விளக்கமும்
தரவுகளையும் பெற்றுக் கொள்ளாமல்
எனது படைப்புகளை
விமர்சிக்கப்படும் பொழுதுதான்
விமர்சனம் செய்பவரின்
அளவு கோல் மீது சந்தேகம்
வந்து விடவும் செய்கிறது!

ஆனால்-
கோபம் வரவில்லை!
ஏனெனில்-
எனது எந்தவொரு தனிமனித செயற்பாடும்

சழகத்திற்கு தீங்கு செய்யவில்லை
என்பதை மிகவும் ஆழமாக நம்புகின்றவன்
நான்!

தேடல் தொடர்கிறது.....

மனிதனாக வாழ்வதே
முதன்மையான கடமையாக
கருதப்படுகிறது என்னால்!

நல்ல கலை இலக்கியப்
படைப்பின் தரிசனம்
என்னை பரவசப்படுத்துகிறது.
அந்த பரவசமே
படைப்பின் வசம்
நான் வாசம் செய்யும்
தைரியத்தையும்
பக்குவத்தையும் தருகிறது!

பட்டம்- பதவி-
விருது
எனக்கு முன்றாம் பட்சமானவை!
கெளரவித்துத் தந்தவை
நன்றிக் குரியவை என்பது மறுப்பதற்கில்லை

ஆனால்- அவைகளை
பெறுவதற்குப்
போராடுவது என்ற கீழான எண்ணம்
எப்பொழுதுமே எனக்கு வந்ததுமில்லை
வரவும் மாட்டாது!

நான்-
ஆர்ப்பாட்டமாய் பேசுகிறேன்
என சிலர் நினைக்கக்கூடும்
ஆனால்.
அது ஆர்ப்பாட்டம் அல்ல
என்னை அடையாளப்படுத்திக்கொள்வதற்கான
பேச்சாகவே கருதுகிறேன்.

ஏனெனில்
நான் தோற்றம்
பெற்று வந்த
சமுக- பொருளாதார
கலாசார நிலைநின்று
நோக்குமிடத்து

அந்த-
அடையாளப்படுத்துதல்
அவசியமான
ஒன்றாகவே இருக்கிறது!

மற்றபடி-
“கலை இலக்கியத்தை
அனுபவிக்கவும்
உள்வாங்குவதற்குமான
பரிச்சயமும் பக்குவமும்
நமக்குக் கைவரப்பெற்று
இருக்கிறது” என்ற கர்வம் மட்டும்
என்னிடம் என்றென்றும்
இருந்து வந்துள்ளது
இருக்கும்.

அதற்காக-
தேடல் தொடர்கிறது!

மீண்டும்
மீண்டும்
கலை இலக்கியவாதியாக
மனிதனாக வசிப்பதற்காகவே

இந்தத் தேடல்
தொடர்கிறது!

— பேரவை சூரை

ஒரு மேமன் நண்பனீர் நீரைத் தருத்து

முஹம்மது ரசித் CHOMASA

மேமன் கவி என்னும் நதியில் இருந்து அள்ளி எடுத்துப் பார்த்தால் அந்தக் கவிதைத் துளிகளிலே மனிதத் தன்மை மேலங்கி நிற்கின்றது.

கவிஞரே மனிதனை மனிதன் மதிக்க வேண்டும் என்ற பண்புக்காக எத்தனை இடத்தில் வாதாடியிருக்கிறாய் - எதற்காக?

திருமண வைபவங்களில் சில வேளை காணக் கிடைக்காவிடின் யாராவது மரணித்து விட்டான் மருத்தியில் ஒரு ஓரத்தில் உட்கார்ந்து அங்கேயும் மனிதனை பற்றி சிந்திக்கின்றாயா ஏன்?

துன்பப்படுவரின் பக்கம் உன் அனுதாபங்களும் ஆலோசனைகளும் சென்று அடைக்கின்றன - அது ஏன்?

உன் செல்வாக்கு அரசியல்வாதிகள் - செல்வந்தர்கள் - அறிஞர்கள் - மார்க்க அறிஞர்கள் ஆகியோரின் பழக்கமும் மரியாதையையும் உடையதாய் இருக்கும் போது; நீ ஏழைகளுக்கும் பாமர மக்களுக்கும் உன் மனதில் இடமளிக்கின்றாயே; ஏன்?

உன் கவிதையில் வரும் அந்த ஏழை டீக் கடைச் சிறுவனும், “அதோ மேமன் கவி வருகிறார்” என்று சொல்லும் அளவுக்கு ஏன் அன்பு பாராட்டுகின்றாய்? ஆட்டோ ஓட்டும் டிரைவரில் இருந்து நாட்டை ஆளும் அமைச்சர்களும் உன் கவிதையைத் தம் மனதில் பதிய வைக்கின்றனரே? அது உன் திறமையா?

மூன்று குருட்டு வீதிப் பாடகர்கள் கவிதையில் குருடர்களைப் பற்றிச் சொன்னாய். தேடினேன். அதே குருடர்களை நோக்கி, அவர்களும் உன்னைப் பற்றி அறிந்திருக்கின்றனரே, அது எப்படி?

உண்மையில் அறிந்து கொண்டேன். மனிதத்தன்மை. உன் கவிதையில் மட்டுமல்ல. உன் வாழ்க்கையிலும் தான். பெருமைப் படுவது நீ அல்ல, இந்த மேமன் சமூகமும் தான்.

வாசஸ் வர்தன்

உலக வீட்டுக்குள்
சூரியக் கூரையின் கீழ்
கலகமற்ற ஒரு சமுதாயந்தனைச்
சலவை செய்த நிலவின் ஓளியிலே
சமைத்தே நாம்
சப்தம் செய்வோம்.
நாம் மனிதர்கள்,
நாம் மனிதர்கள் மட்டுமே!

இயந்தை என்றீல்.....

இருதயம்
பால்வெளி மௌனத்தில்
உறைந்து போகத்
தவிக்கும்;

நடசத்திரங்கள்
என் ஆத்மாவின் காயங்களாய்ப்
பிம்பம் சேர்க்கும்;

பனிப்புவின்
மெல்லிய புன்னகை ஆடை
என் உணர்ச்சிக்குச் சூடேற்றும்;

நதிக்கரையோரம்
வயதுக்கு வரும் சின்னக் காற்று
செவிப்பறைக்குள் ரம்யம் பேசும்;

பகலின் மௌனத்திற்கு ஸ்வரம்
சேர்க்க
என் வீட்டு யன்னவில் இடம் தேடிக்
கறுப்புச் சிறகுகள் படபடக்கும்
காகங்கள் கண்டு
சென்நதர்ய லாகிரியில்
என் விழிகள்;

ஆகாசத்தின்
நிசப்த சூன்யத்தில்
கரைந்து போக
ஜீவிதக் கிளையில்
சரீரம் தூடிதூடிக்கும்;

பால் வெளி மௌனத்திலே
உறைந்து போக
இருதயம் தவிக்க
என்னைப் போல்
சூரியன் தகதகக்கும்
தனிமையில்.....!

குமைச்சல்தன்

காலையிலே

சாராயத்தில் வாய் கொப்பளித்த
அப்பாவும் மாமாவும் பிடிக்கின்ற
சண்டையில் பிடித்துவிடும்
அம்மாவின் கண்ணீர்க் குமைச்சலாய்!

பிந்தி விட்ட நேரத்தை
அறுப்பான் நடுத் தெருவிலே
கவிதைக் கூட்டாளி ;
இடையில்
காலை ராணியாய்ப் புறப்படும்
எவ்வோ ஒருத்தி
பெருக்கிப் போவாள் குமைச்சலை!

தவறி வந்த இலக்க பஸ்
குதறி விடும் இவனெரிச்சலை
வருகைப் பதிவும் புத்தகத்தில்
சரியான நேரமெழுதிப்
பிந்திய நேரத்தில்
ஆபிஸ் உள்ளே புகுந்தால்
மேலதிகாரி
பார்வையிலே அதிகாரம் பண்ணுவான்
சக ஊழியனும் சேர்ந்து தான்!

இவைகளிலிருந்து தப்பப் பார்த்தால்
மாதக் கடைசிச் சம்பளம்
கொக்கி போட்டியுத்துக்
குமைச்சல்களையும், எரிச்சல்களையும்
இவனைச் சுமக்க வைக்கும்!

அந்தியில்
இவனேயோார் குமைச்சலாக - எரிச்சலாக
வியர்வையினுள் வீடு திரும்பக்
காலையில் அரங்கேறிய அம்மாவின் கண்ணீர்
மீண்டும் அரங்கேறி வரவேற்கும்
இவனைக்
குமைச்சலாய்

மல்லிகை
நவம்பர் - 1983

தேசமேனி மீது
இத்தனை ரணங்களா?

மீட்டக் கணக்கில்
வெட்டப்பட்ட
நகரத்து மனிதாபிமானம்
ஸீட்டர்க் கணக்கான
பெற்றோலுக்கா சமர்ப்பணம்?

“ஏசியில்” தூங்கும்
சமாதான அறிக்கைகளுக்கும்
வேர்த்திருக்குமே?

“அகிம்சாவாத்” பூமியின்
வேர்களுக்குக் கூட
அனலாக
ஆசை வந்தது போலும்;

அதனால்தான் -
இந்தத்தீவு எனும் வேள்விக்
கிணற்றில் தீ
ஜூவாலை நரியாய்
ஊளையிட்டது போலும் !

பிற் குறிப்பு :-
என் தலைப்பு
சோகத்தீயில்
ஏரிந்து போனது !

யதார்த்தம் -2
1984-4-1

பஞ்சம தாகங்கள்

அண்டவெளிக் கோலத்தில்
ஆட்சி செய்யும் அசுரங்கள்;

தகதகக்கும் வெளியைத்
தனிய வைக்கும் நீர்
போர்வையாகும் !

மௌன ஸ்வரம் ஒன்றே
பழக்கத் தெரிந்த
விண் புத்தகம்
மேக அட்டையில்;

புற்களின் அற்புதப் புலம்பலைப்
புறம் காட்டும்
புண்ணிய ஸ்தலமாய்
நிலம்;

தணல் வீச்சில்
நெருப்பு வார்க்கும் சூரியன்;

ரகசியம் சேர்க்க
மெல்லிய முந்தானையாய்க்
காற்று லய சுருதியைச் சேர்க்கும்;

பஞ்சம தாகப் பயணத்தில்
பூமியின் சுழல்வு !

30.8.85

இன்னொரு காலைக்கு

இரைச்சல் கொட்டி
செவி வாசல்
கறை படிந்து போகும்;
கனதியான சோகம்-
காலை ஒளித் தொட்டிலில்
பவுடர் மாலையிலும்
நாசியெடுக்கும்
கொலோன் நாற்றத்திலும்
மறைந்து போகும் வியர்வைத் துளிகள்
சட்டைகளின் ஒட்டைகளில்
கண் சிமிட்டும் ;

இவளின் நேர சூசியில்
கணம் தவறா?
பஸ்ஸில் வருகைக்குப்
பாதம் தவழிருக்கும்;
காற்றுச் சுமக்கும் சம்பாஷனைகளை
மன ஏடு பதிவாக்கிக் கொள்ளும் ;

அதிகாலை
பக்திப் பாடலை முதல்
புதிதாய்க் கேட்டதுமாய்
உதடுகள் மனம் செய்யும்
பாதைகளின்
முதுமைக் குழிகளால்
இவன் உடல் குலுங்கும் ;

வேகத்தின் கைப் பிழிக்குள்
அடங்கா ரூபங்கள்
இவளில் மின்னலென இறங்கும்
புறச்சூழல் இயக்கத்தின்
ஒளிந்து நடக்கும் பதிவுகளைக்
கள்ளமாய் இவன் விழிகள்
ரசிக்கும் ;

எல்லாமே
அறிமுகமான நிகழ்வாக
ஏதோ ஒன்று கவிதையாகும்;
அவிழும் தினக் கூடையோ
காலை உதிர்ந்த
அனுபவ இதழ்களைச் சுமக்கும்;

இன்னொரு காலைக்குத்
தயாராகும் இரவுக் கூட்டுக்குள்
கடைசிக் காலையில் நினைவில்
இவன் மனம் சூரியனாகும் :

மல்லிகை
21 வது ஆண்டு மலர்
ஆகஸ்ட் - செப்டெம்பர்
1985

காய்ச்சட்ட காந்து

இது-

வசந்தப் பெயர்ச்சிக் காற்று,
எனக்கு அதன் விலாசம்
தெரியாது;

அதன் ஜீவ சுரப்பியாய்
சுகந்தம் மட்டும்
எனக்குப் பழகிப்போன
சுவாசம்;

நெல் மணமும் பனைகள் மணமும்
தமிழுச் சொல் மணமும்
எனக்குப் பழகிப்போன
முகம் காணாத
தோழனைப் போலான
சுவாசம்;

ஒரு நாடோடி போல்
ஊர் பேர் தெரியா நிலையில்
என் செவிகளில்
ஏதோ குசுகுசுத்துப் போவதுவும்
இந்தக் காற்றே ;

என் நாசியில்
வாசனைகளைத் தூாவிச் செல்வதும்
இதுவே;

இது
எந்தப் பெயர்ச்சிக் காற்று ?
எனக்கு

இதன் விலாசம் தெரியாது !
யுக யுகாந்திரமாய்
என் முன்னோடிகள்
சுகானுபவத்தைச் செறிந்த
இந்தக் காற்றில் தான்
என் கரைதல்கள்
குணங் தோறும் ;

சுகந்தம் சுமத்தலே
சீரிய பணியான
காற்றிலே -

என்ன இது ?
ஏதோ மணக்கிறதே ;
இரத்த மணமாக -
சாம்பல் மணமாக -
என் சுதந்திரச் சுகந்தங்கள்
சூனியமாக
இரத்தச் சாம்பல் மணமாய்
ஏதோ மணக்கிறதே :

இது -
எந்தப் பெயர்ச்சிக் காற்று ?
எனக்கு அதன் விலாசம்
இப்போது
கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்
தெரிய ஆரம்பித்திருக்கிறது!

மல்லிகை
மார்ச் 1986

தலைமைத் தேரோட்டியே !

ஏகலைவன் நான்
அழுகிறேன் !
என் இதயத்தின்
கட்டை விரல்
கழன்றுவிடத் துடிக்கிறது .

அன்றைய நாளை
எண்ணும் வேளைதான்
கண்ணீருக்கு நான்
தோழன் ஆகிறேன்;
கழன்றுவிடத் துடிக்கிறது .

ஆசானே !
செம்மன்
புழுதியிலே
நெட்டை உருவமாய்க்
கையிலே பிரம்பாம்
வகுப்பறைதனில்
அன்று - நீங்கள்
பிரவேசித்த காலம்
இன்னும் -
என் ஞாபகச் சுவரில்
அழுத்தமான ஆணியாய்,

ஆசானே !
காலம் உங்களைக்
தன் கைவசமாக்கிக்
கொண்டதால்தானோ
அதுகூடக்
“கல்விமானாகி” விட்டது?
இனி -
காலமே நீங்களாக
ஆசானாக -
என் நினைவு வெளியில்
ஒடிக் கொண்டே இருப்பீர்கள்;

ஆசானே !
ஏகலைவன் நான் அழுகிறேன் !
என் இதயத்தின் கட்டை விரல்
கழன்றுவிடத் துடிக்கிறது

ஆசானே !
ஏகலைவன் நான் அழுகிறேன்
என் இதயத்தின் கட்டை விரல்
கழன்றேவிட்டது !

என் கல்விச் சாலையின்
தலைமைத் தேரோட்டியே !
இன்றைய என் புலமைக்கு
ஆசீர்வாத முன்னுரை தந்த

27.01.87
அமரர் அதிபர்
கந்தசாமி ஜயா
அவர்களின்
நினைவாக

மூன்று கல்லூரிகள்

1.

இயந்திரத்து
நகரும் நகரம்;

முகம் விட்டு முகம்
மாறுபட்டாலும்
ஒரே அவசரத்தை
ஒட்டிப் போகும்
ஒரே அச்சான மனிதப் பூச்சிகள்;

புலரும் பொழுது தொடக்கம்
இருள் புரஞும் அந்திவரை
புறச் சூழல் மறந்து
ஒடும்
தூசி மனிதர்கள் ;

இன்றைய கிராமக் கரைகளை
இயந்திர நீரால் அரிக்கும் கடலாக
நகரும் நகரம்.

2.

எரிச்சல் பறவை
என்னில் எகிறித் துடிதுடிக்க
கோபக் கனல் வீசும்
என் மனச் சிகரெட்;

யதார்த்தக் கோட்டை மீறி
யாகம் செய்யும்
என் சிந்தனை;

3.

கால அறியாமை
இருட்டுத் துளாவித் துளாவி
உணர்ச்சித் தபசிகளுக்கு
முதுமை தட்டுமா ?
வளர்ச்சி கிட்டுமா ?

கேட்டுப் பார் கேள்விகளை
நானைய வேள்விச் சுவடுகளாய்
பூக்கும் விடைகள்!.

தினகரன்
ஜூலை-12-1987.

இன்று

விழிகளில்
 சுருக்கிட்டுக் கொள்ளும் புற நிகழ்வுகள்
 ஒளியிருந்தும்
 வழி தெரியாப் பாதங்களாய்
 அதே விழிகள் ;
 என் பினம்·
 இன்னொருவனாகி
 என் காலிலேயே இடறும்;
 இதயங்களைப் பையில் போட்டு
 ஒடும் மனிதரை அழைக்க
 வார்த்தைகளை உச்சரிக்க நினைக்கையில்
 உதடுகள் கிழிக்கப்பட்ட
 உண்மை உயிர் பெறும் ;
 ஆத்மாவின் கருப்பை
 கடந்த காலத்திற்காய்ப்
 பசித்திருக்கும்;
 பொருளாதாரச் சோரத்தில்
 தனித்துவம்
 தூக்கிட்டுக் கொள்ளும் ;
 ஸ்நேகங்களில்
 கைகுலுக்கல்களில்
 ஆயிரம் சந்தோஷங்கள்
 வானை அதிர் வைத்தாலும்
 இந்த ஆரவாரச் சூழலிலும்
 சூழ்ந்திருக்கும் தனிமை ... !

புதிய முக்கள் (தொகுப்பு)
 பெப்ரவரி-1988

கரைதலீஸ்.....

அன்று- பற்றிய கரங்களால்
உதிர்ந்தது ‘வேற்றுமை’
இலையுதிர் கால
இலைகள் போல
ஒற்றுமையின் பூரிப்பில்;

‘புதியவன் நுழையக்
கலவரம் தொடங்கிவிட்டது
நீர்ப்பரப்பில் நீர்த்துளி’¹

‘புகையோடு விழிந்த போதில்
ஊர்க்காரர் திரண்டு வந்தார்
குருவிகள் இவைகள் என்றார்
குழந்தைகள் இவைகள் என்றார்
பெண்களோ இவைகள் ?காலிக்
கன்றுகள் இவைகள் என்றார்
இரவிலே பொசுக்கப்பட்ட
அனைத்துக்கும் அஸ்தி கண்டார்
நாகரிகம் ஒன்று நீங்க! ’²

மனுஷ நாகரிகம்
மரணித்துப் போன
திசைகளை நோக்கி நடந்தான்

ஒரு “மனிதன் ” -
மகா நதியின் ஓட்டமாய்
மனுக்குல சமுத்திரத்தின்
நேச நுரை வாசலைத் தேடி !

‘எப்பொருள்
யார் யார் வாயக் கேட்பினும்
அப்பொருள்
மெய்ப் பொருள் காண்பது அறிவு’³

அறியாமை தின்ற நாகரிகங்களின்
கல்லறைத் திசைகளை நோக்கிப்
போன
அந்த “மனிதன் ”
ஊர் திரும்பும் காலத்தின்
காத்திருப்பின் கரைதலில்
தேச இல்லாள் -
தொடுவானத்திற்கு
விழிகளையே
தபாலாக்கித் தவிக்கும்
மீனவ மனைவி போல்;

ஒற்றுமையின் பூரிப்பு
உயிரற்ற சடலமாய்ச்
சாந்து கிடந்தது.

மல்லிகை- ஜான்- ஜாலை- 1988

1. சு.முரளிதரன் 2. ஞானக்கூத்தன் 3. திருக்குறள்

ஒற்றை ஒசை

ஒற்றை ஒசை
உயிர்ப்பின் கிலியில்
காலம் கிள்ளும்
ஆரவாரம் செய்யும்;

நாட்டாமிகளின்
சந்தோஷக் குரல் கூடப்
பதற்றம் பூசும்
எங்களின் “என்”களுக்குள்;

அசுர வேகம் வீசி
ஒடும் வண்டிகளின்
ஆரோகண “ஹோரன்”
உஷார்ப் படுத்தும்;

கடன் காரனுக்குப் பின்னால் ஒடும்
ஒற்றை மனிதனின்
உட்டத்தின் -

மறு நிமிஷ வெடிப்பில்
“பஜ்ரோ” ஒடும்
பயப்பட்ட நிழல் தெரியும்
பண நோட்டுக்களைச்
சில்லறைகள்

எண்ணிப் பழகிய
எங்கள் மன விரல்கள்
கிலி ஷணங்களை
எண்ணிப் பழகும் ;

வியாபார இருதயத்தின்
தவிர்க்க முடியாப்
“பார்சஸ்” உறவுகள்
அன்னியமாகிப் போகும்
இறந்த கால, நாசங்கள்
பேசிய பாலையால்;

ஒற்றை ஒசையின்
உயிர்ப்பிலும் கூட
எங்கள் “இருப்புகள்”
தங்கிக் கொண்டாலும்;

சவமாகிப் போகாத
மனு நேசத்தால் ஜீவிக்க;

சுவாசத்தைச் சேமித்தே
வைத்துள்ளோம்
நானும்
என் நகர பூமியும்!

வீரகேசரி

30.10.1988

ஒரு யதார்த்தவாதியின் பிரகடனம்

எல்லா ஜன்னல்களும்
சாத்தப்பட்டுள்ளன
நான் அறிவேன்;

என் முகத்தின்
பிரகாச கங்கையில்
இவர்களின்
அறியாமைச் சருகுகளுக்கு
மரணம் நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது;

அதனால் தான்
இவர்களின் விசுவாச வீடுகளின்
வாசலுக்குக் கூட
நான் அனுமதிக்கப்படவில்லை;

பரவாயில்லை
கால வெள்ளத்தில்
என் ஜீவிதம்
ஒற்றைப் படகுதான்;

ஒற்றைக் குரவின்
அசரீரி ஒங்காரத்தில்
முழுகி விடலாம்;

ஆனால் - அது
அடி வேரில் குழகொண்ட பின்-
நாளை சூல் கொண்டு
எழுந்து நிற்கும்
பிரளயத்தின் முன் -

இவர்களின் ஜன்னல்கள்
நெருக்கப்படலாம் !

தொலை தூரக் காட்டில்
என்னை
வீசி ஏறிந்தாலுமென்ன
ஆரவாரமற்ற

பகுதியென
நீ நினைத்த இடத்தில்
என்னை
அடைத்தாலுமென்ன
என் சுதந்திரம்
பறிக்கப்பட்டதாக
உன் பிரகடனம்
அமைந்தாலுமென்ன;

ஒற்றை மனுஷனின் சுவாசத்தின்
மெல்லிய குரலிலும் கூட
என் ஜீவிதம் நகரும்;

ஏனைனில்
மனிதம் என் கைத்தடி
அதனால்
என் ஜீவிதக் காலுக்கில்லை
இடர்வு !
என் கொள்கை உடம்பிற்கில்லை
விழுகை;

உன் அதிர்வுகள்
என்னை அழிவைக்கவில்லை
உன்னதங்களின் சேமிப்பில்
மனித முகங்கள்
என் கைவசம்;

பாலை வெளியில்
நீருற்றின் தரிசனமாய்
என் வசம்
கவிதை
மரணம் -
என் ஜீவித வாசலில்
விசுவாசமான நாயைப் போல்
என்னை
காவல் காக்கிறது !

28.5.89 வீரகேசரி

இறுதியாக.....

உன் உக்கிரத்தின் முன்னே
என் உறைதல் இனிச் சாத்தியமில்லை;

மின் விசிறிக்கு அடிமையாகிப்போன
என் கவிதை எழுதலுக்கான
காகிதங்களுக்குப்போல்
எனது உச்சந்தலைக்கு இடியாகிவிட்டது-
சுதந்திர தாகம்;

பணித்திரையைக் கிழிக்கும்
தனித்த சூரிய கதிர்போல்
இன்றைய நாள் தனைக் கிழிக்கும்
அவஸ்தைகள் வடிந்தும்
இனிக் கவிதையும் சாத்தியமில்லை
என் உறைதலைப்போல்;

செப்பனிட வேண்டிய
ஒரு வீட்டின் வாசலிலிருந்து வரும்
உன் உபதேசங்களின்
உச்சாடனங்களினால்
இனியும் உபயோகமில்லை;

ஏனெனில் -
கால மேடையில் நடக்கும்

இந்தச் சுழற்சி நாடகத்தில்
எனது பாத்திரம்
ஏற்கனவே உரைக்கப்பட்டு விட்டது;

உன்னால்
என் உயிருக்கு உத்தரவாதம்
இனி இல்லையென்றாலும் -
என் உரிமைக்கான உண்மை
உன்னை பயமுறுத்தத்தான் போகிறது
சதை உரித்த மனித முகம் போல்;

அதனால்தான்
எனக்கான
உறைதலும், கவிதையும்,
இனியும் சாத்தியமில்லை
என்றேன்;

உயிர்த்துவிட்ட என்னில்
என்றே தரித்து நின்ற
ஆவேசம்
இறுதியாக
உனக்கான முடிவைச்
சுமந்து வருகிறது
புரிந்ததா? உனக்கு?

மல்லிகை
1989

மக்ரும் இன்னும் சாகவில்லை

இரத்தம் குடித்து
நாறும் உதாய்
யுகம் கொக்கரித்தது;

கண்ணாடிச் சுவரில்
துப்பிய எச்சிலாய்
தேசச் சுவரில் வழந்தது

மனு மாமிசம்
படுக்கையிலிருந்து
தூக்கியெறியும் தூர்க் கணாவாய்ப்
பயமுறுத்தியது தேசம்;

உன்னதங்களின்
உயிர்ப்புக்காய்
உயிர்த்து நின்றது
நம்பிக்கைக் கர்ப்பம்;

மனித மன்றடோடுகளின்
கணக்கெடுப்பில்
மதம் பிடித்து நாசம் பேசியது
அதிகார பீடம்;

துப்பாக்கிக் குண்டாய்ப் போன
காலக் கிழவியின் வாசலில்

மரணம்
உயிர்களைக் கைது செய்தது ;
திரும்பும் திசைதோறும்
ஒலம்
காற்றைப் புணர்ந்தது;

ராத்திரிப் பூச்செடியில்
ரத்தக் கனாப் பூக்களின்
வழந்த பயப்பனி
பகலின் அமைதியைக் கழிக்க
இதய நாசியில்
குடியேற்றம் செய்தது;

கவிதைக்கும்- பேச்சுக்கும்
பஞ்சமிலா ஒரு தேசத்தில்
மூன்று விரல்களின்
ஸ்பரிசத்தில்
இன்னும் எழுதச் சொல்லுகிறது;

“மனிதம்
இன்னும் சாகவில்லை
இந்த மன்னின்
வேர்களின் ஈரம்
இன்னும் காயவில்லை” என்று.

பார்வை

மே-1989

சத்துட்ட வயலீஸ் உயிர் இழந்த குழந்தைக்கு...

1.

விளையாடலில்
கிளைவிட்ட மரணம்
உறிஞ்சிய உயிரில்
பிஞ்ச ருசி !

2.

கருப்பை காத்த
சிறு உயிரின்
வேரை அறுத்தான்
இருபதில் இயந்திர எமன்
‘மேலி கிரவுண்ட’ எனும்பேரால்

3.

சுழன்று கொண்டிருக்கும்
உலக மரத்தின்
எந்தக் கிளையில்
மரண நுனி?

இறந்து -

அதனைத் தெரிந்து கொண்டது
அந்தக் குழந்தை:
நாமோ -
வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்
தெரிந்து கொள்ள.

11.5.89

நவீகரன்-3

1. சொருபம்

மனுஷி சொருபம்
எனக்கானதுதான்
ஆனாலும் -
நிவ்த்டையில் முழ்கிக்
கால வண்டியைத்
தவறவிட்டு
அழுகைக்கு அர்ப்பணமாகிப்போனது
சத்ய நிஜம்;
பயிரை விழுங்கிய வேலியாய்
ஏப்பமிட்டன
இருப்பும், நட்பும்;
துவேஷி விதை விழுந்து
இதயங்கள்
வெறி மரங்களாய்
ஆடும் சொருபத்தில்
திருவிழாக் கூட்டத்தில்
காணாமல் போகும்
சிறுவளைப் போல்
தவிக்கும் என் மனுஷம் !

2. தேடல்

மகாவலி
உன் கடிதம் கிடைத்தது
படித்துப் பார்த்ததிலதான்
பய யுகத்தின் ஒற்றை விரல்
உன் குரலாய்
நீண்டு நின்றது
நீ
இப்படித்தான் எழுதியிருந்தாய்
மகாவலி ;

“உனக்காகவே -
திசை திரும்பினேன்
பிரவாகித்துப் பார்த்தால்
என் குளிர்ப் பாதவங்களின்
வருகைக்கு முன்னே
அங்கு குருரமான சுவடுகள்
பின்னோக்கிப் பாயத் தெரியாத

கால நதியாய் நானும்
என் நீரைக் கண்ணராக்கி
நடக்கிறேன்
உன் விலாசம் தேடி;”

உன் கடைசி வரிகள்
முடிந்த பின்னும்
உன் பயணத்தில் தேடல் -
நிஜமாகவே
இன்னும் என் இதயத்தில்
சுவாசம் போல்
உட்கார்ந்து இருக்கிறது
கனவு கலைந்த பின்னும்!

3. சுகழுப்பு

உன் அழைப்பில்
நான் கவிஞரென்றால்
என் ஆத்மாவின் பாடல்
உனக்காகவே;

நேசிப்பில்
“நன்பா” என்ற
உன் அழைப்பின் இறுக்கத்தில்
உனக்காக தயாரிக்கப்பட்ட
ஆகாரமாய்
என் ஜீவிதம்;

“மனுஷா என்றே
நீயென்னை அழைத்துவிடின்
அக்கணமே
கொடுக்க வேண்டிய
கடனுக்காய் ஏற்கனவே
எழுதி வைக்கப்பட்ட
காசோலையாய்
உனக்காகவே
என் மரணம் !

தினகரன் -கவிதாசாகரம்

28.5.89

மொனப் பதிப்பதம்

மயானம் -
மெளனக் கவிதைகளின்
பதிப்பகம்;

முச்ச எரிபொருள்
தீர்த்த
மனித வண்டிகளின்
தரிப்பிடம்;

மரணமென்ன
மயானத்தின் முச்சோ ?
ஆம் !
பிரகடனமாச் சிரிக்கிறது
‘மரணித்த மரம்.;

சிலுவை விரல்களின்
பட்டமரப் பூச்செண்டு
ஓ..... மயானத்தின் காதல்
ஆகாச தேவியிடம்;

கலையாத உறக்கத்திற்குமா?
தாலாட்டு
மயானத்தில்
சிலவண்டின் ரீங்காரம்;

மயானத்தின்
சமாதி அறைகளின்
கப்பிய இருள்
அது
எங்கள் தேசத்தின் விலாசம்;

அன்று சொற்களில் தொலைந்தது
ஜீவியத்தின் விடை;
புரிந்தது இன்று
பளிங்குக் கற்களில்
மெளன உறக்கத்தில்
மரணத்தின் நடை;

“சா” வரங்கள் பெற்றுவரும்
சர்வங்களை
வேர்க்கரங்களால் வரவேற்கும்
தாவரங்கள்
மயான மண்டபத்தில்;

எத்தனை கவிகள்
புதைந்தனர் இங்கே!
மயானம் உச்சரித்தது
கவிதைச் சொற்களைப்
புற்களின் அணியில்;

இது
சயனிப்பவர்களுக்கே சமர்ப்பணமாய்
தன் இலைகளால்
கண்ணரஞ்சலி செய்தே
‘பட்ட மரம்.;

மயானமே!
உன்னால்தான்
என்னால் போகழுடியா
இலக்கியக் கூட்டம்
அதோ -
‘என் இரங்கற் கூட்டம்.’

தினகரன்- கவிதா சாகரம்
ஆகஸ்ட்-1989

நீயும் நானும்

கேள்விக் குறியின் நாற்காலியில்
நீயும் நானும்;

எனதும் உனதும்
கல்லறைகள் மீது
வரலாறு -
கழுகு கொத்திய பிணமாய்;

காலம் -
மெளனித்தவாறே தவழ்ந்து செல்லும்
வீட்டுக்குள் நடக்கும்
சண்டையை அறியாது
முற்றத்தில் விளையாடும் சிறுமியாய்;

புரியாத கவிதைக்குள்
சிக்கிய சிந்தனா நாபி போலான
அபிலாலைகளின் நார்களில்
தொங்கும் சிதைந்த முகங்கள்;

நரம்புக் கிண்ணங்களில்
சிந்த இரத்தம்
இன்னும் - இன்னும்
நிறைந்தே கிடக்கும்;

கேள்விக் குறியின் நாற்காலியில்
நீயும் நானும்.

‘கவி’ எனும் சஞ்சிகையில்

காணாமல் போன மனிதன்

பூமிப் பரப்பில் எங்கும் பதிந்த
ரத்தத் துளிகளில்
கொள்கையின் கீறல்கள்
'வெறி' த்தன;

நில இழப்பில்
பெருக்கலாகிப்போன
அகதித் தொகையிடையே
மனிதனின் விலாசம்
தொலைந்து போனது ;

ஆகாசத்தில் கலந்துபோன
நூற்றாண்டு கால
மரணக் கிணறுகளில் அலறல்கள்
மீண்டும் பூமிக்கு விஜயம் செய்து
மனுষி வம்சத்தை விசாரித்துப் பார்த்தன;

மரண ஒலமிடுதலில் தேர்ச்சியாகிப்போன
நிலப்பசி எடுத்த
தேசிய வயிறுகள்
இதயத்தை மட்டும்
தொலைத்து அலைந்தன;

பூமியின் நீர்ப்பரப்பின்
அளவை விழுங்கிய
'பசி'யின் சந்தையில்
தேடப்பட்டான்
'மனிதன்';

1990 மல்லிகை

ராட்சத பூதம்

1

மீட்சியைத் தேடிப் புறப்பட்ட
பாதங்களில்
இரத்தச் சுவடுகள்;

திசை மாற்றிப்
பார்வையை அனுப்புகையில்
ராட்சத பூதமாய்
இன்றைய யுகம்;

2

தூசி தட்டிப் பார்த்த டயரிகள்
பார்த்த
டயரிகளில் உதிர்ந்தன
உனது ஞாபகங்கள்
இலையுதிர் காலத்து
இலைகளைப் போல்;

மீண்டும்
பொறுக்கிப் பத்திரப்படுத்தி
வைத்துக் கொண்டேன்;

ராட்சத பூதத்திற்குப்
பயந்து!

3

உலர்ந்த இன்றைய
இதயத்தின் சர்த்தை
உள்ளந்த கடைசி நிமிஷத்தில்
“நான் இருக்கிறேன்.”

என் ஞாபகத்தை இறக்கியது
ராட்சத பூதம்
இன்றின் உங்ணத்தோடு;

சரத்தின் சாத்தியமின்மை
உள்ளுக்குள் உறைந்தது;

4

விழியின் ஒளிப்படைக்கு முன்னே
எந்த ரூபத்தின் வடிவிலும்;

ராட்சத பூதம்
அழிவின் ஆடைகளுடன்;

காதலீ
உன் புருவங்களில் கூர் முனைகள்
புறப்படத் தயாராகி நிற்கும்
ஏவுகணைகளாக;

ராத்திரியில்
நீயே என்னை விழுங்கப்போகும்
ராட்சத பூதமாய்
கனா செய்தாய்;

இன்றின் பழமத்தில்
நீயே என்னில்
பயம் செய்தாய்
அழிவின் வக்கிரத்துடன்;

5 (A)

பூமியில்
வீடுகள் நிறைந்த பிரதேசங்கள்
மயானங்களாய்ப்
பிரகடனப்படுத்தப்பட்டன
ராட்சத பூதம்
தான் பிறந்த பயனை
எண்ணிக் களித்தது
அன்றைய நாளில்
கம்பியூட்டரின்
உத்தரவுப்படி;

(B)

முன்னொரு காலத்திய
மயானம் ஓன்றில்
ஒற்றை வீடு கட்டிக் குடியேறியது
மனுவழி.

6

ராட்சத பூதத்தின்
உருத்ர தாண்டவத்தில்
கடிவாளத்தினைப் பற்றிய கரங்கள்
அறுக்கப்பட்டன;

மத
இன
ஜாதி
மொழி
தேச
மாநில
நிற¹
அந்தஸ்து
பதவி
கொள்கை

} வெறிக் கத்தியினால்

அழிவுக் குதிரையின் குதுாகலம்
உலக நதியில்
கரை புரண்டு ஒடியது
மனுவி இரத்தத்துடன் !

'கனவு' - தமிழக இதழ்
ஆகஸ்ட் - 1991

சியர்க்ஞம்

போர்க்ஞம்

எந்தப் பெயரும் வேண்டாம்
இனி எனக்கு!
பெயர்கள் தானே இங்கு
போர்கள் தொடுக்கின்றன;

‘தியாகி’ என்றனர்
ஒருவனை நோக்கி
மெழுகுவர்த்தி அவதாரத்தில்
அவன் கொழுத்திய
குடிசைகள்
ஆயிரம் ஆயிரம்
” தர்மதேவன்” என்றவன்
கரத்தில்
அவன், கொய்த
குருதி வழியும் தலைகள்;

அதனால்
எந்தப் பெயரும் வேண்டாம்
இனி எனக்கு
பெயர்கள் தானே இங்கு
போர்கள் தொடுக்கின்றன;

சாக்கடைச் சங்கீதக்காரர்களே!
வருக ! எனச்
சீட்டுக்களின் மடிப்பில்
வந்த அழைப்பிற்கு
நாற்காலிகளுடன்

சுயநல் விருந்திற்கு
ஒடியவர்களின் இருக்கை,

பினாங்களின் குவியலாயிற்று
கருணாழர்த்தி எனப்
பட்டம் பெற்றவனுக்கு
அதி சிறந்த
கொலைகள் புரிந்தமைக்கான
“போபால் பரிசு.”;

அதனால்
எந்தப் பெயரும் வேண்டாம்
இனி எனக்கு!
பெயர்கள் தானே இங்கு
போர்கள் தொடுக்கின்றன;

“இரட்சிப்பவரே” என்று
அடைக்கலம் அடைந்தவர்கள்
உயிர் சுமந்து
திரும்பவேயில்லை!
அங்கு இரட்சித்தவனே
இராட்சதனானான்
“இரணிப்பவனே” என
இறந்து போனவர்கள்
இறந்தே போனார்கள்
இரந்த உயிர்கள் தான்
இரணிப்பவனின்
பசிக்கு ஏப்பங்களாயின;
அதனால்
எந்தப் பெயரும் வேண்டாம்
இனி எனக்கு!
பெயர்கள் தானே இங்கு
போர்கள் தொடுக்கின்றன;

“ஏ! மனுவா! உன்னைத்தான்!”
 குரல் சீரி வந்த திசை நோக்கித்
 திரும்பியது என் கழுத்து
 ஒ... இப்பொழுதேனும்
 “என்னை” அழைத்தனரே
 எனச் சந்தோஷம்
 ஈன்றது மனக்;

குரல் சீரி வந்த
 திசை நோக்கி
 நகர்ந்த என் பாதங்களின்
 நகர்வை நக்கி
 உள் மனசின் விழிப்பில்
 பிறந்தது உத்தரவு ஒன்று

வேண்டாம் உன் பயணம்;
 அதைவிட
 நல்லவரின்
 ஆவிகள் உலாவும் மயானத்தில்
 உறங்குவதே மேல்!”

இப்பொழுது
 பெயர்களே இல்லாப் பேருலகு
 ஒன்றில்
 அந்தப் பாவிகள் கரம் சிக்காமல்
 புதைந்து போகத் துடித்தது
 என் சரீரம் !

“மனுவா!
 பாவிகள் பாதச்சவடுகள்
 பதித்த பாதையில்

- கன்டா வார பத்திரிகை -
 1990

மஹே வாக்ஞலும்

முகங்கள் இழந்த
யுகத்தில்
மனுஷ சமாதானத்திற்கான
மயானம் -
இருபதின் விளிம்பில்;

அங்கே -
அமைதிப் புறாவின் இறைச்சி
ஆயுத வியாபாரிகளின்
பாதாளக் கிடங்குகளில்;.

துப்பாக்கியின் கூர் நகக் 'குறிகள்'
மானுட உயிர்களை
குற்றுயிர்களாக்கும்
குறைல் நாடகங்கள்; .

ஆயிரம்... ஆயிரம்
மனுஷ உயிர்கள் ஜனனிக்க
குண்டு போட மறுக்கும்
மனிதப் பீரங்கிகள்

எத்தியோப்பியப்
பாலை மணவில்
நெல் மணிகளின்
நடனத்தைப்
பசுமை

விநியோகமாக்கும்
“பிரசார்” எரிபொருளில்
எரிந்து போகும்
நியாயத்தின் ஆத்மா;

நாளைய நூதனசாலைச் சுவரில்
தொங்கும்
தொல் பொருளாயிற்று
இதயத்தின் பினம்;

குருதி ‘மை’ யால்
ஒரு சகாப்தத்தின்
வார்த்தைகள் செய்யும்
இந்த எரிவிரல் வழியே
ஒரு யுகத்தின் பிரகடனமாய்
‘நாசத்தின் முத்திரை.’;

அதில் -
தபாலாகிப் போகும்
அமைதிப் புறாவின்
சடலம் .

தினகரன்
கவிதாசாகரம்
3-3-1991

இதயச் சூருத்தம்

புடைத்து நிற்கும்
எண்ணப் பருக்களின்
அவஸ்தையில் கழிந்தது
காலம்;

புளித்துப் போன
உறவுகளின் ரூசியில்
ஜீவிதம் கசந்தது;

கொஞ்சம் மிஞ்சிய
பருக்கைகளாய்
நேசங்கள் சிரித்தன;

பலன் எதிர்பாராத
உயிர்ப்பில்
காயங்களின் தொகை
விரக்தியைக் காட்டியது;

அழகிய படுக்கையாய்
விரித்த விலாசத்தின்
விரிப்பில் முட்கள்
முளைத்துக்
குருதி குடித்தன;

நிகழ்வுகளின் எரிவில்
நிகழ்காலம்
அறுபட்டுக் கிடக்க
எதிர்கால மடிப் பையில்
நம்பிக்கையைச்
சேகரித்தது ஓர் இதயம்;
குனியத்தை நிறைத்தது
மற்றொரு இதயம்;

மொத்தத்தில்
தீப்பற்றிய “பொலிஸ்டர்”
நூலாய்...
சுருங்கிக் கிடந்தது
மனுஷ இதயம்;

கேள்விகளின் நாவோ
வெறும் வெளியின்
படமாய்
நிழல் செய்தது;

மனுஷனின் உயிர்ப்போ
புனிதம் கெட்டது
ஆனாலும்
லாபக் கணக்கின் சமற்சியில்
சுழன்றது பூமிப் பந்து !

தினாகரன்
கவிதா சாகரம்
30-6-1991

இயந்திர யாசும்

இயந்திர இயக்கத்தில் உதிரம்
எண்ணெயாய்ப் போனது;

விரல்கள் ஆணிகளாகிச்
சக இதயங்களைக்
குடைந்து கொண்டே போயின;
குடைந்து கொண்டே போயின;

விழிகளோ
திருகாணிகளாய்
அந்தரங்கங்களை ஊடுருவின!

சீறிப் பாயத் துழித்த
உள்ளொளி நிஜத்தின் ஆத்மா
திருகப்பட்டது
பொறியியல் தத்துவ
விளக்கங்களால்
மூளையின் நரம்புகள்
சலவை செய்யப்பட்டன;

பொய்களின் இரைச்சலில்
செவிடாய்ப் போகாது
ஆத்மாவின் சப்த உருளை;

இதயத்தை அண்மித்த
நேசத்தின் நலத்தைக் கூடச்
சிறு நேர உரையாடலில்
கேட்க மறந்து போன
சுயம் பூட்டிய இதயம்
நேசத்தை மட்டுமே
உற்பத்தி செய்தது
சேதம் ஏதுமின்றி லாபத்தின்
பிரக்ஞையின்றி;

இயந்திரக் கரங்கள்
யாசித்தன
ஒருநாள் அவற்றுக்குப்
போலிகளின் இலைகளில்
'நான்'
பரிமாறப்பட்டேன் !

தினகரன்
கவிதாசாகரம்
15.12.1991

‘மர்து’ நிலையம்

எல்லா யுகத்தின் அலைவரிசையிலும்
ஒவித்தது மனுஷ இரைச்சல்;
சாதனைகளின் இலக்கங்களால்
நிறைந்து கிடந்தது சரித்திரப் பலகை
‘சா’ அலையின் சமிக்ஞங்க குவியலில்
சமைந்தது சமாதிகளின் கூட்டணி;

சித்தாந்தக் கொள்கை முட்களின் வழியே -
குருதிப் புனலாய் வழிந்தது ‘இரக்கம்’
சிற்றலை கலந்த காற்றில் அலைந்த
அனாதைக் காற்றாடியாய்க்
கிழிந்து போனது சமாதானச் சரீரம்,

எல்லா யுகத்தின் அலை வரிசையிலும்
விடை தெரியா இருட்டிலும்
நிலையங்களாய் மின்னின கேள்விக்குறிகள்
கைப்பிடிக்குள் காலம் அடங்கிய சுருதியில்
சுருங்கிப் போனது உலகப் பந்து,

அறிவிப்புக்களின் ஒங்காரத்தில்
உரிந்தது செவியின் தோல்
செவித் தவில் அறுந்து போனது
பொறுமையின் யாழ்;

எல்லா யுகத்தின் அலை வரிசையிலும்
மனுஷ இரைச்சலே;

மத்திய அலை வரிசையில்
மானுட இரத்த மழையில்
இடியாய் இடித்தது ‘ஒலம்.’;

மனசின் ஆகாசத்தில் கரைந்து போனது -
பகைமை உணர்ச்சிப் புகை
போர்வெறி மேக முட்டமோ - அதில்
தொடங்கியது மனுஷ மரண நிலையம்,
இன்னும் அகப்படாத
வெறிச்சோடிப்போன தனி நிலையமாய்த்
தனித்து - தவித்துப் போனது
மனிதம் !

ஷசம்பர் - 1991 மல்லிகை

இன்றின் முதல்தலை

விடை வித்தின்
தனி ஆவர்த்தனத்தில்
மரண லயம்;
குருதிப் பந்தாய்ப்
பூமிச் சார்ம்;

யதார்த்தவாதியின்
நாக்குப் படலையில்
தீயின் சுவடுகள்;

அறுவைச் சிகிச்சைக்
கத்தியின் கழுத்தில்
ஆட்டுக்குட்டியின்
இரத்தக் கறை;

விஞ்ஞானியின்
சட்டைப் பைக்குள்
அவன் -
இதயத்தின் சவம்;

குருவிக் கூட்டில்
குண்டு
மனுஷ உயிர் மூலதனத்தில்
விடுதலை வியாபாரம்;

செவிகளின்
சுவாசத் தூண்டிலில்
நங்குவாயுத் திமிங்கிலம்;
பசிக்கான ஆகாரத்தில்
ஆலைகளின்
புகை மண்டலம்;

அனுபவக் கரும்பலகையில்
பயங்கரவாதக் கீறல்கள்;

மனிதத் தேடலில்
மாசுபட்ட
காலத்தின் ஒழுக்கம்;

‘இன்றின்’ முகங்களில்
நாசத்தின் ஓப்பனை!

தனைகரன்
கவிதா சாகரம்
12-4-1992

நழு கவிதைகள்

1.

அவிழ்ந்த நெருப்புக்
கூந்தலில்
சாம்பலாய்ப் போன
விற்குப் பூக்களின்
விலாசத்தை யார் அறியார்?
சரித்திரம் அறியப் போனால்
வரிசையாய் நிற்கும்
அழிவின் அம்சங்கள்;

2.

நிச்சயமற்ற பொழுதுகளில்
ஜீவிதத்தின் மீது
நம்பிக்கை ஒளி மட்டும்
துடுப்பாய்..
கரையேற முடிந்தது
என்னால்
கரைந்ததனால்
ஸக்தி இழந்தது
காலம் மட்டும்தான்;

3.

என் ஆத்மாவின் மீது
ஏதோவொன்று
கவிழ்ந்து கிடக்கிறது
தூக்கி விடத் தூடிக்கும்
கரங்களின்
யாசக வளையத்தைப்
புரட்டிப் பார்த்தால்
என் ஆத்மாவின் மீது
கவிழ்ந்து கிடக்கிறது
துரோகம்!

4.

சதா காலமும்
உனக்கான புலம்பலில்
எனது உதடுகள்
கறுத்துப்போயின

என்னருமை இருள் புத்திரியே!
வெளிச்சமேன்

நமக்குப் பகையானது?
பதிலாய்...
நக நுனியைச் சுட்டது
சிகரெட்டின் அனல்;

5.

புரியாத
கவிதைக்குள் - தடம்
புரண்டு கிடந்தது
என் மன ரயில் !
விபத்தின் விளக்கத்தைப்போல்
ஒர் கவிதா அனுபவம்
எனக்குள் அறிக்கை விட்டது
புரிந்தது கவிதை;

6

மனப் படிகத்தில்
வெற்றி எச்சில்
துப்பியது நீ!
ரத்தம் கசிந்த இதயத்துடன்
நான்;

7.

அழுகின்ற சிகவின் கதறல்
ஒட்டப் பந்தயத்தில்
முதலிடம் பெறுபவன்
உடைக்கின்ற ரிப்பனானது?
என் இதயம் -
அழுகையில் உடைந்த
சிகவுக்கு கிடைத்த
வெற்றிக் கிண்ணமா?

தினகரன்- கவிதா சாகரம்
20.9..1992

நகலாத்திப் சோன கனாத்தன்

பிளாஸ்டிக் பூக்களைப் போல்
கனாக்களும் இப்பொழுது
நகல்களாக

1/2 நித்திரையில் பிராண்டிய
சதையின் மேல் புறத்தைப் போல்
சிவந்து போன
யுகத்தின் கதையைச்
செப்புகிற கனாக்களிலும்
நகல்கள்.

செவி வாசல் அருகே
எந்தவொரு ஒலத்தையும்
உள் வாங்காது
உட் குமையும் மனமே
இன்றின் அவலத்தில்
சோரம் போகும்.

அரிக்கும் அந்தரங்கத்தின்
ஹசி முனையே மழுங்கிப் போகும்
சத்யத்தைப் போல்

கலாசாரத்தின்
இருப்புச் சுமைகள்
இமைகளை நக்கிப்
போட

கனாக்களில் -
குருதியில் குளிக்கும்
"மனிதர்கள்".

இருப்பின் சுமையுடன்
ஜீவனத்தைப்
படிக்கமாக்கிப் போகும்
உள்ளும் - புறமும்.

பிளாஸ்டிக் பூக்களைப்
போல்
கனாக்களிலும்
ஏமாற்றத்தின்
துாசிப்படலம் !

வாழ்க்கை சுஞ்சிகை

மாசுடைந்து யுகம்

மையத்துப் பரப்பில்
அனாதையாய்க் கிடக்கும் பந்தாய்ப்
பால்வெளியில் பூமி;

பெட்ரோல் தூர்வாசம் கலந்த
தூசித் துகள்கள்
மேகப் படலத்தைக் கிழித்துப் பறக்கும்
பட்சிகளின் கூட்டம் போல்;

சடலங்களாய்ப் போன
தாவரச் சர்ரங்களிலும்
சத்தை உறிஞ்சும்
பிசாசு உதடுகளாய்
மனுஷப் பசி ஒலங்கள் !
(எதியோப்பிய - சோமாலிய
பட்டினி ஆத்மாக்கள் மன்னிக்க!);

தூய ஒட்சிசன்
கையிருப்புக் குறைந்து போனநிலையில்
நாசிகளின் நரம்புச் சுவர்களில்
சுவாச யாசக வாசகங்கள்;

பனி மலைகள் கரைந்து
நதியாய் ஓடுதல் போல்;
அமில மழையில்
மனித மூளைகள் -
கரைந்து ஓடும்;

வளி மண்டல வயல்தனில்
தூவப்பட்ட
குண்டுப் பொறிகளில் தொங்கும்
ஹிரோசிமா - நாகசாகி
பிம்பங்கள்
நாளைய நியூப்ரன்
வெடிப்புகளால்
உட்காரந்திருக்கும்
சடலங்கள்;

எமது புவிக் கோள் தன்
பசுமை காக்க
முன் உரைத்த
அறிக்கைகளின் பக்கங்கள் -
மனுஷ மூளைகளின்
ரத்தத்தில் மிதக்கும்;

இத்தனைக்கும் மத்தியில்-
எமது தமிழ் கூறும் நல்லுலகின்
இளைஞரொருவன்-
“அன்னாமலைப் படப் பாடல்
ஒவி - ஒளித் திரையில்
ஓ (பா) ட விடாதனால்,
ஓங்கிய விரக்தியில்
தீக்குளித்துக் கொண்டிருப்பான் !

இன்றின் தளத்தில் மாசுடைந்தது
சூழல் மட்டுமா ?
நாமும்தான்!

மல்லிகை
நவம்பர் - 1992

சேகம் இயந்திரங்களும் மீளாக்கும் மக்தர்களும்

மனுவடி நாக்குச் சுவர்களில்
மெளன வர்ணம் !
அதிர அதிரப் பேகம் இயந்திரங்கள்
“ஆத்மாவை” விழுங்கும்
வானலைகள் உதிர்க்கும் வார்த்தைகளில்தான்
ஜீவிதத்தின் விடியல்
அடையாளமாகும்;
தொலைக்காட்சி காட்டும்
உலக மயானத்தில்
பார்ப்பவனே
தன் மரணம் கண்டு
அதிர்ந்து போகப்
“பொப்” சங்கீதத்தில்
கரைந்து கிடந்து செவிப்பறை
(சத்யத்தின் குரல் வெறும் சலனமாக)
பேகம் “கல்குலேட்டர்” களின்
வளையத்தில் மூளை ஊழமயாக
சோம்பேரிச் சீழ் வழியும் நிலையில்
அறிவின் நரம்புகள் !
ஒவி பெருக்கிகளின் அலறல்களின்
ஒழுக்கம் நிர்வாணமாக;
சினிமாப் பாடல்களில் சப்த லாகிரியில்
செத்துக் கிடந்தது தனித்துவம்;
இன்று
“துப்பாக்கிகள் வீசிய குருதி வர்ணத்தில்
“அகால மரணம்;” என
காலம் அறிவிக்கும்
“மரண அறிவித்தல் ”
பேகம் இயந்திரங்கள்
ஜீவிதத்தைக் கறையானாய் அரிக்கும்
ஒசையினுாடே
நாளைய மனிதன்
நூதன சாலையில் காட்சிப் பொருளாய்த்
தனக்கான மெளனாஞ்சலியில் !!!

1992

இயந்கையின் கண்ணோர்

ஒசோன் படை கிழிந்து தொங்கும்
கற்பழிக்கப்பட்ட -

பெண்ணின் ஆடையாய்;

பூமி சுவாசிக்கும்
வாயுப் படலத்தில்
பரிசுத்தம் -

இமந்து நிற்கும்
'வெளி' யின் பரப்பு;

தீவுகள் -

கடலின் மிகை
வெப்ப சோகத்தில்
காணாமல் போகும்;

'வெள்ளி' வயலில்
நலீன இயந்திரப் பூதங்கள்
ஒசோன் படையின்
ஆயுளை உறிஞ்சும்;

கிருமி நாசினி ஊட்டலில்
தாவர சரீரங்கள்
ரூபம் மாறி -
உணவுக் குழாய்களின் வழியே
மாசடைந்த சத்துக்களாய்

ஊர்வலம் நடாத்தும்;
கைப் பிடிக்குள்
நழுவிப்போகும் நீரைப்போல்
மனுஷக்கரங்களில்

இயற்கை
தவறிச் சிதைந்து போகும்;

ஆகாசத்தை யாசிக்கும்
பூமிக் கரங்களான மரங்கள்
கோடரி அரக்கனின்
அராஜகத்திற்குப் பலியாக
வேர்கள்
மண்ணின் கருப்பைக்குள்
தாகத்தில் தவிக்கும்;

'பெட்ரோல்' தூர்வாசத்தைச்
சுவாசித்த அவலத்தில்
இயற்கையைச் சிதைத்த
பாபத்திற்காய்ச்
சாபமாய்.....;

விண்ணின் உதடுகள்
அயில் மழை உமிழும்!

24.11.1992 - இயற்கை

நான்கு கவிதைகளும் ஒரு பிற்குறிப்பும்

1. நீ

நீ என் கையொன்றின்
சதையில் குத்திய
குண்டு ஊசி அல்ல
என் பாதத்தின்
பித்த வெடிப்போரம்
கட்ட சிகரட் துண்டு. ;

2. விடுவாயு

நான் -
உள்வாங்கிய
மூச்சுக்குப் பின்
விட்ட பெரு மூச்சு -
சக மனுஷனுக்கு
விடுவாயு ஆயிற்று -
இன்று .

3. நான்

சிறுவன் சேர்த்து
ஒட்டிய
சிங்கத்தின் படமா?
பல சங்கிலிகளால்
உருவான
ஜட பிண்டமா ?
நான் - விடையிலாத
கேள்வி.

4. மரணம்

நான் - எனை இழந்த
ஷணங்களுக்குப்பின்
எனக்காக -நான்
அழும் அழுகை
நிகழாத ஒன்று
இல்லையா தோழி ?

பிற்குறிப்பு :-

நீ -
விடுவாயு !
நான் -
மரணம் !

தாகம் feb - 1993

முன்று கவிதைகள்

1.

காலக் கண்ணாடியில்
பிம்பம் வளர்த்த
என் முகத்தின் கோரம் -
என்னையே பயமுறுத்தியது;

நேற்றிருந்த என் முகம்
தொலைந்துபோன
அவஸ்தையில்
சுய சிதைக்குள்
சிதைந்து போனது
எனது சுயம்;

மிதமான கால சுணங்களில்
எனக்கான வார்த்தைகளை
உச்சாடனம் செய்தது
காலம் -
‘வாழப் பழகிக் கொள்;’

2.
என்னில் தன்னை அமர்த்தி
ஒய்வுக்குள் ஒளிந்து கொண்ட
அப்பாவின் தலைமை -
என் ஆள் காட்டி விரலில்
பூத்தது நகமாய்....
‘கேஸ்’ அடுப்புடன்
தன் சுவாசத்தைக் சங்கமித்த
அம்மாவின் விழிகளில் பூத்த மௌனம்
சுமைகளைச் சுட்டிக் காட்டி
சுட்டெரித்தது!

இயந்திரமொன்றின்
இயக்கத்தைச் சுமந்து கொண்டு
ஒடும் என் பாதங்களில்
இடறும்
பாசங்களின் எதிர்காலம்;

சுயத்தைக் கொன்று
யதார்த்த காலத்தைச்
சுவாசித்துக் கொண்டே
நான் எனக்குள்
மௌனமாய்
எரிந்த நிலையில்.....;

3.

கடலின் ஆர்ப்பரிப்பு-
இயந்திரத்தின் இரைச்சல்-
சிம்.பொனி இசையின்
உச்சஸ்தாயி;

உனக்குப் புரியாது
எனதான அதிர்வுகள்;
எனக்குப்புரியாது
உனதான எதிர்பார்ப்புகள்;

திசைகள் பிளந்த வழியில்
நீயும் நானும் !

சுபமங்களா-
ஆகஸ்ட் 1994

ஒரு ரீத்துவின் சிரகுடனம்

1.

எனக்கு
ஊட்டிப் பார்க்க
உனக்கு
ஆசைதான் அம்மா;
வறுமை ஈட்டி தாக்கிய
எலும்புக்கூடான
உன் உடலில் ஒடும்

என்னைத் தீட்டிப் பார்த்த
குருதியையா
நான் உறிஞ்சிப் பார்ப்பது ?
வேண்டாம் அம்மா !

2.

அம்மா! நான்

அங்கங்கள் விற்கும்
தங்கத் தீவிலே
சிரிக்கும் “டோலர்”
எத்தியோப்பியாவில்
உயிர் மட்டுமே
ஊசலாடும்
எலும்புக்குச்சி;

நானைய சிவகாசியின்
சின்ன இயந்திரம்;

கொழுந்துப் பூமியிலே
பிள்ளைக் காமாராவின்
அனாதை ஆத்மா;

உன் மடி மட்டுமே
என் அடையாள அட்டை
நீ ஊட்டும்
பால் மட்டுமே
என் உயிரின் சட்டை !

குன்றின் குரல்- ஜாலை -
செப்டெம்பர் 93

பீர்த்தின் வாரிசுகள்

இப்பொழுதுதான் - நிஜமாகவே நாம்
பீனிக்ஸ் பறவையின் வாரிசுகளானோம்;

அன்றைய பொழுதுகளில் -
சிருஷ்டியின் லயலாகிரியில் -
அப்பறவைதனைப்
புனைவியல் ஆடைக்கான
அலங்கார “பொத்தான்” ஆக்கினோம்;

ஆனால்
இப்பொழுதுதான் நிஜமாகவே
பீனிக்ஸ் பறவையின்
சாம்பற் குவியலாகிப் போனோம்;

இரசாயன நச்சு வாயுப் புகையில்
சுவாசந்தனைச் சிக்கச் செய்தோம்;
பிரசார வலையில்
பகுத்தறிவின் நரம்பு மண்டலத்தை
நசுக்கிப் போட்டோம்
சூழலின் உன்னத்தை “மாசு” செய்து
இயற்கையின் கருப்பைக்குள்ளிருந்து
குருதிப் பிண்டமாய் இழுத்துப்போட்டோம்;
பின் வந்த

அழிவின் பரிமாணம் பெற்ற
ஒரு நாளில்
நம் இருப்பை உறிஞ்ச -
அதிகப் புகை போக்கிகள் பரப்பிய
புகை மண்டலத்தில் கரைந்து போனோம்;

இதோ - இப்பொழுதுதான்
இன்றுதான் -

நிஜமாகவே
பீனிக்ஸ் பறவையின்
சந்ததிகளானோம்;

இழந்த இருப்பை மீண்டும் ஸ்தாபிக்கக்
சுட்டெரித்த கொடுரத்தல் “தீ”க
கரங்களை

முறித்துப்போட

இதோ - இன்றே
இப்பொழுதே

முகமூடிகளைக் கிழித்துக்
கொண்டு;

பீனிக்ஸ் பறவையின் பிறப்பின்
எழுச்சியாய்

மானுடத் தோலைச்
சதை ஆடையாக்கிக்
கொண்டெழுந்து -
கொடுரத்தின் அசலாக
அவதாரங்களுக்கான
“மரண சாசனம்” எழுத -

இதோ - இன்றே

இப்பொழுதே

பீனிக்ஸ் பறவையின் வம்சங்களாய
அவதரிக்கலானோம்!

புதுமை இலக்கியம்-
அக்டூபர்/1993

பேசும் தருணம்

உன்னிடம் பேசும் தருணம்
இனி வந்து விட்டதாகவே
நான் என்னுகிறேன்;
ஒரு பலுானின்
எதிர்பாரா வெடிப்புத் தரும் அதிர்வால்
கலைந்து விடும் மௌனத்தைப் போல்
என் மௌனமும்
கலைந்து இருப்பதனால் -
உன்னிடம் பேசு
இதுதான் தருணம் என
நான் வந்து இருக்கிறேன்;
நாவில் ஊறும் உமிழ்நீரைப்போல்
தினந்தோறும் ஊறும்
மரண யயத்தைக்
கடந்த ஒரு மனிதனாய்
நான் உன்னிடம்
பேசவே வந்து இருக்கிறேன்;
பலத்த காற்றினால்
கொடியிலிருந்து விழும் ஆடையாய்
இறந்தகாலச் சகதியில் வீழ்ந்து
நான் அசுத்தப்பட்டதை
நீ அறிவாய்;
இன்று நான்
நம்பிக்கையின் நீரால்
சுத்தமாக்கப்பட்டாலும்
பறந்து வரும் புழுதியினால்
என் தூய்மை கலைந்து விடவில்லை
என்பதை நீ அறிவாய்;
இன்று
என் அறிவின் தரை

உன் நிழலுக்காகவே
காத்து இருக்கிறது;
என் மானம்
பங்கம் செய்யப்பட்டாலும்
என் ஒவ்வொரு அங்கத்தின்
குருதி ஒட்டமாய்
என் இதயத்தின்
ஒவ்வொரு துடிப்பாய்
உன் பேச்சு
எனக்குக் கேட்கத்தான் செய்கிறது;
இந்தத் தருணத்தின் தளத்திலும் கூட
என் மரணத்தின் நிழல்
தெரியத்தான் செய்கிறது;
ஆனாலும்
சுவாசத்தைப்போல் தவிர்க்க முடியா
என் பேச்சு
தொடரத்தான் செய்கிறது!
உனக்கான -
எனக்கான -
இந்தத் தருணத்தைத் தந்த
இந்தக் காலத்தின்
கடிவாளத்தை விட்டுவிட
நான் தயாராகவே இல்லை;
உன்னோடு பேசும் தருணம்
வந்துவிட்டது
வா !
நமக்கான நாற்காலிகளை
நாமே ஒழுங்கு செய்வோம்
மௌனத்தின் சமாதியின் மது !

வீரகேசர்
18/12/94-

சிதைக்கப்பட்ட ஒரு நூற்றாண்டல்.....

'வெல்லீச்சு'களில் சிதறிப்போயின
சரிரப் பூக்கள்;
செல்பேசி' களில் சுருங்கிப் போனது
ஜீவிதம்;
பசிகளின் சந்தையில்
அங்கமங்கமாய் விற்கப்படும்
மனுஷ மாமிசம்;
வம்ச விருத்திக்காய் வாடகைக்கு வரும்
மனுஷ வீரியத் துளிகள்!
கணனியின் பூதக் கரங்களில்
நகங்கிப் போயின
மூளையின் நரம்புகள்;
நிர்வாணமாகிப் போன இதயத் தோல்களில்
கசிந்தது வக்கிரம்;
சுவாசத் தெருவின் சுவர்களில்
விழக் கிருமிகள்;
பூச்சி கொல்லிகளின் ஊர்வலம்;
பால் வெளியில் -
காணாமற் போகும் ஊசியாய்க்
கரண்ஸி நோட்டுப் பரப்பில்
கரைந்து போனது -
நேர்மையின் கூர்மை !

கொன்ற கிடாவை
ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட
இழுத்துச் செல்லும்
வெறிமிக்க சிங்கத்தினைப் போல்
கால அரக்கன்
தன் கோரப் பற்களால்
இழுத்துச் செல்வான் -
இன்றைய நூற்றாண்டின்
சிதைக்கப்பட்ட பின்தை !

இந்தியா டுடே- இலக்கிய ஆண்டு மலர், 1994 - 95

நமதான சந்திப்பு

உருண்டைப் பூமியில்
நீயும் நானும்
உருண்டு கொண்டே
உருண்டு கொண்டே
இருக்கிறோம்;

உனது துருவத்தை
நீயும் -
எனது துருவத்தை
நானும்
தேழித்தேழி
அலைந்து அலைந்து
திரிந்து திரிந்து
நீயும் நானும்
எரிந்து போனதுதான் மிச்சமென்று
வரலாறு சோகமாய் அழுதது;
இந்த உருண்டையின்
ஆரம்பத்தைத் தேடப் போய்
இருண்ட உலகில்
மீண்டும் மீண்டும்
நீயும் நானும்
மாட்டிக் கொண்டோமா?

விட்டத்தை நோக்கும்
உனதும் எனதும் பார்வைகள்
இந்தக் காற்று வட்டத்தில்
தொலைந்து விடாத
கணங்கள் வரை -

நமக்கான உருண்டையின்
உருவம் அழியாது
உயிர்ப்பாய் இருப்பது
உனக்கும் எனக்கும்
புரியும்;

இருண்ட ஆரம்பத்தை
மீண்டும் நாம் விரும்பாவிடுமும்
இந்த உருண்டையான உலகில்
நாம் சந்திப்பதை வரலாறு
தடுக்க முடியாதுதானே
தோல்த !

தினத்தந்தி- 1995.3.26

கனவுச் சடலங்கள்

என் கனவுச் சடலங்களில்
முன்னைய கணங்களில்
நெளிந்தவை பற்றிய
அறிதலின் பொழுது
அரித்தது ஆத்மா;

நிஜமும்
நீழலும்
நிழலும்
நிஜமாய்க்
கலந்து கிடந்தன -
என் நனவிலி நிகழ்வுகள்;

முன்னாள் சரீரங்களாய்
என்னில் நெளிந்த
கனவுச் சர்ப்பங்களில்
எனது துகள் தாள்
வாசம் செய்தது;

ஒவ்வொரு கணத்தின்
சமாந்தரக் கோட்டிலும்
தொங்கின என் கனவுகளின்
சரீரங்கள் -
சடலங்களாய்;

நேற்றும் இன்றும்
நாளையும்
எனது கனவுச் சர்ப்பங்களைத்
தன் சிவந்த வாயால்
இழந்து செல்லும் -
விடியல் ஒநாய்;

முகில் - sep-oct- 1995

யുതക് കവിതാസ്ക്രിപ്റ്റ്

യുകപ് പാതൈയില് എനക്കു മുൻനാൾ
ഒരു കവിതാ ചൊരുപമ്
കമ്പീരമായ്സ് ചെന്നതു ..;

ചെന്ന അവൻ പാതച് സവുക്കൻില്
ഞക്കാൻ പാതൈയോന്റു
വിരിന്ത മുൻനോട്ടിയായ്
ഞന്നൻ അമൃതത്തു കവിതൈക്കു;

കവിതൈക്കുപ് പോൻ യുകത്തില്താൻ
തെറിന്തതു “താൻ തോൺറിയ”
ഒരു കവിതാ താസവിൻ
വീംചിൻ വിലാസമ് നേശത്തിലുമ്;

നേശത്തില് പലർ
വിശവാസമ് മാറ്റിപ്പോൻ നിലൈക്കു
മത്തിയില്
വിണമ്പര വേഴ്ത്തില് തന്നനൈക്
കരൈക്കാത
ഇവനേ ഒരു കവിതാ ചിറ്റി;

ചിറ്റിയില് ഇവൻ തന്നനൈക്കടവുൾ
എന്റു എൻണിയ വേണാതാൻ
ഇവൻ പട്ടൈത്ത കവിതൈയില്
മനിതനാക എൻ ഇതയമചിലിർത്തതു;

ചിലിർത്ത എനതു മേണിയില്
ഇവൻ അരങ്കത്തില് ഉച്ചരിത്ത
തേനാൻ തമിലിന്
ആനന്ത ലാഹരിയിൻ കകന്തമ്;

കകന്തമ് മാറ്റാക
കവിതാപ് പൂക്കൾ തന്ത
ഇവനേ ഒരു യുകമ.....;

യുകപ് പാതൈയില്
ഞക്കു മുൻനാലേയേ
ഒരു കവിതാ ചൊരുപമ്
കമ്പീരമായ്സ് ചെന്നേ വിട്ടതു...;

ചില്ലൈയൂചെല്ലവരാശാളുക്കു അൻസലി
തിനകരൻ - വാരമന്ത്രി

29.10.1995

இணக்கத்தை நோக்கி

நான் வட்டம்,
நீ நீள் சதுரம்,
அவர்கள் முக்கோணம்,
என்றே
உனதும் எனதும்
அவர்களதும் வடிவங்கள்
வெவ்வேறாய் இருக்கலாம்;

ஆனாலும்
நீயும் நானும் அவர்களும்
சந்திக்கும்
ஒர் இடம் உண்டுதானே?

தத்துவம் இதனை
இணக்கம் என்று சொல்லும்
நாம் இதனைச்
சமாதானம் என்போம்;

நான் சிவப்பு
நீ பச்சை
அவர்கள் நீலம்
என்றே -
உனதும் எனதும் அவர்களதும்
வர்ணங்கள்
வெவ்வேறாய் அமையலாம்,
ஆனாலும் -

உனதும் - எனதும்
அவர்களதும் சங்கமத்தில்
வர்ணங்கள் பேதங்கள்
தம்மை இழந்து நிற்பதை
கவனித்தாயா?

நான் வட்டம்
நீ நீள் சதுரம்
அவர்கள் முக்கோணம்
என்ற நமது
வடிவங்கள் தான் எவை ?

அவை -
சமாந்தரக் கோட்டின்
சமூற்சிகள் தானே ?

பேதங்களை
உருவாக்கும் சமூற்சிகளை
நிறுத்துவோம்;

நம் ஆதிமூலமான
சமாந்தரக் கோட்டின்
இணக்கத்தின் மையால்
சமாதான எழுத்துக்கள்
எழுதுவோம் வா !

“ரூபவாஹினி
‘இணக்கத்தை நோக்கி’
எனும் நிகழ்ச்சியில்
ஓளிபரப்பானது.

10.8.95

ஒரு பூச்சியின் அன்றைய மரணமும் இன்றைய அந்தக்கையும்

அன்றைய மரணம்

சாக்கடையின் நறுமணம்
வளாந்தர வெளியின் பரவசம்
பரண்களிடையிலான பாதுகாப்பு
இப்படியாய் அன்றைய...
எனது ஜீவிதம் சுகமானது;

வந்தேன் ! எனக்கான எல்லைகளைக்
கடந்து -
பிரமாண்டமான சதைத் தூண்களின்
அடியில் சிக்கி மரணித்தேன் நான்;

இது என்ன -
ஒரு சின்னஞ்சிறு பூச்சிக்குப்
பென்னம் பெரிய மனிதப் பாதமா
தூக்குக்கயிறாயிற்று?

பதட்டம் சூழ்ந்த
உலகின் விதிகளையும் மீறி .

அந்த சூத்தில் கண்டேன்
எனது கோடிக்கணக்கான
சந்ததிகளுக்கான
தூக்குக்கயிறுகள்
செத்த சர்ப்பங்களாய் இறைந்து
கிடப்பதை;

இப்பொழுது உணர்ந்தேன் -
நானும்
உன்னை அடக்கு முறை நிலவும்
ஒர் உலகின்
அங்கீகரிக்கப்படாத பிரஜையாய் !

இன்றைய அந்தகை

வந்தேன் எனது எல்லைகளைக் கடந்து,
சதைத் தூண்கள் சரிந்த கோபுரங்களாய்க்
குருதித் தரையில் சிதைந்து கிடக்க -

ஹர்ந்து ஹவாந்து வந்தேன் -
அவை மீது எந்த விதத்தடையுமின்றி .
கடந்து வந்த சதைப் பாதையெங்கும்
சக பாடிகளான புழுக்களைத் தரிசித்துப்

தினகரன்- கவிதாசாகரம்
15.11.95

மீண்டும் நாங்கள் வசிப்பதற்காக...

காலத்தால் துறக்கப்பட்ட
உன்னதங்கள் மீண்டும்
எங்கள் விலாசம் தேடி வருகைக்கான
தேடல்
மீண்டும்
நாங்கள் வசிப்பதற்காக -

சமகால நூற்றாண்டின் நுனிமுக்கில் கூட
முன்னேற்ற வேர்வை
ஆனால் - இங்கே
இறந்த காலம் மட்டுமே
இன்பகர நந்த வனமெனும்
இம்மியும் கலையாத கனவாய்....

மீண்டும்
நாங்கள் வசிப்பதற்காக; -

சொந்த மண்ணில் வேரின் ஆத்மா
குருதி அபிஷேகத்தால் மலடாய்ப் போக
வீரிய விருட்சம்
உயிர்ப்புக் கொள்ளத் துடிக்கும்;

மீண்டும்
நாங்கள் வசிப்பதற்காக -

காட்டில் எது சிறந்த மிருகம்
எனும் பட்டி மனறத்தின் இரைச்சல்
செவிகளைத் தின்று முடிக்க
நாட்டில் சிறந்த மனிதன் ஒருவனைத்
தேடுதலிலே தேய்ந்து போயின
நப்பாசைப் பாதணிகள்;

மீண்டும்
நாங்கள் வசிப்பதற்காக;

அடையாளம் தெரியாது
எமது அடையாளங்களை
சிறைத்தவர்கள்
வீழ்ந்த சமாதிகள் மீது
அட்டைகளாய் அட்காசம் செய்து
அரங்கேற்றிய மரண
நாடகத்திற்கான
காலத்தின் போதனை;

மீண்டும்
நாங்கள் வசிப்பதற்காக -

வெந்த தேசத்தின் வரைபடத்தின்
இறந்த கால இறப்புக் கோடுகள்
மீண்டும் ஜனனங்களாக,

மீண்டும்
நாங்கள் வாசிப்பதற்காக;

ஓர் உன்னத
தேசக் கவிதையை
வாசிப்பதற்காகவும் தான் !

தினகரன்
1996 - sep 24

உலக உருண்டையும் எனது இருப்பும்

உலக உருண்டையில்

அதோ - கசாப்புக் கடையில்
சதைப் பிண்டமாய்த் தொங்கும்
என் தேசம்;

அதோ -

வாசலில் வழியும் குருதி
எனது சுயத்தை
அந்த உருண்டையில்
தேடும் படலம்;

உலக உருண்டையில்

அதோ கசாப்புக் கடையில்
சதைப் பிண்டமாய்த் தொங்கும்
என் தேசம்

காலக் கடலில்

காணாமல் போன ஊசியாய்;

அதோ

அந்த ஆழிப் பெருவெளியில்

அமிழ்ந்து போனது

எனது தேசம்

மனுஷ இரத்தத்தின் அரிப்பில்;

இதோ

எனது வாசல்

பிரமாண்டமான புவியியல் வெளியாகி

நானும் என் இருப்பும்

ஒற்றைத் துளியாய்ச் சங்கமாகிக்

கால விழியில்

விழுந்தோம் கண்ணீர்த் துளியாய் !

முன்றாம் மனிதன்

8.7.96

புயங்கள்

வருவதில் எவையும்
தாமதமாகிப்போனாலும்
பயங்கள் வருவதில் மட்டும்
தாமதமிலாக் கணங்கள்;

பூச்சாண்டிகளால் வந்த பயங்கள்
புதைந்து போயின
நனவிலி மனதில்
மழைக்காலம் தொட்டு;

அம்மாக்களின் காலப் பரிசுகளாய்
தேர்வுகளின் சுவடுகளில்
பள்ளி நாட்களில் பயங்கள்
புள்ளியிட்டன பால்ய வடுக்களாய்;

இடைக்கிடையே-
ஒவ்வொரு வயசுக்காரனுக்கும்
ஏதோ ஒரு பூச்சி
பயத்தை வாசித்துப் போகும் -
வாழ்க்கைப் பாடலில்
இடையிசை போல்;

நடுத்தர வயதில்
குணங்கள் நட்டுவிட்ட பயங்களோ,

சுவரில் மோதிய பந்துக்களாய்
பயமுறுத்தும்
நட்டுவிட்டவரையே -
வாரிசுகளின் விஸ்வருபாங்களில்;

வெறும் வெளியில்
சுயநல் அபிவிருத்தியிலான
ஒசோன் ஓட்டையோ
உலக அழிவின்
பயங்களை விதைக்க;

பயங்களைப் பற்றி
பயப்படத் தேவையில்லையென்று
நம்பிக்கை மருத்துவரே
சொல்லிப் போக;

பயங்களின்
பயணத் தொடர்ச்சியில் -

பயத்துடன் கழிகிறது
இந்தப் ‘பயல்’ களின்
ஜீவிதம்!

தினக்குரல்
04- 07- 99

வியூதம்

எல்லோரும் வந்து ஆகிவிட்டதா?
 இன்னுமொரு முறை சரி பார்த்துக் கொள் !
 கணக்குப் பிழைத்தால் காரியம் கெட்டுப் போகும் !
 அவரவர்களுக்கான முகங்கள் சரிதானே !

"நீ மூர்த்தி - நீ கலீல்
 நீ சோமபாலா - நீ பெனடிக்ற் "
 எல்லாம் சரிதானே ?

அவரவர்களின் பெயர்களுக்கான அடையாளங்களை
 நெஞ்சில் சூத்திக் கொள்ளவும்,
 முகத்தில் பூசிக் கொள்ளவும்,
 தோனில் போர்த்திக் கொள்ளவும்,
 காலில் மாட்டிக் கொள்ளவும்,
 மட்டும் உத்தரவு இடாதே !
 இங்கே அடையாளங்களின்
 பிரகடனங்கள் - விளம்பரங்கள்
 பேதங்களைப் பயிர் செய்யும் !
 பின் - உன் வியூகப் பயணம்
 வானில் வெடித்த விமானமாய்ச் சிதறிப் போகும் !

சரி! தொடங்குவோமா?
 'எங்கே நீ பேச பார்ப்போம்'
 உன் பேச்சில் சுவாரசியமில்லை
 சலித்துப்போன காதலி போல,
 நம் தேசத்து நிகழ்வுகளைப் போல,

ஏதோ ஒரு முகம் குறைகிறதோ!
 இல்லை - முகமூடி குறைகிறதோ?
 சரி - சரி என்னிப் பார்க்க நேரமில்லை.;
 மாலையில் - ரூபவாஹினியின் ஒளிப் படிமத்திலும்
 இராத்திரியில் SW -2 லும் சரி பார்த்துக் கொள்ளலாம் !

உன் இருப்பை நிச்சயப் படுத்திக் கொண்டு:
 (அடங்கிய குரலில் 'குட்டிக்கதை' களைப்
 பேசுவோம் - பக்கத்தில் நிற்கும்
 பெருச்சுக்குப் பயந்து :
 அப்பாவுக்குச் சிகரட் புகையை
 மறைக்கும் மகனைப் போல்:)

எங்கே நமக்கான கருவிகள் ?
 மீட்ட அரிக்கும் விரல்கள் !
 ஒ.. வார்த்தைகளின் போர்வையில் மூடுப்பட்டு
 இதயத்தில் ஒளிந்து கிடக்கின்றனவோ, அவை?
 வெளியே எடு!
 நம் விரல்கள் கோர்த்து நிற்கும்
 வட்டச் சங்கிலியின் உருண்டை
 அவர்களுக்கான தூக்குக் கயிற்றின்
 சுருக்காய் குறியீடு ஆகட்டும் !

ஓ..காலச் சர்ப்பமே !
 இன்னுமா நீ ஆடை மாற்றவில்லை?
 எங்களுக்கான ஆடைகளுடன்
 நிஜ விழுகத்திற்கு வா,
 ஒத்திகைக்கான நிமிஷங்கள்
 தொலைந்து போகுமுன் !

உன் வருகை தாமதமானால் -
 எம் இருப்பும் நிஜமும், நிமிஷங்களும்
 ஞாபகங்களும் இழக்கப் போகின்றன !
 துரிதமாய் ஆடையை மாற்று !
 துரியோதனர்களின் கொடுமை பொறுக்கவில்லை !
 (விழுக்காரர்களான எமது இந்த அழகையை
 முகாரி ராகத்தில் எந்த வானொலி அறிவிக்கும்?)

சரி - சரி! நேரம் நெருங்கிவிட்டது
 இந்த வியூகக்காரர்களை எழுப்பு !
 கல்லில் வளர்ந்த இன்னொரு கல்லாய்
 சமைந்து போய் இருக்கிறார்கள்.
 சுயபோக மயக்கத்தில்;
 சுயநலப் போதையில்:

எழுப்பு! சலிப்பின் - அழிவின்
 உச்சஸ்தாதி மிக்க உக்கிரத்தில்
 இவர்களைக் கிளப்பு !
 அவசரத்தின் பொடியை அவதார வேஷமாய்
 முகங்களின் பூசிக்கொள்ளச் சொல் !
 தேவையின் தாகத்தைக் கூட்டிக் கொள்ளச் சொல்!
 (இவனில் ஒருவனைத் தனது நாற்காலியை
 பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கும் அறையின்
 துருப்பிடித்த பூட்டைப் பூட்டிய கைகளுடன்
 அகத்திற்குச் சென்று ஆகாரம் உண்ணச் சொல் !
 தூங்கி வழியும் அவன் தெரு டாக்டர்கேனும்
 'போனி' நடக்கும் !)

சரி! போவோம் வாருங்கள் !
 ஒத்திகைக்கு அவகாசமில்லை!
 இனி இங்கு நானை வந்து அமர்வோம்!
 கோடிட்ட இடங்களை நிரப்பும் சொற்களாய்,
 வந்து அமர்வோம்!
 அச்சுக் குலையாமல், அச்சத்தில் நனையாமல்,
 வந்து அமர்வோம்!
 அவரவர் இடங்களுக்கு
 அவரவர் முகங்களுடன்
 அதே சலிப்புடன், அதே அவலங்களுடன்;
 நிஜ நாடகத்தை நடத்தி முடிக்க !

மே- 1997
 மஸ்லிகை

வெள்ளை

வெள்ளை -

நான் தூய்மையின் தலை நகரம்;
அனைத்து வண்ணங்களும்
அடைக்கலம் தரும்
நிறங்களின் சரணாலயம் நான்.

நிறங்களில் -

கற்புள்ள நிறம் நான் மட்டுமே
கரும்புள்ளி ஒன்று கூட
என்மேல் விழுந்து விட்டால்
களங்கப்பட்டு விடும்
யத்தினி நிறம் நான் !

இலக்கியவாதியே !

அச்சு மையச் சுமையாய் சுமந்து
தன்னைக் கறைப்படுத்தி
உன் திறனை நிறைப்படுத்தும்
தானின் நிறமும் நானே

கண்ணே! உன் கருமனியை
தூங்க வைக்கும் தொட்டில் நான் !
மனிதா!

உன் சந்ததி கல்வியில் நெரிபட
கரும்பலகையில்
தன் கழுத்து நெரிபடும்
அட்சரம் போதிக்கும்

வெண் கட்டியும் -
நானைய யுகத்தின்
தலைவர்களாய் மாணவ தேகத்தில்
அனியப்படும் ஆடையும்
என் நிறமென ஆகியதால்
கல்வியின் நிறம் நானெனப் போற்றப்பட்டேன்!

சிலுவைக்கு -
 ஜெபம் செய்யும் ஜெகத்தினர்
 என்னை அங்கியாய் அனிந்தவர்களிடம்தானே
 பாப விமோசனத்திற்கு
 பரிகாரம் கேட்கிறார்கள் !

மண்ணின் கேசமே! புல்லே!
 நீ அதிகாலை வேளையில் -
 குரிய குளியல் செய்ய
 ஒளிக் கரையில் தன்னைக் கரைக்கும்
 வெண்பவியும் என் நிறமே!
 அதனால்தான் -
 விடியலின் நிறம் நானே ஆனே !

இருள் எனும் கருமையே!
 உன்னை விரட்டத் தன்னை எரிக்கும்
 மேழுகுவர்த்தியால்தானே
 நான் தியாகத்தின் நிறமானேன் !

மனிதா! °
 குரியன் பூமியோடும் ஊடல் கொண்டு
 மேற்கு ஊருக்குப் போன பின்
 மனிதா!
 உன் உயிர்மெய் எழுத்தை
 எழுதும் வீரியத் துளியும்
 என் நிறமாய் விளைந்ததால்தானே
 ஜனனத்தின் நிறமென நான்
 மனிதா!
 என
 ஜெபிக்கப்பட்டேன் !

இறக்கப்போகும் மனிதா!
 கல்லைறையில் உன் தனிமை போச்சு
 துணையாய் வரும் கபன் துணியும்
 என் நிறமென ஆகிவிட்டதாலே
 மரணத்தின் நிறமென நான்
 மனம் செய்யப்பட்டேன்!

கவிஞர் !
 உன் தாடியில் அமர்ந்திருக்கும்
 நரைதானே என்னை
 முதுமையின் நிறமென
 முத்திரை குத்தியது!

மனிதா !
 உன் சுந்ததியின்
 முதல் தாகம் தீர்க்கும்
 புனித தீர்த்தமான
 தாய்யபாலும் என் நிறமென ஆகியதாலே
 தாய்மையின் நிறம் நானேன்
 பிரபஞ்சத்திற்கு உரைக்கப்பட்டேன்!

வெள்ளை மனம் கொண்ட
 சின்னங்க் சிறுக்கள் -
 ஆயுதக் கலாசாரத்தால்
 அழிக்கப்படும் வேளையில் -
 சுரண்டப்படும் தொழிலாளிகளாய்
 வியர்வைதனைச் சூரக்கும் பொழுதும்
 வெள்ளை நான் அழுதே விடுகிறேன்!

சுவாசப் பைக்குள் தீப் புண்கள் வளர்க்கும்
 வெள்ளை அக்னி புல்லாங்குழலாய்
 தீபக் இராகம் இசைக்கும் சிகிரெட்டாய் -
 மனுஷ உதகுகளில் இருக்கையில்
 வெள்ளை நான் அழிந்து விடுகிறேன்!
 ஊதியவனை நான் அழித்தும் விடுகிறேன்!

இன்னத்த துணையை
 இழந்து நிற்கும் அவள் -
 அனியும் துணியும்
 என் நிறமென நிச்சயமானான்
 நிச்சயமாய் வெள்ளை
 நானும் அழுதே விடுகிறேன்!

சர்வதேச தெருவெங்கும்
 நாசத்தை விடைக்கும்
 ஒரு மாளிகையின் பேருடன்
 நான் உச்சரிக்கப் படுகையில் -
 வெள்ளை - நானும்
 வெட்கப்படுகிறேன், வேதனைப்படுகிறேன்
 அவமானத்தால் அழுதும் விடுகிறேன்.

ஒரு உன்னத தேசத்தில் -
 என் நிறம் கொண்ட
 சமாதானப் புறா
 மனுஷி இரத்தத்தில்
 மிதந்து கொண்டிருக்கையில்
 வெள்ளை நான்
 இன்றும் இன்னும்
 அழுது கொண்டே இருக்கிறேன்!

கம்பன் கழக கலையரங்கம்
 ஜூன் 1998

சீல தேள்விகள்

சீல உத்தரவுகள்

விளைய விடையாய் இருந்து பார்த்ததில்
வேரின் சுகந்தமே சுவாசமாகிவிட்டதா ?
தரித்துவிட்ட வேஷ்ட்தை
இனிக் கலைப்பது எப்படி ?

சாக்கடைக்குள் தலையைச் சரித்த பின்
பன்னீர் வாசத்தின் ஏக்கத்தில்
கழிக்கலாமா காலத்தை;

அடியெடுத்து வைத்து விட்டர்கள்
இனி சுவடுகளைத் தரிசிக்காமல்
உங்கள் பயணத்தை நிறுத்துதல் ஆகுமோ;

எல்லாமே கைவசம் வைத்திருந்தும்
எதையுமே உருவாக்கம் செய்ய முடியவில்லையே
உங்களால்;

வயசின் உதிர்வு மட்டும் மிஞ்சிய நிலையில்

இனி - நரைத்த கூரையின் கீழ்
வசித்தலே நியாயம் ! - உங்களுக்கான
பரிவாரங்களுடனும் பரிகாரத்துடனும்
முயலைப் பிடித்துவிட்டர்கள்
இனி அதற்கும் கால்கள்
முன்று மட்டுமே எனும்
மேலாண்மைக் கருத்தையே தூக்கிப் பிடியுங்கள்;

நீங்கள் ஏறி நிற்கும் கொம்பை
நீங்களே வெட்டிச் சாய்க்கும்
அவலத்தில் நீங்கள் இல்லையா ?

யாரோ சொன்னது போல்
“வெளவாலுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டால்
தொங்கித்தான் ஆகவேண்டும்”

நீங்களும் திருமதி வெளவால் தான்!
தொங்குதல் இனி உங்களுக்குச் சாபமாகிவிட்டது!
இல்லற சுகம்போல்:

உங்கள் படலை அருகே
மரணத்தின் கடைசி நிமிஷங்கள்
காத்து நின்றாலும்

வரலாற்றுப் பெருமை மிக்க
உங்கள் வாழ்வின் அம்சங்களின்
சிறப்புக்களைப் பற்றிய
பேச்சுக்களை மட்டும் நிறுத்தி விடாதீர்கள் !

அவ்வாறு நிறுத்துதல் என்பது
உங்களுக்கான விஷ கோப்பைகளின்
தயாரிப்புக்கு நீங்களே
மூலப்பொருளாகி விடுவது போல் ஆகும்!
ஜாக்கிரதை!

மல்லிகை 33^ஆ ஆண்டுமலர்
ஜூன் 1998.

மஸ்ஸீகை ஜீவாலே

எங்கள் இலக்கிய வாழ்வின்
ஜீவாதாரமே !

இளந்தளிர்களின் படையொன்று
உன்னை வாழ்த்த வந்துள்ளது;

நாங்கள் வெறும் இளைய புற்களாய்
இலக்கிய பூமியில் வேர்கள் புதைக்க
எத்தனித்துக் கொண்டிருக்கையில்
நீ அல்லவா
எங்களை இளந்தளிர்களாய்
உன் மல்லிகைத் தோட்டத்தில்
நட்டு வைத்தாய்;

எங்கள் இலக்கிய ஜீவாதாரமே !
மல்லிகை ஜீவாவே !
நீ அணிந்திருக்கும் ஆடை
மட்டுமல்ல National
நீயும்தான் எங்கள் தேசியச் சொத்து;

உன்னை விதையாக்கி உருக்கி
உருவாக்கிய மல்லிகைதான்
எங்கள் குருகுலத் தளம்;

எங்கள் வாழ்வுப் புத்தகங்களில்
வந்த அச்சுப் பிழைகளுக்கு
நீதான் பிழைதிருத்தமசெய்தவன்;

ஆம்!

நீ எங்களைப் புருப் பார்த்தாய் !
அதனால் இன்று நாங்கள்
மானுட நேசகள் உன்னை
குருப்குருப்பாய்வாழ்த்த வந்தோம்;

நாங்கள்

ஒரு யுக இலக்கியப் புத்தகத்தின்
இளைய அத்தியாயங்கள் !
நீதான் எங்கள் அட்டைப் படம்;

பூதியாய் கமாலாய் நிலாமாய்
ஆப்தனாய் சஹானாவாய்
கோகிலாவாய் கெளரியாய்
இன்று உன்னை வாழ்த்தவும்
பாராட்டவும் வந்தோம்;

ஆனால் நீ
எங்களைப் பாராட்டவே இல்லை
அதனால்தான்
நாங்கள் வளர்ந்தோம் !

தினக்குரல்
28.7.98

இப்பொழுதே சொல்

உன்னில் இன்னும் நிலவும்
ஆதிக்கத்தை நான் அறிவேன் !
என்னில் புதைந்து கிடக்கிறாய் நீ!
போதை வஸ்துவில் மூழ்கிப் போன
ஒரு முளையின் சடலமாய்;

என் சகல உறுப்புகளாலான
உன் மீதான எனது அராஜகம்தான்
எனது கம்பீரம் எனும் உணர்வை
என் வேருக்குக் கர்வம் தருகிறது;

நீ சிதையத்தான் வேண்டும்!
நீ சிதையத்தான் வேண்டும்!

என் ஆத்மாவின் நாவில் சுரக்கும்
தாக வெறிக்கான சகல நிவாரணி
உன் சிதைவுகள்;

நீ என்னை வக்கிரத்தின் பிரதிநிதி எனச் சொல்லலாம்
நீ என்னை சுதை வெறியின் சங்கீதம் என்று சொல்லலாம்
எனக்கு எனது தணிப்பின் மீது மட்டுமே ஆர்வம்;

என் சர்ரத்தின் ஸர்ப்பும் ஈழமின்றி
உன் சவாசம் கூட உயிர்ப்புடன் இல்லை
என்பது புரியும் எனக்கு;

எந்தவொரு தடுப்புச் சவராலும்
தடுக்க முடியா இந்த உணர்ச்சிப் போரில்
இறுதி வெற்றி
என் பக்கம் என்பது உனக்கு மறக்க முடியாத
ஒரு கால பாடமாய் இருக்கிறது இல்லையா?

சரித்திரத்தின் நகக் கண்களில்
உன் அழுக்குகள் மூடைழூடையாய்
வீரயுக வேஷம் போட்டு
என்னை நாற அடித்து கொண்டிருப்பதை
நான் மறந்தேன் என என்னினாயா?

நீ வீரத்தால் பிதுங்கி நிற்பது போலான
ஒரு மாயவலையை என் மீது வீசிய
வரலாற்றின் ஆதிக்கக் கரங்கள்
என்னை பிளந்து விட்டன
அந்த பிளவில் நிகழுப் போகும்;

உன் வீரிய வீழ்ச்சியின்
வருகையை அறியாமல்
இப்பொழுது சொல்;

யாரையார் ஆழ்கிறார்கள்?
யாரை யார் சுரண்டுகிறார்கள் ?
யாரில் யார் வீழ்கிறார்கள்?
இப்பொழுதே சொல்!

தாமரை- ஆகஸ்ட் 98;

சிருஷ்டியின் சிறைவிஸ்.....

இன்று சிருஷ்டிகளின் சிதைவுகள்
எங்கும் சிதறிக் கிடக்கின்றன;

ஒலமிட்டு ஒலமிட்டு
ஆஸ்ம சிருஷ்டிகளின்
குரல் வணையங்கள்
வரண்டு விட்டன்;

உலகில் எரியும்
வெறியின் சிருஷ்டியில்
மனுநேச வேர்கள்
கருகி விட்டன்;

கொள்ளைகளின்
சிருஷ்டிக் கொக்குகள்
ஒற்றைக் காலில்
அழிவுக்காய் காலில் நின்றன;

சிருஷ்டிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட
கொடைகள்
கொடிய ஆயுதங்களாகி
இயற்கைக்கு
மரண தண்டனை விதித்தன்

மனுஷ சிருஷ்டியால்
உலக சன்னிதானம்
கலகத்தின் சிம்மாசனமாகிவிட்டது!
அவன் மனப் பாடசாலையில்
அழிவு -
நிர்ப்பந்தப் பாடமாகிவிட்டது;

அறிவின் சிருஷ்டியில்
நாசச் சீழ் வடிகிறது.

சிருஷ்டியே !
நீ உன்னதங்களை
சிருஷ்டிக்கும் தீர்மானத்திற்காய்
உலக சிருஷ்டி
எதிர்காலக் கரையில்
காத்து நிற்கிறது !

Wesley College
மலர் - 98

என்னில் ஒருவரைங் கவிதை

அவஹுடைய கவிதை

வழந்து விட்டாயா ?

உனக்கான சாபமான வளையத்திற்குள்
வாழ்வின் நிரப்பத்தத்தால்;

எங்கே போயின?

உனக்கான துடிப்புகள் !

எங்கே போயின ?

உனக்கான வெளிப்பாடுகள்;

ஒரு சப்த சஞ்சாரக் கிணற்றில்
விழந்து விட்டாய்

மெளனமான நிலையில்;

இந்த யுகத்தில்
நீ உனக்கான சமாதி தயாரிக்கின்றாயா?

இல்லை -

வெற்றிக்கொடி நாட்டப் போகும்
ஒரு பூமியைச் சிருஷ்டிக்கின்றாயா?

ஒரு பிரதேசத்தில் உன் கழுத்தில்
மாலைகள் விழுந்து கொண்டிருக்கையில்
மறுபறுத்தில்
உன் சுயத்தின் கழுத்துக்காக
கத்தி தீட்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை
நீ அறிந்தவனாய் (வளாய்) இருக்கிறாயா?

இல்லை எல்லாமே

அறிந்தவனாய்(வளாய்)

ஒன்றும் அறியாதவன் (வள்)
போல நடிக்கிறாயா?

கடந்து போன உன் ஜீவிதம்
செலவினமா?

அல்லது உன் பலவீனமா ?

இல்லை - அதுவா

உன் மூலதனமா ?

அக்டோபர் - 98
மஸ்லிகை

என்ஹுடைய கவிதை

நிறுத்து ! நிறுத்து !

என நிஜத்தின இரத்தத்தை

சிந்த வைக்கும்
உன் சொற்களின்
கத்தியை நிறுத்து;
என்னை விமாசிபதாய் என்னி
என் சுயத்தின் மீது
ஒரு கசாப்புக் கடையை
நடத்தாதே!

நிறுத்து! நிறுத்து;

என் துடிப்புகள்

மரணிக்கவில்லை!

என் வெளிப்பாடுகள்

மறையவில்லை;

நான் சப்தமாய்த்தான் இருக்கிறேன்!

எனக்கான சமாதி இல்லை!

வெற்றிக்கான அட்டகாசம் மீது

எனக்கு பிடிப்புமில்லை!
கழுத்தில் விழும் மாலைகள்
சாபயமாய் தோற்றும் தருகின்றன
எந்த சக்தியும் என் சுயத்தை அனுகாது
என்பதே என் உறுதி;

என் வாழ்வில் சாபமில்லை

சபலமிருக்கிறது! மறைப்பதில் எனக்கு
வெட்கம் இல்லை;

எனது செலவீனங்கள்

எனது முதலீடுகள்!

எனது பலவீனங்கள்

எனது பலங்கள்;

லாப அழிப்பில் பிதுங்கிய நிலையில்
மூலதனம் என்னிடம் இல்லை!

நான்தான் எனக்கான
மூலதனம்! மூலதனமும் கூட!

உனக்கான தத்துவத்தை
மாற்றிக் கொள்!

வாழ்வின் தத்துவம்
ஒரு காசோலை அல்ல

சந்தர்ப்பவச வங்கியில்
மாற்றிக் கொள்ள !

உன் விழிப் பு !

- நன்பன் ஸ்ரீதர் பிச்சையப்பாவுக்கு -

விழி !

உறங்கி விடாதே !

•••

உன் விழி மீதா
ஒரு பழிவாங்கும் படலம்?

•••

விழி !
உறங்கிவிடாதே!

•••

காண்!
அடையாளம் காண்!
சகல சதிகளையும்!

•••

அழைப்பான் !
நம்பாதே நன்பனே !
உழைப்பான் உனக்காக
அது நடிப்பு
அது உனது போல் அல்ல
போலி !

•••

விழி !
உறங்கி விடாதே!

நீ - நான்
நாம் - நமது
உலகம்

அசையாத நம்பிக்கை
அதுவே நம் வாழ்க்கை!

•••

உன் உயிர் பறிக்க
விழுந்தது
என்னவோ ஒரு கைக்குண்டு !
ஆயினும் -
நீ வாழ வாக்குத்தர
உன்னிடம் ஒரு நாக்கு உண்டு !
பாடு ! நீ பாடு !
உன் வாழ்விற்குப் பலம்
உன் கைக்குண்டு !
எழுது ! நீ எழுது !

•••

விழி !
உறங்கி விடாதே !

•••

பாடு !
தற்காலிக உன் படுக்கை
உன் சங்கீதத்தின்
ஆணிவேரான ஆர்மோனியப் பெட்டி !
பாடு !
இன்றைக்கான உன் போர்வை
ஓர்கன் !
பாடு ! பாடு !
உச்சரி !
கவிதையை !

உன் எச்சில் துளிகள்
தவறாய் உன்னைத் தாங்கியவன் மீது
விழட்டும் மன்னிப்பு பூக்களாய் !

•••

மேடை

நமது கர்ப்பக்கிரகம் !
நம் உயிரின் காயத்தின் வாடை;
வீசியவனுக்கு "சயனைட்";

•••

விழி !
உறங்கி விடாதே !

•••

இல்லை நான்
உன் அருகே
ஆயினும் -
என் ஆத்மா
நீ சவாசிக்கும் காற்று !

•••

விழி !
உறங்கி விடாதே !

•••

வீசியவனைக் கேள் !
காரை தீவில் உள் ஊரைக் கூட்டி

அவாதும்மை உற்ஸாகமாக்க வந்த
என் உயிரின் பாறை மீது
நீயேன் வன்முறைசெய்தாய் ?

•••

வீசியவனைக் கேள் !
என் சுருதி உன்னை கவரும்
என்றுதானே
உன் மன்னுக்கு வந்தேன் !
நீயேன் என்னைஇறுதிப்பயணத்தின்
வாசலுக்கு அனுப்பப்பார்த்தாய்
எனக் கேள் !

•••

விழி
உறங்கி விடாதே !

•••

நான் -
உனக்காக
இரண்டாம் விழியாய்
இருந்து பார்த்துக் கொள்கிறேன்.

•••

உன் -
இரண்டாம் விழி
பார்வை வீச்சுடன்
மறுபிறவி எடுக்கும்வரை!
மாறாத விசுவாசத்துடன் !
விழி !
உறங்கி விடாதே !

1998

துரைவி விஸ்வநாதவுக்கும் என் பெறாமகன் முகம்மது அதீஸ்புக்கும்

சரியாக ஒரு மாதம்;
துரை ஜயா !
உங்களை அழைத்துச் சென்ற
மரண தேவன் -

பெருநாள் கழித்து
இருநாள் ஆகாத நிலையில்
என் முற்றத்திற்கு
அவன் வந்து போனான்
நான்காம் மாடியில்
தன் முற்றத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த
முழுமதி முகத்தோன்
என் பெறாமகனை - தன்
சுற்றுத்திற்கு அழைத்து செல்ல
மரணதேவன்
சரியாக ஒரு மாதத்திற்குள்
என் முற்றத்திற்கும் வந்தான் !

முழுமதியாய் மின்னிய
அந்தப் பிஞ்ச மகன் உடல்
முழுதாய்க் குருதியில்
குளித்த நிலையில்

ஜயோ !
ஜயா !
முற்றாகவே நாங்கள்
வேதனையால் முறிந்துதான் போனோம்.

பற்றி எரிகின்ற
மரண நெருப்பின் சோகம்
சுற்றிச் சுற்றி வந்தே
எங்களைச் சுட்டெரிக்கின்றதே ஜயா!

நேற்றைய 21இல் - எம்
நேசமிக்க உங்களை இழந்தோம்
இன்றைய 21இல் - என்
பாசமிக்க பெறாமகனை இழந்தேன் ஜயா!

சரியாக ஒரு மாதம் !
எங்கள் இலக்கிய உலக வரலாற்றிலே
உன்னத வரியாக எழுதப்படவேண்டிய
ஒர் மனித எழுத்தே ! துரை ஜயா !

மரணம் -
ஜனனத்தின் நிரந்தர விலாசம்
என்பதை நாங்கள் அறிவோம் !
மரண தேவனுக்கு
எங்கள் சார்பில்
ஒரு சேதி சொல்லுங்கள்.

"உயிர்ப் பிச்சைக்காரனே !
சரீர் உயிர்ப் பிச்சைக்காரனே !
எங்கள் பாசமிக்க
உயிர்களைப் புசித்து
உன் பசியைத் தீர்த்துக் கொண்டாலும்
மரண தேவனே !
நாங்கள் ஞாபக எழுத்துக்களால்
அவர்களை வாசித்துக் கொண்டே இருப்போம்
உன்னால் என்ன செய்யமுடியும?"

மன்றைக்குள் ஒரு மின்னல்
பின்னல் இட்டது போல்
அதிர்ச்சி நிகழ்வாய்
நீங்கள் பிரிந்தே போய்விட்டார்களே ஜயா!

உங்கள் வர்த்தக நிலைய
மேல் மாழியில் நடத்திய
அர்த்த புஷ்டியான
அழகிய சின்ன இலக்கியக் கூட்டங்களை
நினைவு கூர்ந்து கொண்டே இருப்போம் ஜயா!

எம் பசியைப் போக்கும்
பயிர்களின் உயிர்களைக் காக்கும்
நல்ல பல மருந்துகளை
விற்ற உங்கள்
விருந்தோம்பல் கரங்களால் - நீங்கள்
உயிராய் நேசித்த
இலக்கியைப் பசியை
நாங்கள் போக்கிக் கொள்ள
நீங்கள் பதித்துத் தந்த
புத்தகங்களை தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்துக்
கண்ணீர் விட்டுத்தான் - இன்னும்
படித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் ஜயா !

மரண தேவனே !
நீ உயிர்ப் பிச்சைக்காரன் மட்டுமல்ல
நீ பொறுமைக்காரன் போலும் தெரிகிறதே !
எங்களுக்கெலாம்
இலக்கியைப் பரிசுகளை

துரை ஜியாவே !
 உங்களைத்தான் உங்கள் சாதனைகள்
 தந்த ஞாபகங்கள் வழியாக
 நேசத்துடன் நாங்கள் உரத்தே
 வாசித்துக் கொண்டிருப்போம் !

என் சின்ன மகள் கேட்டாள்
 “ஜியாவின் சட்டைப் பைக்குள்
 ஊதா நிறத்துப் பேனா ஒன்றை
 ஏன் வைத்து இருக்கிறார்கள்;”
 என் சின்ன மகள் உங்கள்
 ஈமச்சடங்கு அன்று கேட்டாள்
 அவனுக்கான என் பதில்
 சும்மா என ஆனபொழுதும்
 எனக்குள் ஒரு பதில் எழுதப்பட்டது.

ஆம் !
 இலக்கிய மாதாவின்
 எழுத்துக்களை
 இதய பூர்வமாய் நேசித்ததால்தானே
 யோசித்தே அவர்கள்
 ஊதா நிறத்துப் பேனா ஒன்றினை - உங்கள்
 இதயத்தின் அருகே வைத்தார்களோ?

ஜியா !
 நான் உங்கள்
 அன்டை வீட்டுகாரணாய்
 வந்து குடியேறச்
 சந்தர்ப்பம் கண்டபொழுது
 கொண்ட களிப்பு கறைவதற்குள்

அள்ளி அள்ளித் தந்த
எங்கள் ஜயாவை
பொறுக்காமல் தான்
அவரையே நீ ஒரு பெரும் பரிசாய்
எடுத்துக் கொண்டாயோ ?

துரை ஜயாவே !
நிறையவே உங்கள்
நினைவுகளை மீட்கவே
நினைக்கிறது இதயம் ;

துக்கத்தின் தொடர்பாட்டைத் தொடர்ந்து
சற்றேதான் ஆறுதல் பட்டே இருக்கும்
இவர் தம் துயர்களை மீண்டும்
தட்டிமப் பார்க்க விரும்பவில்லை ஜயா !

கவலைப்படாதீர்கள் ஜயா !
நீங்கள் -
சொர்க்கத்தில் கொஞ்சி விளையாட
என் பெறாமகனை அனுப்பி வைத்து இருக்கிறேன்.
கவலைப்படாதீர்கள் ஜயா!
பக்கத்தில் இருந்துகொண்டே
நீங்கள் பெற்ற மகனை நான்
பத்திரமாய் பார்த்து கொள்கிறேன் ஜயா !

Dec - 98

சீசப்பநும் ஏஸ் செயர்ந்தவழுக்கு

நீ பேசுகிறாய் !
 நீ பேசுவதைப் பற்றி
 நாங்கள் ஆச்சரியத்துடன்
 பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம் !

நாங்கள்
 பேச முடியாத விஷயங்களை
 நீ பேசுகிறாய் !
 நாங்கள்
 பேசமுடியாச் சிந்தனைப் பிராந்தியத்தைப் பற்றி
 சீரிய முறையில் அனுபவக் கூர்மையுடன்
 நீ பேசுகிறாய் !

சலிப்பின் துயரத்தில்
 சொந்த மண்ணை விட்டு
 தூரமாகிப் போன அவலத்தின்
 மொழிகளையெல்லாம்
 நீ பேசிக் கொண்டிருக்கிறாய் !

நீ பேசப்படுவாய் - என
 இங்கு பேசப்படுகிறது !

ஆனாலும், ஓர் ஆச்சரியம் !
 அன்றும் - இன்றும்
 இங்கு பேசப்பட்டதைப் பற்றியும்
 நீ மறந்து போனாய் - பேச !

மல்லிகை-1999

வாய்மை

எனிச் சித்தனான் இரவு
 உந்தகள்
 கிரேசு பூபானத்தில்
 நான் விடியல்
 காண்கிறது!

ரூயம்

சீல பிரகடனக் குந்ப்புகள்.

நீணவுநாள் தொடக்கம்
பெண் ஸினேகம்
வந்து கொண்டிருக்கிறது
வாழ்வீல்,

எதீர் பால் கவர்ச்சி
என்பது அருபமாய்
இயக்கம் செய்தாலும்

அங்கு ஆத்ம சுத்தமான
சுயமான
ஒரு நேசத்தை
ஸ்தாபித்து வீடுவது
என்ற தேடல்!

ஆண் - பெண் நேசம்
பாலியலை கடந்தும் இருக்கலாம்
என்ற நீணனப்பீன் பெறுபேறுதான்
இந்தத் தேடல்.

அப்பழியும்
பாலியலை நோக்கி
பீற்றும் பட்சத்தீல்
அதற்கான
காரணீகள்
கண்டு பீடிக்கப்பட்டிருள்ளன;

ஆன்மீகம், கலாசாரம்,
பண்பாடு இன்ன பீற
நீஜம் தான்
ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியவைதான்!

அ�தேவேளை -

அவைமீது ஒரு எதர்த் தாக்குதல்
நடத்தும் உள் முகப் போராக
அடம் பிடித்து தொடர்கிறது
இந்த நேசத்தை,

அதன் வீளைவுகள்தான்
இப்படைப்புகள்!

இப்படியான மன நேசம்
முழு மனுக் குலத்தை நேசிக்கும்
ஒருவனுக்கே சாத்தீயப்படும்
என்பதற்கான சாட்சீயம்
இத்தொகுதீயும் - நானும்,

இந்த நேச நகர்வீல்
காயங்கள்
இருந்து இருக்கின்றன
இருக்கின்றன
ரம்யம் இருந்து இருக்கிறது.
இருக்கிறது.
பீரவு வந்துள்ளது
வரும்!

ஆனாலும்
சருபமால்
அந்த நேச ஞாபகங்கள்
உள்ளுக்குள் உறைந்து
ஆத்மாவீன் வேர்களீல்
வசீத்துக் கொண்டே இருக்கின்றன.

இப்படைப்புகளீல் -
ஒரு தனிமனீதப் புலம்பலின்
தூறல் அடிப்பது போல்
தோன்றலாம்!

அந்தத் தோற்றும்
தவீர்க்க முடியாதது
கவீதையாக முகம்

தர்த்து வரும் பயணத்தீல்!

ஏனைல் –

கவீதத் – பிறந்து வருவது

தனீ மனீதனீவீருந்துதான்

என்பது உண்மைதானே!

தனீ மனீதன் என்பவன்

முக்கியானவன் அல்லத் தான்

ஆனால் –

அந்தத் தனீ மனீதனை

இத்தகைய நிலைக்குக்

கொண்டு போன காரணீ –

சமுகம் சார்ந்ததாய் இருக்கையில்

அந்த தனீ மனீதன்

ஒரு சமுகப் பிரச்சினையீன்

குறவாய் ஓவிக்கலாம் இல்லையா?

அந்த ஓவி அலைகள் தான்

இந்தக் கவீதைகள்!

இறுதீபாக ஒன்று சொல்லாம்.

ஏதோ ஒரு வீதத்தீல்

இந்த நேச உலகத்தீற்குரியவர்கள்

ஆளாகி இருக்கும்

காயங்களுக்கும் – சோகங்களுக்கும்

தங்களுக்குத் தாங்களே

சுய சமாதி கட்டிக் கொண்டதற்கும்

சமுகத்தீல் ஆதீக்கம் செலுத்தும்

பல அதீகாரக் காரணீகள்

காரணமாய் இருப்பதனால்

இப்படைப்புகளும் முற் போக்கானவைதான்

அந்த நேசத்தீற்குரியவர்

எதீர் கலாசாரத்தீன் பிரதிநிதிகள்

என்பது என் சுய கணீப்பு!

குய சாட்சியம் 1

ஹாஜி பாருக்:

பாபு! நீ எனக்கு
விளங்கும் வகையில்
எப்பொழுது கவிதை
எழுதுகிறாயோ
அன்று தான் உன்னை
கவிஞராக ஏற்று கொள்வேன்.

எனக்குத் தூாக்கம்
வராத பொழுதெலாம்
உன்கு கவிதைகளை
வாசிப்பேன்!

ஞெய்

சந்தோஷ வெளிச்சத்தின்
பொழுது என்னோடு
நடந்து வந்த நிழலே!
சோக இருளின் பொழுது
என்னோடு சங்கமித்தே
விடுகிறாய் நிழலே!

அழுதுவிடாதே !

என் கவலைகள்
உன்னை வாட்டும் வேளை
அழுதுவிடாதே ஸகீ;

அலைப் பூ விரியும்
கடலோரம் நில் ;
நுரைச் சிரிப்பாய்
உன் பாதத்தில்
சிலிர்ப்பேன் நான் !

நதியோரம் பார் ;
சின்ன அலை வட்டத்தில்
என் முகம் தெரியும் !
தனிமை காக்கும் தண்டவாளத்தில்
வந்து பாதம் பதி ;
என் நினைவு வண்டி
தானே வரும் !

என்றேனும்
நாதப் பிரவாகம் கேட்கின்றதா ?
நின்று சவாசித்துச் செல்
ஏனென்றால்-
அங்கு தான் நான்
காற்றாக ஜீவிப்பேன்!

எல்லாவற்றையும் விட
என் ப்ரிய ஆகாயத்தைப் பார் ;
ஏனென்றால்
வாழ்வில் அதிகம் பேசிக்கொண்டிருந்த என்னை
அந்த மௌனக் காட்டிற்குள்தான்
என் நண்பர்கள் புதைத்திருப்பார்கள் !

என் கவலைகள்
உன்னை வாட்டும் வேளை
அழுதுவிடாதே ஸகீ !

15.3.87
தினகரன்

கய சாட்சியம் 2

பாலரஞ்சனி ஜெயபால்
ப்ரிய மேம்:

நேஸ வந்தனங்களுடன்.....

உங்கள் தொகுதி வெளிவரப்போவதை அறிந்து மட்டற் ற மகிழ்ச்சி! ஏதோ, நண்பர்கள் என்று நாம் மட்டும் அனுபவித்த கஷ்டங்களை எல்லோரும் அனுபவிக்கப் போகிறார்களோ என்ற ஓர் நப்பாசை தான்!!

நீங்கள் எழுதிய கவிதைகளில் என்னிடமில்லாதவை அல்லது என்னிடம் சொல்லப்படாதவை என்று எந்த கவிதையும் கிடையாது, என்பதில் எப்போதும் எனக்கொரு கர்வம் உண்டு; இது நேசக் கர்வம்.

மற்றவர்க்கெல்லாம் உங்கள் கவிதைகள் கவிதையாக மாத்திரம் இருந்திருக்கிறது. ஆனால் எனக்கு.....? அவை நட்பு என்பதையும் - நேசத்தையும் வேறு பிரித்தறிய உதவின. பாச்தை உணர்த்தின. மக்களைப் புரிந்து கொள்ள வைத்தன. நேசத்தைக் கண்டு சிலிர்க்க வைத்தன. நைரியமாய் நிமிர வைத்தன. குழலை எந்தவாரு சந்தப்பத்திலும் ரசிக்கவைத்தன. ஒவ்வொரு சிறு அசைவிலும் எம்மை உறைய வைத்தன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, வாழ்க்கையை - நேர்மை, தைரியம், புரிந்துணர்வு, விட்டுக்கொடுத்தல் என்பவற்றோடு வாழ வைத்தன. இப்போ சொல்லுங்கள் மேம்! உங்கள் கவிதைகள் - கவிதைகள் மட்டும் தானா?

உங்கள் கவிதைகளை மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் குழப்பநிலை தோன்றும். 'வெளவாலுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டால்.....' என்ற பழமொழிக்கேற்ப உங்கள் Friend ஆனபின் இதை எல்லாம் சகித்துத் தான் ஆகவேண்டும் எனத் தோன்றும். ஆனால் ஆற அமர இருந்து, எவ்வித இடையறுமின்றி அந்தக் கவிதையை உள்வாங்கும் போது, உண்டாகும் உணர்வு இருக்கிறதே.... அப்பாடா! மனக்குள் பிரமிப்பு, பொறாமை, கர்வம் கலந்த உணர்வு குழியிடும்.

கவிதை பற்றிய ரசனையுள்ளவனால் - இன்னும் சொல்லப் போனால் கவிதையே முச்சாய் ஆழ்ந்து போகின்றவனால் தான் எந்தவாரு கவிதையையும் கவிஞரின் மன நிலையிலிருந்தும், தன் கய நிலையிலிருந்தும் விளங்கிக் கொள்ளுமிடியும். அந்த வகையில் 'உங்கள் கவிதைகள் புரிவதில்லை' என்ற குற்றச்சாட்டு அடிப்பட்டு போகிறது.

கயம் - எனும் போது தான் ஞாபகம் வருகிறது. நான் கயம் என்பதை அடையாளம் கண்டு கொண்டதே. - உங்கள் நட்பு சார்ந்த கவிதைகளுடாகத் தான்

மேம்!

நான் பணிவேன்
என்னைத்
தரரபோடு தரரயாக்கி
என் இதயத்தின் மீது
துரோகப் பற்கள்
வளர்த்தாலும்
நான் பணிவேன்.
ஏனெனில்
நான் வேராக வேண்டும் !!!

என்ன யோசிக்கிறீங்க? இது உங்க கவிதைதான் மேம்! சுயம் கொப்புளிக்கும் கவிதை!

அன்பு வசப்படத் தெரிந்தவன் தான் கவிதை எழுத முடியும். ரசனை மிக்கவனால் தான் கவிதையை எழுதவும் ரசிக்கவும் முடியும். ஆனால் அன்பு வசப்படவும் வசப்படுத்தவும் தெரிந்தவனாயும், ரசனையுணரவு மிக்கவனாயும், சமூகத்துக்கு ஏதேனும் பங்களிப்பிச் செய்ய வேண்டும் என நினைப்பவனாயும் உள்ளவனால் தான் கவிதை படைக்க முடியும்-நீங்கள் கவிதை படைக்கிறீர்கள் மேம்!

நான் அடிக்கடி ஆச்சரியப்படுவதுண்டு! உங்கள் எழுத்துக்களில் உள்ள உக்கிரம், வன்மை உங்கள் உள்ளத்திற்கு இல்லையே என்று! மென்மையான என்னாங்களும் உணர்வுகளும் கொண்ட உங்களால் எப்படி வீச்சு மிக்க கவிதையை படைக்க முடியும்?

ஓரு கவிஞரின் திறமை அவன் கவிதை படைப்பதில் அல்ல, அவனது கவிதை உயிர் வாழ்கின்ற தன்மையைப் பொறுத்தே கவிஞரின் திறமை கணக்கிடப்படும். அன்றாட வழிவின் இயந்திர கதியில் நாம் சமூன்று கொண்டிருக்கும் போது கூட, ஓரு கவிஞரின் கவிதை வரிகள் பளிச்சிடுகிறதோ இதுதான் கவிஞரின் மாபெரும் வெற்றி. அந்த வகையில் நீங்கள் வெற்றியாளன் தான் எப்படி என்கிறீர்களா.....

பாசமான ஒன்றுகூடலின் போது ‘உங்கள்’ அன்புக்கு பக்கங்கள் ஜந்தும்’ ரயில் தண்டவாளங்களை பார்க்கும் போது உக்கீல்..... தண்டவாளத்தில் வந்து பாதம் பதி..... கவிதையும் வாழ்க்கையில் அடிப்பட்டு நிமிரும் போது உங்கள் பணிவேன் கவிதையும் மனசுக்குள் ஓடி வந்து உட்காரும். இது ஒரு சில உதாரணங்கள் தான் மேம். இன்னும் நிறைய உண்டு.

வேறென்ன எப்போதும் போல்

வாழ்த்துக்களுடன்
பாஸாம்மா

கண்ணம்மாவுக்கு ஒரு தழுதும்

கண்ணம்மா!
 ஒரு யுக சோகப் பாறையின்
 சுமைக்குள்
 நகங்கிப் போனது
 என் சுவாசம்;
 கசிந்த கண்களின் வியர்வை
 கண்ணீர் வேடம் தாங்கியது;
 கண்ணம்மா!
 உன் சுவடுகளில்
 முட்களின் விழிகள்
 முளைத்துக் கிடக்கின்றன;
 காத்திட வேண்டாமா
 நான் உனை?
 என்ன செய்வது கண்ணம்மா?
 இங்கே
 தேடலின் கயிற்றில் தொங்கியது
 என் ஆத்மாவின் கழுத்து!
 நெல் மனிக் குவியலுக்குள்
 தொலைந்து போயிற்று
 என் நேச மனம்!
 மிகைக் குளிர் கண்ட தேகத்தின்
 வெடிப்புக்களாயின
 உன் ஸ்நேக ஞாபகங்கள்;
 கண்ணம்மா!
 இன்றைக்கு நான் போட்ட வேஷம்
 உனக்கான கவசம்;
 காற்றில் தள்ளாடும்
 தீயின் நுணியாயிற்று
 என் சுவாசம்;
 போலிகளின் சந்தையில்
 கண்ணம்மா!
 சுத்யத்தை விற்கச்

சண்டை செய்தவன் நான்;
 அங்கு இவர்கள்
 என் குருதி மையால்
 சம்பிரதாய எழுத்து எழுதினார்கள்;
 நானோ
 உரை நிகழ்ச்சிக்குத்
 தலைமை வகித்த ஊழையானேன்;
 கண்ணம்மா!
 உன் எண்ணத் தரையில்
 நான் கரைந்து போய் விட்டதாய்
 எண்ணலாம் நீ;
 ஆனாலும் -
 நான் உறைந்து போனேன்;
 உணர்வாயா?
 நீ என் சமாதியின்
 புழக்கங்களுக்குக் கூட
 நான் நேச ராகத்தில்
 கச்சேரி ஒன்றைக்
 கற்றுக் கொடுப்பேன்
 வான் வெளியைத் தபாலாக்கி
 காற்றுச் சுமந்து வரும்
 என் ஆத்மாவின் ஓலத்தைப்
 புரிந்து கொண்ட உன் முன்னே
 காலத் தீயால் ஏரிந்து போன
 என் சாம்பல் கூடச் சந்தோஷிக்கும்
 கண்ணம்மா !

தினாகரன்
 19.9.90

கேள்வி

கேட்டு விடலாம்தான் !

ஆனாலும் -

யதார்த்தத்தின் உறையிலிருந்து
தப்பிக்க முடியவில்லை
கேள்வியால் !

கேள்வி -

சிந்திய நீராய் ஒடி
மனசை நன்றத்த பின்
மீண்டும் அதனை அள்ளுவது எப்படி?
உபகேள்வி ஒன்று
விரலில் மெல்லமாய்
வளரும் நகமாய்து.....

கேட்டு விடலாம்தான்

கேள்வியாக இல்லாமல் - நேசத் திரைமீது
அது கரும்புள்ளியாகிப் போனால்?
பயத்தின் வேரே கேள்வியாய்
உள்ளிருந்து
ஆத்மாவை தின்னுகிறது!

கேட்டு விடு என்று

நச்சரித்தது வாக்குறுதி !
கேட்டு விடாதே என்று
எச்சரித்தது யதார்த்தம் !

நச்சரிப்பை வழங்கிய

எச்சரிக்கையின் போர் மைதானத்தில்
யதார்த்தத்தின் ராட்சதக் காலடியில்
வாக்குறுதியின் மார்பின் மீது
மெளனமாய் கிடந்தது
கேள்வியின் பினம் !

23.12.94

ரதம்

புறப்படலாயிற்று

அந்த ரதம் !

நீ இழுத்தாலும்

இழுக்காவிட்டனும்

உன்னை விழுங்கவும்

உன் சூழலை உறிஞ்சும்

நச்சக் கிருமிகளை

உயிருடன் விழுங்கவும்

புறப்படலாயிற்று

அந்த ரதம் !

ரதத்தின் பேர்

உனக்கு குனியமாய்

இருந்தாலும்

என்னால் இனங்காண

முடிந்த அந்த ரதத்தில்

என் உனர்ச்சிப் பிரகாசத்தின்

சக்கரமென்று

உன்னை அழிக்கவும்

உன்னை அரவணைக்கவும்

அசைவது உனக்குத்

தெரிகிறதா?

10.8.95

கேள்விகள் கவிதை

எழுதப் படாமல்
தவித்துக் கிடப்பது
கவிதையா? கடிதமா?

♦♦♦

தீர்மானிப்பது
அகமா? புறமா?

♦♦♦

யதார்த்தம் -
எனக்குப்
பகையா? அனுசரணையா?

♦♦♦

கேள்விகள் எனது;
பதில்கள் உனது!

♦♦♦

யாரின் போரில்
யாரை யார்
இழப்பது?

♦♦♦

இதுவும் கேள்வி
பதில்
?

9.8.95

இடங்கள்

எங்கோ
ஏதோ இடத்தில் இடறுகிறது.

உன் தேவையென்ன
உன் சோகமென்ன
கேட்க மனம் விழைகிறது.

நீ -
எதில் கரைந்திருக்கிறாய் !
எனப் புரியாமல்
தடுமாறுகிறது மனம்.

அழுது முடித்து விடு !
சொல்லி முடித்துவிடு !
உனக்கான முகத்தை
உரித்துக் காட்டி விடு !

தாங்குவதற்கு
இனிச் சக்தியுமில்லை
வாங்குவதற்கு - இங்கு
அதிர்ச்சிகளுமில்லை.

எங்கோ
ஏதோ இடத்தில்
இடறத்தான் செய்கிறது !

விளக்கம்

புதைக்குள்
போகும் முன்
என்னில் புதைந்து கிடக்கும்
எதைத்தான் உன்னிடம்
கதைப்பது?

பரவாயில்லை
இப்பொழுதேனும்
ஒரு புதிருக்கான விடை
ஒரு மெளனத்திற்கான கலைப்பும்
உனது ஒயாத தேடலின்
தாகத்தைத் தணித்து விட்டதா?

இது - எனது விலகல் அல்ல;
விளக்கம் மட்டுமே !

9.10.96

ஒரு பயணத்தின் செரமூது சௌந்தர்யாவுக்கு

1. வெடிக்கச் சம்மதம்

இந்தப் பொழுதை
இதயம்
வேண்டி நிற்கிறது
அடிக்கடி !
ஏதும் வேண்டாம்
என வாழ்வில்
தீர்மானமொன்றை
நிறைவேறுத் தூண்டுதலால்
இந்த நிமிஷ நகர்வுகள்;

உன் சுயமும்
என் சுயமும்
நடாத்தி முடிக்கும்
சம்பாஷணையில்தான்
எத்தனை சத்யம் !
இந்தக் கணத்தில்
வெடித்து விடுவதில் கூட
சம்மதிக்கும் வாழ்வு !

2. மீண்டும் மீண்டும்

மீண்டும்
மீண்டும்
வேண்டி நிற்பதில்
நம் வாழ்வின் அர்த்தம்
மாறி விடுமா சௌந்தர்யா?

தீண்டி விடும் நாகமொன்று
இந்த நிமிஷம்
எனக்கு நினைவு வருகிறதே
இது ஏன் தோழி !

3. எப்படி

இந்தப் பயணமென்ன
முடியக் கூடிய ஒன்றா
பின் முடிந்தது எப்படி?
என்னால்
உன்னைத் தனியே விட்டுப்
போக முடிந்தது எப்படி?

4. காலத் தற்கொலை

பாவம் காலம் !
அது தற்கொலை செய்துகொள்ளும்!
இடுத்தை நீ
கண்டிருக்கிறாயா சௌந்தர்யா?
அது -
நீயும் நானும்
சந்தித்து உரையாடிய
நிமிஷங்கள் தான் !

5. களைப்பு

களைப்பே தெரியவில்லை
என்றேன் நான்
பயணம் முடிந்தபின்
தெரியும் அதுவென்றாய் நீ.
நமது பயணம்
முடிந்த பின்தான்
நீ சொன்ன நிஜம்
புரிந்தது எனக்கு !
ஒரு நிஜமான
அனுபவத்துக்கு
உன்னால் எப்படி
முன்னுரை எழுத முடிந்தது
சௌந்தர்யா?

6. குறாவளி

வெறும் காற்றில் கலந்து வரும்
நேச வார்த்தகைள் தான்
ஆனால்
என் நரம்பு மண்டலத்தில் மட்டும்
அவை எப்படியொரு
குறாவளியை உற்பத்தி செய்தன
சொல் தோழி ?

7. கரைதல்

சங்கீதத்தின் பரவசம்
இனம் புரியா உணர்வின்
ஊழிக் கூத்து:
ஒரு சிம்பொனி இசையின்
உச்சஸ்தாயி;
நீ -
என்னருகே இருக்கும் வரை
அழியாத அனுபவமாக
எனக்குள்
கரைகிறதே சென்தர்யா !

8. பின்னால் போகாதே

காலக் குதிரையே !
நீ
பின்னோக்கி மட்டும்
பாய்ந்து விடாதே
என் செளந்தர்யத்தின்
முதல்படிக்கு
நான் போகத் தயாரில்லை.

9. மூழ்குதல்

என் வார்த்தைகளின்
குறாவளியில்
உன் மனக் கப்பலை
சிக்க வைத்து விடாதே சென்தர்யா!
ஏனெனில்
உனது மூழ்குதல்
எனது மரணமாகிவிடும்
கவனம்!

10. எனது தனிமை விலாசம்

உனக்கான விலாசத்திற்கு
உன்னைத் தபால் செய்துவிட்டு
தனிமையில் நடந்து போனேன்
தோலைந்து போன என் விளாசம் தேடு!

18.5.97

கவிதை யாத்தின் என் தேசம்

1.

விடைபெறும் வழியினைத்
தேடிக்கொண்டாயா ?
நீ அடைப்பட்டுக் கிடந்த
அழகிய சிறையினை
உடைக்கும் கலையினை
உணர்ந்து கொண்டாயா?
கிடைக்கும் இத்தருணம்
கிட்டாது இனி ஒரு பொழுதும்
படைக்கும் கவிதையில்
பணிந்து கேட்கிறேன்

ஓஓ

(வேறு)

நானினி நிற்பதில்
நியாயமில்லை என்று நீ
கூனிக் குறுகி
குற்றம் உணராதே !
எனினி நானும் ஏங்குகிறேன்
ஏற்றம் தந்தவன் கூறுகிறேன்
தோணி நீயும் கரை காண வேண்டும்
தோழி; நானும் அதில் நேசத் தளம்
காணவேண்டும்

ஓஓ

2.

இப்பொழுதேனும் சொல்
நீ எங்கு இருக்கிறாய் ?
இப்பொழுதேனும் சொல்
நான் எங்கு இருக்கிறேன்?

இப்பொழுதேனும் சொல்
நானும் நீயும் எங்கு
இருக்கிறோம் ?
இப்பொழுதேனும் சொல்
உன்னுடைய அவன்
எங்கு இருக்கிறான் ?
இப்பொழுதேனும் சொல்
என்னுடைய அவள்
எங்கு இருக்கிறாள் ?

ஓஓ

3.

இது -
வார்த்தைகளால் ஆன
எனது கவிதா யாகமா?
இல்லை
நம் வாழ்க்கையிலாலான
சோகமா?
இரண்டும் இல்லையெனில்
நம்மை நாமே
பார்த்ததினால் வந்த
நேச தாகமா?

(24.2.97)

துர்ஜீனி சத்துஸ் ஹாட்டு

ஹாகம் 1

1. தர்வினி :

புலப்படா
விடை ஒன்றின்
ஆதியை நீ தீண்டிவிட்டாய்
தீண்டுதல் என்பதன்
அனுபவம்
விழிமாயிற்று
உனக்கா?
எனக்கா?

2. தர்வினி :

பரிபூரணத்தையடையச்
செய்யப்பட்ட உனது பயணம்
இங்கே -
பயணம்
அதன் பாதையில் தொடர
உனக்கான
காயாங்கள்
மௌனயாகத்திலோ?

3. தர்வினி :

நிஜைப் புற்று நீ !
உன்னில் உறங்கிக் கிடக்கும்
சர்ப்பம் எது?

4. தர்வினி :

உனக்குள்
ஒரு படையெடுப்பு :
உனக்குப் புரியாமலா?
அல்லது
எனக்கு சொல்லப்படலாமா?

5. தர்வீனி :

சமுத்திரமாய் எழுந்தாய்
நதியாய் ஓடினாய்
ஓடையாய் ஊடுருவினாய்
அருவியாய்ப் பாய்ந்தாய்
குளமாய் அடங்கினாய்
ஆனால் என் மனமலர் மீது
நீ
ஒற்றைப் பனித்துளியாய்
வீற்றிருந்த வேளைதான்
நான் விழித்தேன்
உன் பிரவாகத்தின்
பெருமை புரியாமல் :

6. தர்வீனி :

ஒன்று	- உனது சயம்
இரண்டு	- உனது எண்ணம்
மூன்று	- உனது தமிழ்
நான்கு	- உனது திசை
ஐந்து	- உனது இசை
ஆறு	- உனது ஆசை

7. தர்வீனி :

நெடுங்கணவின் பின்
நான் நிற்கிறேன்
எனது நிஜுத்தில்
உர் அகதியாய்;

8. தர்வீனி :

எனது - அலறுல்
உனக்கான பாவையான பொழுது
நீ
அடையாளம் கண்ட
கவிதையாயிற்று அது !

9. தர்வழினி!

சவமொன்று காண்கையில்
எழுந்தது கேள்வி ஒன்று மௌனத்
தவமிருக்கும் இது எப்படி
தனக்குள் இருந்த ஒன்றுடன் ஊடல் கொண்டது
சவமொன்று காண்கையில்
எழுந்தது கேள்வி ஒன்று
ரூபம் -
இயக்கத்தை
விழுங்கி விடுமோ?

10. தர்வழினி!

சரணம் !
சரணம் !
எது சன்னிதானம்
ஆதியின் அந்தமா ?
அல்லது
பாதியில் வந்த சொந்தமா ?
அல்லது
உன்னையே
ஒதியே ஒங்காரத்தை
அலங்காரமாக்கிக் கொண்ட
எனது மனதின் சந்தமா ?
சொல் தர்வழினி !

14-8-96

தர்வீன் பத்துப் பாட்டு

சாகம் 2

1. ஒ...தர்வினி !

எனது நிஜத் தரையில்
நிற்க மறுத்த மனபரி
இடறி விழுந்தது
சுயத் தரையில்;

ஓஓஓ

2. ஒ..தர்வினி

ஒரு பரிபூரண தரிசனத்தின் அந்தம்;
இன்னொரு பரிபூரண தரிசனத்தின்
ஆதியாய்.....
இன்று சுழற்சியில் - தேடலில்
சாம்பலாய்ப்
போனவர்களின்
பெயர்ப் பட்டியல்
உனதும் எனதும்
நாமங்கள்;

ஓஓஓ

3. தர்வினியே...ஓ

தேடலின் பயணத்தில்
முடிந்த பாதையின்
கடைசி விளிம்பினைப் போல்....
சலிப்பின் ஓரத்தில்
நிற்கையில் தான்
அந்த அந்தத்திற்கான
ஏக்கம்
சிம்பொனியாய்
எனக்குள்
சதா காலமாய் !.

4. ஒ...தர்வினியே!

தரிசனத்தின் உச்சஸ்தாயியில்
பின்னால்
எல்லா மனப் பட்சிகளினதும்
சிறுகுகள் எப்படிப்
பறிக்கப்படுகின்றன?

5. ஒ.... தர்வினியே!

காலமென்ன..
பனிக்கட்டியா..?
காலமென்ன...
நீயும் நானும்
விழுங்கி விட்ட மிட்டாயா?
காலமென்ன
உன்னையும் என்னையும்
விழுங்கி விட்ட
முதலை வாயா?

6. ஒ.. தர்வினியே!

வேரின் சோகத்தை
மொழி பெயர்த்தது இலை;
அதன் மீதான பனித்துளி!

7. ஒ.... தர்வினியே!

என்னிப் பார்
சிறுகுகள் இழந்த பட்சிகளை !
என்னிப்பார்
சுவாசம் இழந்தநாதஸ்வர கலைஞரை;
என்னிப்பார்
விரல்கள் இழந்த தூரிகைக்காரரை;
என்னிப்பார்
..... என்னை;

8. ஒ..... தர்வினியே !

படி - என்ன
படி - எனக்கு நீ
படி - என்னில் நீ

9. ஒ... தர்வினியே!

ஆயிரம் வாசல் நிறைந்த
மாளிகைக்குள்
வழி தவறிய
ஒரு பூணை;
மாளிகையே பிரபஞ்சமாய்
வாழுப் பழகிக் கொண்டது
பூணை;
எலிகள்
அந்நியமாயிற்று
அதற்கு

10. ஒ.. தர்வினியே!

கடைசிச் சில பக்கங்கள்
கிழிந்து போன
மர்ம நாவலாய் வாழ்க்கை
கிழிந்து போன
பக்கங்களில்
குடி இருக்கிறாய்
இதுவே
தொடர்ந்த மர்மமாய்
எனக்குள் !

14.8.96

வேலீகளை உடைத்து வா?

வெலிகளை உடைத்துவா
உனக்கான
காலியான ஓர் இடம்
உனக்காக
காத்து இருக்கிறது.

நீயும் நானும்
இரு இலக்கங்கள் மட்டுமே!
அதன் கூட்டுத் தொகைக்கான
விடை அல்ல
என் நோக்கம்
என்பதைப் புரிந்து கொள்!

நான் பூஜ்ஜியம்
நீ பெருமிதமிக்க என்
என்றே நம் நிலைக்கு
ஓர் வடிவம் கொடுத்த பின்
நாம் பெருகிப் போனால் என்ன?
கழிந்து போனால் என்ன?
கூடிப் போனால் என்ன?

விடையாக நானாகத்தான்
இருக்கவேண்டும் இல்லையா?
பார்த்தாயா?
நம் நேச படிம வேடுக்கையை
நம் அழிலைத்தனை
வார்க்க வந்த வேளை
முடிவாய் கிடைத்த விடையில்
நம் அசலான
முக வடிவங்கள் !

இந்தத் தந்திரக் கணக்கு
விளையாட்டின் விடை
உனக்கு புரிகின்ற வேளை
அது உன்னை எரிக்கலாம்.

2.11.95

எட்டுத் தீராகையில்

1. எந்த யதார்த்தத்தின்

நிழலும் என் மீது

இறங்க வேண்டாம்

▲ ▲ ▲

எந்த அனுபவத்தின்

பரிவும்

எனக்காக ஏற்படவேண்டாம் !

▲ ▲ ▲

நானே

எனது

சுயத்தின் மீது

அமைத்துக் கொண்ட

நிஜுத்தில்

▲ ▲ ▲

என்னை

ஜீவிக்க விடும்

ஒரு சூணத்தையே

▲ ▲ ▲

நான் விரும்புகிறேன்

நீ என்ன விரும்புகிறாய் ?

2. ஒவ்வொரு பொய்யும்
என்னைக் கொல்லும்
விடுமாக

▲ ▲ ▲

ஒவ்வொரு உண்மையும்
என்னை வெல்லும்
நிஜமாக

▲ ▲ ▲

நான்
என்னவாகி இருக்கிறேன்
எனும் சத்யத்தை
நீயே அறிவாய்

▲ ▲ ▲

எனும் அறிதலில்
எனது விடுதல்;
வரையப்பட்டு இருக்கும்
சரிதம் உனக்கு
புதிதில்லை

▲ ▲ ▲

உனக்குப் புரியும்
இந்த கவிதை;
எனக்குத் தெரியும்
எது என் கவிதை !

3. படி !
இன்னும் அழுமாய்
என்னை ▲▲

முழியவில்லையென்றால்
என்னை ஒரு
பாதாளக் கிடங்காய்
என்னி -

▲▲

விழுந்து விடு
உன்னையும்
என்னையும்
சேர்த்து

▲▲

தற்கொலைசெய்து
கொள்ளும்
ஒர் உன்னத
அனுபவத்திற்காய் !

5. நீ யார்
என்ற விலாசத்தைத்
தேடி நான்
அலைய
வேண்டியதில்லைத்தான்.

▲▲

ஆனாலும்
என்னை நான்
தேடும் பயணம்
தொடர்கிறது.

நீ -
என்ன செய்யப் போகிறாய் ?

4. எழுதுவதற்கான
நிமிஷங்களை
காலம்
சேமித்து வைத்திருக்கும்
▲▲

எந்தவொரு நிகழ்வின்
கல்லறையாய்
எனக்கான முகம்
புதைக்கப்பட்டு இருக்கும்.

▲▲

என் கால நாபியின்
கொடி உன் கையில்

▲▲

அடியே !
இப்படி என்னை
கலையை
எந்த யுகத்தில்
கற்றுக் கொண்டாய் நீ ?

6. முழியவில்லையா
உன்னால்?
சோர்ந்துவிடாதே !

▲▲

உனக்காக நானும்
எனக்காக நீயும்
உயிர்த்துக் கொண்டிருக்கும்

உன்மை
உனக்கு மட்டும்
எனக்கு மட்டும்
புரியும் !

7. இப்படித்தான்
இருக்க வேண்டும்
வாழ்க்கை !

இப்படித்தான்
இருக்க வேண்டும் நீ !

இப்படித்தான்
நான் கரைய வேண்டும்

என்ன செய்வது
காலத்தின் சாபமும்
எனது சஞ்சலமும்
சமாந்தரக் கோட்டில்
சந்தித்துக் கொள்ளும்
இரு புள்ளிகளாய்

கள்ளி !
நீ என்னை
விழங்கித்தான் விட்டாய் !

8. விடைபெற நேரமும்
கேள்வி கேட்கும்
தைரியமும்

எனக்கே வாய்த்ததுபோல்

வாழ்க்கை
பின்னப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்

இந்த யாகத்தின்
தீயின் சுடர்!

உனது பெயரில்
எரித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

என்னை
எரித்துக் கொண்டிருக்கும்

உன்னையே
வெறித்துக் கொண்டிருக்கும்.

15.8.95

சந்தேகம்

களைத்துப் போனாயா தோழி
சகித்துக் கொள்ள முடியாத
ஒரு சப்த வளையத்தில்
சிக்கிக் கொண்டாயா நீ !

ஓஓஓ

பம்பரமாய்ச்
சமுன்று
இன்னும் இன்னும்
என் சுயத்தின்
வலியின் பிழில்

அனுபவங்களைக்
கோர்த்து உருவாக்கிய
ஒரு யாகக் குகைக்குள்
உன்னை அழைத்தேன் !

ஓஓஓ

பயத்தில்
நீ உறைந்து போனாயோ எனும்
சந்தேகப் பருந்து
என் இதய ஆகாயத்தில்
வட்டமிடுகிறது !

சுய சாட்சியம் 3

கெக்கிராவ - ஸஹானா

எனது அகராதியில் நேலம் என்ற சொல்லை முதலில் எழுதியவன்.

உலகாயுதத்தில் ஒடுங்கிவிட்டது நேலம் என்று நினைத்திருந்த வேளை பகிரங்க சுய தோட்டத்தில் நேலப் புவை மீண்டும் மஸரச் செய்தவன்.

நெஞ்சில் கிடந்த ஆண் எனும் கரும்புள்ளியை மாற்றியவன். உறைந்த செண்மையின் மென்மைச் சாயல் அவனிடம் உண்டு. அவன் தோழனல்ல; தோழி.

நந்திப்புக்கள், நிருபணங்கள் நேலத்துக்குத் தேவையில்லை என்று நிருபித்தவன். எல்லை என்பது எதுவெனக் காட்டி பல வேளைகளில் வானமாக இருந்தவன்.

அவன் வீட்டு வாசலில் காத்திருக்கும் விகவாசமுள்ள நாய். என் வீட்டு வாசலிலும் நிற்கும் என்று முதலில் என்னை நினைக்க வைத்தவன்.

கணலருன் + கலாரசிகன் = 19 # 44

பிரேக்குகளை சந்தர்ப்பமாக்கிக் கொள்ளும் பாவாத்மாக்களைச் சுமக்கின்ற புமியில் சந்தர்ப்ப பிரேக்குகளை சாதுரியமாகத் தவிர்த்தவன்.

காசோலைகளில் கையெழுத்திடும் போது நெருப்புக் கையெழுத்துப் பட்டு துரும்பாகிப் போன இளந்தளிகளை நினைத்த ஒரே ஒருவன்.

உன்னதங்கள் பலவற்றைச் சேமித்த உண்டியலில் இந்த சில்லறைக்கும் ஓர் இடம் கொடுத்தவன்.

முப்பதின் முற்றத்தில் அல்ல, அறுபதின் முற்றத்தில் நின்றாலும் உள்ளங்கள் அவன் வசமாகும்.

எந்தத் தலைப்பின் கீழும் சேர்தாற்போல் பத்து நிமிடங்கள் பேசக்கூடியவன். நேலம் எனும் தலைப்பின்கீழ் மணிக் கணக்காய் உரையாற்றக் கூடியவன். எனினும் மௌனத்தின் சமாதிமீது நாற்காலிகள் காத்திருக்க, பேசும் தருணம் வந்தபோதும் பேசாமல் நின்றவன்.

பழகிவிட்டதுபோல் தெரிந்தாலும் அதிசயம் சிறிதும் குறையவில்லை நம் உறவில் - என ஆனந்த் சொன்னது எத்தனை உண்மை? மேம்! இல்லையா?

-உக்கும்மா -

எல்லை

எல்லை நீ விரும்பி முற்றுப்புள்ளி
வைக்கும் இடம்தானே?
சுவாசம் என் எல்லையைத்
தானாய் வகுத்தால்
ஜீவிதங்கள் என்னாவது?
யதார்த்தமாகிப் போன
ஆகாயத்தின் எல்லையைத் தேடி
நீ உன்னையே இழப்பதா?
சுயமெனும் கேட்டிலான
ஞேச வட்டத்தில்
நீ தேடும் எல்லை
எப்படிக் கிடைக்கும்?
எல்லை கடந்து பார்
வியாபகமான பிரபஞ்சம்
உன் விரல்களிடையே
நேசமாய் !

வீரகேசரி-
ஒக்டோபர் 1994

எம்னைமான உண்மைகள்

உண்மைகள்

சிலதுகள்

இன்னும் சொல்லப்படாமலே

இருக்கின்றன தோழி !

சில பார்வைகள்

இன்னும் தரிசனமாகவே இல்லைத்
தோழி !

பசியில் விளைந்த

உடலில் உள் புதைந்து கிடக்கும்
மனசின் தூறல் - சுயத்தில்

விழுகையில்

உடலின் வாசம்

வருவது தவிர்க்க முடியாது தானே தோழி!

சடங்குகளின் சங்கிலிகள்

நம் சுய மன்றைகளைக்

குட்டி விடும் வேளை

கசியும் குருதி மெளனமாய்

காய்ந்து போன பல கதைகளை

நீ அறிவாய்தானே தோழி !

குழறும் கடலின்

கோலம் எதற்கு

உனக்குத் தோழி !

சரந்த வெளி

அந்தப் பரந்த வெளியில்
உட்பிரவேசிக்க உனக்குச் சம்மதா?
நிதானமாகச் சொல்
அந்தப் பரந்த வெளியில்
உட்பிரவேசிக்க உனக்குச் சம்மதமா ?

பரந்த வெளியில்
ந் தனிமைப் படலாம்
உனக்குள் நீயே
உனக்கான சமாதியைக்கட்டும்
அவலத்திற்கு ஆளாகலாம்!

சுய அனல் காற்றின்
உழின் ஸ்பரிசத்தை
உன்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமா?
நிதானமாகச் சொல் !

நிதானமாகச் சொல்
விழிகளுக்குப் புலப்படாத
எல்லையிலா
உனக்கான
அந்தப் பரந்த வெளிப்
பயணத்திற்கு நீ தயாரா?

இடையில் வெளிகளே
இல்லையென்று ஆகிவிட்ட
வெளி ஒன்றில்
உனக்கான பயணத்திற்கு
நீ தயாரா ?
நிதானமாகச் சொல் !

உன் கைப்பிடிக்குள்
அடக்கி வைத்த
விசவாசம்
விழிகளில் வழிந்து போகலாம்.

நிதானமாகச் சொல்
நீ தயாரா ?

அந்யஸ்மல் நீ !

துப்பிய எச்சிலாய்
என்னை நீ
நிராகரித்து விடலாம் -
உமிழ் நீராய் உண்ணில்
நான் சுரப்பதை அறியாமல்;

புருவங்களில்
தொல்லைப்படுத்தும் கேசமாய்
என்னை வெட்டி விடலாம் -
இமையாய் உண்ணில் நான்
அசைவதை அறியாமல்;

என்னை
நேசிப்பதற்கான வார்த்தைகளின்
சப்தங்களிலிருந்து
என்னை - நீ
மென்மாக்கி விடலாம் -
உன் இதயத் துடிப்பின்
சப்தமாய் நான்
ஒலிப்பதை அறியாமல்;

உன் நிழலாய
நான் படர்வதை வெறுத்து
உன் சூழலை நீ
இருட்டாக்கி விடலாம் -
நீயாக நான்
இருப்பதை அறியாமலே!

தினகரன் - கவிதா சாகரம்
18.12.1994

சுய சாட்சியம் 4

கெக்கிராவ - கலைஞரா

வாழ்க்கையின் திக்கெங்கிலும் கருக்கிருட்டின் ஓளிமயக்கம் கைபரப்பிக் கவிகின்றது; பேருவகை அஸைபரப்பி உன் நேலக் காற்று வீசிற்று.

எனக்குப் பொறுப்பான ஆசிரிய உலகம். உனக்குப் பொறுப்பான வியாபார உலகம். இருவருக்குமே பொதுவான இலக்கிய உலகம். பலவிதமான அனுபவங்களையும் பகிர்ந்து நின்றோம் நீயும், நானும்.

வீட்டு முற்றத்தில்- பரந்த வானத்தின் கீழே- மனசின் சுமைகள் எதுவுமற்றதோர் அழகிய அந்திப் பொழுதில் மனசுக்குப் பிடித்தவோர் இலக்கியத்தைப் படிப்பது போலவோர் சுகம் நின் நேலம் சுகிக்கையில்.

சுசி என நேலப் பெயரிட்டாய் நீ எனக்கு என்னுள்ளே பொங்கிய ஏரி நெருப்பின் தணல் தணிந்தது. என்னை நீ நான் எதிர்பார்த்த வண்ணமே உள்வாங்கினாய்.

என்னிடம் இருந்த பரப்பை, என் நேல வெளிப்பாட்டின் பாங்கினை, தீராத ஆறாத வேட்கையினை நீ புரிந்து கொண்டாய்.

உன்தான நேல வளையத்தில் நீ ஆண் என்றும், நான் பெண்ணென்றும் பேதங்கள் இருந்தது இல்லை. ஆத்மாக்கள் அனுபவம் பகிர்ந்து கொண்டன. என் வெளிப்பாட்டுப் பாங்கு சமூகத்தின் பார்வைக்கு என்னை பிழையாகப் பிரதிபலித்துக் காட்டிற்று. என் எதிர்காலம் இதனால் பாதிக்கப்படக் கூடாதே என்று உன் சுயத்தையும் மீறிய அக்கறை கொண்டாய் நீ!

உன் வேஷம் போடாத நேலம் வருடிக் கொடுக்கும் காற்றின் அவதாரமாக உன்னை எனக்கு இனம் காட்டிற்று.

பயங்கரச் சூறைக் காற்றினை எதிர்த்துப் போராடிய இந்த சுறாமீன், கண்ணோட்டத் தொலைவில் இருந்த தன் வாழ்க்கையை. திருப்பிப் பெற உன் இலக்கியத்தாலும் உன்னத இதயத்தாலும் உதவி நின்றாய் நீ!!

சுத்யத்தின் மரணம் வெறுமையான அயர்ச்சியை கொண்டு வந்து குவித்த பொழுதெலாம் நீயே உன் ஆத்ம சுத்த நேலத்தால் என்னை வழி நடத்தினாய்!!

-தங்கச்சி-

எங்கேனும் என்ன.....

எங்கேனும்
என்னை அழைத்துச் செல் !
எங்கேனும்
என்னை அழைத்துச் செல் !

பொய் முகம்
அணிந்த இந்த பூமியில்
பாதங்கள் பதியா வண்ணம்,

எங்கேனும்
என்னை அழைத்துச் செல் !

நீ
காற்றாய் வீசு !
காற்றாடியாய்
சமுன்று சமுன்று
விழுவதற்கு
வெட்கப்படவில்லை நான் !

எங்கேனும்
என்னை அழைத்துச் செல் !

உன் கை குவியலுக்குள்
குடி வைக்க
நீ ஆசைப்படும்
நுரைப் பூக்கள் சிந்தும்
அலைகளின் முகம்
கொண்டு வா நீ
அடித்துச் செல்லப்பட
அஞ்சவே இல்லை நான்

எங்கேனும்
என்னை அழைத்துச் செல் !

அங்கு சுயம் மட்டுமே
நம் சுகம் விசாரிக்கட்டும் !

6.2.94 - தினகரன்

சூயமைறும் சிட்டுக் குருவிக்கு.....

கழிந்த பருவத்திற்கான
தவத்தைக் கலைத்துவிடு
சிட்டுக்குருவியே!

நீ.....
தர்சிக்கத் துடித்த
தில்ய ரூபம் உன்னருகே
நீயோ -
சந்தோஷ நாணத்தில்

வானவெளியில்
நீ சந்தோஷக் சிறுகு விரித்த
ஏணங்களின்
நேச இதயம்
குளிர் ஸ்வரம்
இசைத்ததடி சிட்டுக்குருவியே

சிட்டுக்குருவித் தோழியே !
மீள முடியாத் துயர்
இனி -
கால வெளியில்
நமக்கான கூடு கட்டாது.....!

உனக்கான நேசத்திற்காய்
ஒலமிட்டுக் களைத்த நெஞ்சு
ஓய்வு செய்தது -
உனக்காகவே ...!

வரமாய்க் கிடைத்த ஜீவிதத்தில்
வசந்தம் கண்டு - நீ
கரைந்து போனாய்;
உனக்கான சுயமோ
சுருதி சேர்த்ததடி
உனக்காகவே

இறந்த காலம் வேண்டிக்
கண்ணீர் கறந்த விழிகள்
வெண்மேகமாய்ச்
சந்தோஷ வெளிச்சத்தில்
நிகழ்கால வெளியில் !

மறந்த நெஞ்சு
ஒன்று இல்லை;
! இனியன்று
யதார்த்தக் கூட்டிலிருந்து
சந்தோஷ வானுக்குப்
பறந்து வந்த
சுயமெனும் சிட்டுக்குருவியே..... !
உனக்காகவே
உனக்காகவே
ஒரு சுவாசம்
சுதந்திர நாள்
கொண்டாடுது தோழியே !

தினகரன்- கவிதா சாகரம்
31-7-1994

அழகிய ஆத்மா

அழகிய ஆத்மா!

யதார்த்தத் தீ

உன்னை எரிக்கும் பொழுதெல்லாம்

என் இதயத்தின் பாலையில்

ஒரு புயல் அடிக்கிறது.

நீ

உன்னை நெய்வதற்கு

உன்னையே

நெய்யாய் ஊற்றிய

பொழுதுதான் -

பொய்யாய் நேசம் பேசிய

தேய்ந்த மனிதர் மீது

பாய்ந்து வரும்

வேங்கையாய் போனேன்

நான்!

ஓ! ஓ! ஓ!

நான் பிரகடனப்படுத்திய

சுயத்திற்கான

சுய ரூபம் உனதான பின்

காலத்தின் கேள்விகள்

இப்படித்தான் விசாரணை

செய்தன என்னை:-

“நான் சுயமா

அல்லது

உன் நிழலா?”

23.10.94

தினகரன்

என் குரல்

வேண்டாம் பெண்ணே
என் குரல் உனக்கு
மெளனமாகவே இருக்கட்டும் !

என் குரல் உனை
புலம்பலுக்கு அழைத்துச் செல்லும் !
இறந்த காலத்தைத்
தோண்டி எடுத்து
உனை ஹிம்சை பண்ணும்.

சுயமென்றும்
நேசமென்றும் உனை
அலைக்கழிக்கச் செய்யும்

வேண்டாம் பெண்ணே !
என் குரல்
உனக்கு மெளனமாகவே
இருக்கட்டும் !

என் குரல் உந்தன்
ரம்யத்தைக் குலைக்கும்
அழகான நந்தவனத்தில்
ஒரு புயலெனக் கேட்கும்;
ஜீவிதத்தின் சலிப்பையெலாம்
உன்மீது கொட்டும்
சலனமற்ற குளத்தில்
விழும் கல்லாய்
உன் அமைதி குலைக்கும்.

அதனால் - வேண்டாம்
பெண்ணே !
என் குரல்
உனக்கு மெளனமாகவே
இருக்கட்டும்.

20.12.94 தினகரன்

சுய சாட்சியம் 5

அக்கரைப்பற்று

A. L. அப்துல் ஸலாம்.

இவன் கவிதைகளில்
 யதார்த்தத்தைக் காண்கிறேன்.
 அவன் வாழும் குழலில் அன்றாடம்
 காண்கின்ற நிகழ்வுகளைத் தத்துமாக
 வடிக்கின்றான்!

அந்நியரிடம் இருந்து சுதந்திரம்
 பெற்றது தான் விடுதலை அல்ல.
 மனித வாழ்விலும் விடுதலை
 தேவைப்படுகிறது. அவனது கவிதைகளில்
 அந்த விடுதலையின் குரலைக் கேட்கிறேன்.

நடக்கும் பொழுதும் பஸ்ஸில்
 வியாபாரம் செய்யும் பொழுதும்
 நண்பர்களுடன் கதைக்கும் பொழுதும்
 ஹோட்டலில் தேநீர் அருந்தும் பொழுதும்
 இவனுக்குக் கவிதை வந்து விடுவதை
 பல தடவை நேரில் கண்டவன் நான்.

நேசத்திற்காய்ச் சயமான இதயத்துடன்
 நல்ல கவிதைகளை தந்து இருக்கிறான்
 இவன்.

சிலவேளை

சிலவேளை உன்முன்னே
நாளொரு ஊனம் (எதில்?)
சிலவேளை உன்முன்னே
நாளொரு சிக்கல் (எதில்?)
சிலவேளை உன்முன்னே
நாளொரு வானம் (எதில்?)
சிலவேளை உன்முன்னே
நாளொரு கோழை (எதில்?)
சிலவேளை உன்முன்னே
நாளொரு ஏழை (எதில் ?)

சிலவேளை
நானே
சிலவேளைதானோ ?

ரூய் பாடை

எனதான சுயத்தில்
 உனதான நிஜம்
 நீ
 வடிக்கும் கண்ணிரில்
 நான்
 கவிதை சிருஷ்டிப்பதா?
 (அல்லது
 கவிதையை
 யாசிப்பதா?)
 பிரவாக நதியிடையிலான
 பாறையின் அடியில்
 ஒதுங்கும் கல்லின்
 தனிமை
 எனதானது !
 புரிகிறதா ஸ்நேகே
 சுயத்தின் ஹிம்சை
 சதா கால
 செளந்தர்ய அவஸ்தையில்
 இதோ !
 எனது இயக்கம்
 பஞ்சக் குவியலை
 பிய்த்துப் பிய்த்துப்
 போடும்
 பிஞ்ச விரலின் ஜாலம் தானே
 என் இதயத்தின்

கோலம் !
 யார் அறியார்?
 நேசத் தெருவின்
 அனாதைத் தனத்தை ? !
 மரணித்த காலம்
 சுமந்த பாடைதானே
 உனதான ஞாபகங்கள்?
 கிழித்துப் பார்த்து விடலாம்
 கிழங்கின் தோலொன்றால்
 இது
 இதயத்தின் சதையாயிற்றே !
 என்ன செய்வதாய்
 உத்தேசம்?
 கிளரிக் கொண்டே இரு
 கிடைக்கும் உனக்கு
 வேர்!
 அதுதானே
 அலறிக் கிடக்கும்
 என்
 இதயத்தின் பேர் !
 புரிகிறதா உனக்கு ஸ்நேகே?

17.12.92.

அந்தவொரு நட்சாம்

அந்தவொரு கணம்
தெரிந்தது எனக்கு
இங்கு என்னை சுமக்க
யாரும் இல்லை என்று
என்னைச் சகல வழிகளிலும்
சகித்துக் கொண்டு,

அந்தவொரு கணம் -
உன் பலவீநத்தின்
பொறியாய்த் தெறித்து
என் இதயம் பொந்துக்குள்
புதைந்து போனது
வெந்து தணிந்து போனது
என் சுய காடு.

அந்தவொரு கணம் -
என்னால் உணரப்பட்டது
நிஜுமென்று
தெரிந்து பின்னும்
உன் சுட்டு விரலால்
என்னை

குற்றம் சாட்டியது:
அந்தவொரு கணம் -
சொல்லியது -
உன்னை சுமக்க
இங்கு யாருமே இல்லை
உன் சகல வழிகளிலும்
சகித்துக் கொண்டு

அந்தவொரு கணம் -
உன் நிராகரிப்பின்
உறையில்
எனக்கு அழைப்பு
அனுப்பியது

வார்த்தைகளில்
அகப்படாத
சோகப் பிரதேசத்திற்கு

விழிகளே முழ்கிவிடும்
கண்ணீரின்
மௌனன் அவஸ்தைக்கு.

(நேச காயத்திற்கு)

காயம்

வினாக்கள் தொடர்புகள்

ஒரு வேட்டை நாயின்
வெறியுடன் கூவாசக முடிகு
நீ என்னை தாக்கி விட்டாய்
ரொம்பவும் ஆர்ப்பாட்டத்துடன்
ஏன் அதுவென்று புரியாமல்
நானோ ஒரு முயல் குட்டியைப் போல்
பத்தட்டத்துடன் ஓளிந்து கொண்டேன்
எனக்குள்;
உனது விசவாச வீழ்ச்சியின்
உவ்ளனம் தாங்காமல் !

• • •

என்றோ ஒரு நாள்
பூரணமாய் என்னை
உன்னிடம் உரித்துக் காட்டி விடலாம்
என்று என்னிய
என்னைத்தான் நீ ஏரித்தாய் !
எந்தவித் சலனமுமின்றி
ஒரு சிற்றெறும்பை நக்ககும்
பீரங்கியின் சக்கரம் போல;
இந்தக் கணத்தில்
உனை நினைக்கிறேன்
நீயோ வெறும் வெளியின்
மெளனமாய்;
நானோ விசவாசக் காற்றாழியின்
நூலை இழந்து தவிக்கும்
ஒரு சிறுவனாய்

• • •

எனக்கு, உனக்குப் புரியவில்லை
என்ற சோகத்தை விட
உன்னை எனக்குப் புரிந்து விட்ட
சோகத்தில் நான் !

• • •

நீயோ அக்குவையில் காவலி
அதே வெறும் வெளியின்
மெளனமாய்!

உன் கைகுலுந்தல்

நகத்ரம் மயிழ்

ஹே தோஸ்த ! நீப் பூர்வக
உன் கைகுலுக்கல் சொல்யாச
என்னவாயிற்று? காட்டுங் சுப்
பூப் பூப் ஸிப்புக்காணம்
நான் கலா மேடையில் வெறுமென ஆடிய வேளையெலாம்
நீயோ அதனை
உன்னத நார்த்தனம் என்றே
உன் கையை நீட்டினாய்
குலுக்க -

பூப் பூப் பூப் பூப் பூப்
இன்றோ - பூப் பூப் பூப்
நான் என் சுயமேடையில் வைதை
நமக்கான நேசக் கவிதை உச்சரித்த
அழகிய நார்த்தனத்தை
ஆடிய வேளை மட்டும் - வைதை
அதிர்வு நடனம் நாடுப்பு
அதுவென்று உன் கைகளை
பின்னுக்கு இழுத்துக் கொண்டாயே தோஸ்த;
குற்ற உணர்வுடன் !

பூப் பூப் பூப் பூப்
உன் - கைகுலுக்கலே வைதை
உன்னைப் பயமுறுத்திவிட்டதா?
உன் கைகுலுக்கலே வைதை
உன்னை அதிரச் செய்து விட்டதா?
என்ன நடந்தது
உனக்கு தோஸ்த ! பூப் பூப்
பூப் பூப் பூப் பூப்
தோஸ்த! கவலை வேண்டாம் கை
கைகுலுக்க நீஞும் உன் கை
கை என்றென்றும் எனக்கு
நேசக் கரம் மட்டுமே
சாசுவத காலமும் !

நைக்காப் பூப் பூப் பூப்
நூப்பியல்லைப் ப்புபுபு
கீ கீக்கீகீ
காலுக்கிட்டின்
க்குமிக்குமாக
நைக்காப் பூப் பூப் பூப்
நூப்பியல்லைப் ப்புபுபு

துத்துப்பாலை நாக்காப் பூப்
மயத்தை நாக்காப் பூப்
பூப் பூப் பூப் பூப்
மயிழ்வை கவிசோக நாக் காங்
பூப் பூப் பூப் பூப் பூப் பூப்
நாக்காப் பூப் பூப் பூப்

காங்கவிக்காப் பூப்
பூப் பூப் பூப் பூப்
உயக்காங்காடு ஒரு
நாக்காங்காடு திட்டவாக

பூப் பூப் பூப் பூப்
நாக்கப் பூப் பூப் பூப்
நாக்கப் பூப் பூப் பூப்
நாக்கப் பூப் பூப் பூப்
நாக்கப் பூப் பூப் பூப்

நாவாப்பாரை பூப்
நாவாப்பாரை பூப்
நாவாப்பாரை பூப்
நாவாப்பாரை பூப்
நாவாப்பாரை பூப்

அஹுவ வருத்தன்

1. சிந்தித்துப் பார்த்தால்
பறமும் போலியாயிற்று
அகத்தில் தீ
அரித்தெடுக்க
சுணத்திற்குக்
சுணம்
ஹிம்சை பண்ணும்
நிஜம் !

.....

2. எனக்கான சுவாசத்தை
எனக்கான வதையை
நான் தான் சுவாசிக்க வேண்டும்
நான் தான் அனுபவிக்க வேண்டும்

வாடகைக்கென்ன
நிஜத்திலும் கூட
ஒரு துணையைச்
சமைத்து வைத்தால்

அது கூட
தன் சுய ரூபத்தால்
என்னை
எரிக்கின்றது !

.....

3. ஆரவாரமான
புறச் சுழலில்
மயங்கி -
மனசை நிர்வாணமாக்கி
வாழ்க்கை

கரைந்த பின்னும் வருவி வருவி
காயங்கள் தான் வருவதை கூட
பரிசு என்றால் வருமினங்களை
அனாதையில் கூட
சுகங்காணப் போவி வாக வாடு
பக்குவம் பெறுகிறது விழுவை
மனம் !

4. சண்டு விரல் தெறிப்பில்
கண்டு கொண்ட வருவதை
ஸ்பதத் துளி போல் வாடு
சுண நேர வருவதை
நிகழ்வில் கூட வாடு வருவதை
ஜீவிதத்தின் அர்த்தம் மயமு
புரிந்து விடுகிறது !

5. காயங்கள் தான் வருவதை
கவிதைக்கு வருவதை வருவதை
உற்றா ?
என்னிக்கை வருவதை வருவதை
தேவையில்லை வருவதை
காயங்களைத்தான் வருவதை
சொல்கிறேன் வருவதை
ஒற்றைக் காயம் கூட வருவதை
ஒரு காவியத்திற்குக் கொடுவி
கருவைத் தருகிறது !

6. வெங்காயத் தோலை
உரித்து உரித்து
வெறித்துப்போன
விரலைப் போல்
வலியை அனுபவமாக்கும்
இதயம்
நிஜத்தைத்தேடி !

ஓஓ

7. அட்டா !
மனுஷனின் விலாசம்
தெரிந்த பின்னும்
சூடு கண்ட
பின்பும்
அடுப்படியில் சுற்றும்
பூனை போல்
அங்கலாய்க்கிறது
மனம் !

ஓஓ

8. எனக்கான
நேசங்களின்
சுயரூப ஜனனத்தில்
என் இதயத்தின்
மரணம்
நிச்சயிக்கப்படுகிறது !

ஓஓ

9. அறுந்து விட்டதா
சத்யக் கயிறு ?
நீயே இறுக்கிக் கொள்
இதயத்தின்
கழுத்தை !

ஓஓ

10. பட்டினம்
பார்க்க வந்த கிராமத்துச்
சிறுவனைப் போல்
ஜீவிதத்தின் அழகில்
மயங்கிக் கிடந்த
இதயத்திற்கு
முள்ளாய்
வந்து சேர்ந்தது
அனுபவம் !

ஓஓ

11. பழுத்து விட்டதாய்
என்னிய
கணத்தில்
வெளுத்து விட்ட
காயத்தில்
கரைந்து போனது
கனவு !

ஓஓ

12. இனியும்
என்னைக் காயப்படுத்துவதில்
பயனேயில்லை,
ஏனைனில் -
பினாங்களைத்
துளைத்த துப்பாக்கி
ரவைகள் சொத்தைகளே !

19.04.89

நான் சுர்த்து ந்

உன்னால் ஒன்றை
உணர்ந்தேன்
உணர்ந்த பின் பார்த்தேன்
உயிராய் நீ

வீழ் என்றாய்
வீழ்ந்தேன்
வீழ்ந்த பின் பார்த்தேன்
நிலமாய் ந் !

புதுப்பி நல்லுப் புதுப்பி நல்லுமிகி
 பரிசீலனைகள் வெட்டுவாக
 பற என்றாய் புதுப்பி நல்லுமிகி
 பறந்தேன் வெட்டுப்பாக
 பறந்த பின் பார்த்தேன் வெட்டுக்கை
 சிறகாய் நீ ! முனக
 சிலிர்த்தேன் நான் !

சா என்றாய் பெய்யாக கங்கை
 செத்தேன் ! கண்டிப்பாறியப்
 செத்தபின் பார்த்தேன்
 மோட்சமாய் நே !

கு கு கு கிளப்பி தங்களை
நமிக்குத்தாரி நகரை
கரை என்றாய்
கரைந்தேன்
கரைந்த பின் பார்த்தேன்
உனக்கு நான் !
எனக்குள் நீ !

நமக்கான உலகில்

1. நீ அடித்தது அடி அல்ல

அனுபவம்

நான்ச் சிரித்த

அசட்டுச் சிரிப்பு

சிரிப்பல்ல !

(உன் அடியின் பின்தான்)

என்னை நானே

மறுபதிப்புச் செய்து கொண்ட

தருணம் மட்டுமே ஸ்கீ !

2. நீ எதை மறைத்தாலும்

நியாயத்தின் கோடுகளில்தான்

அந்த உண்மை

பயணம் செய்கிறது

எனக்குத் தெரியும் கண்ணம்மா !

3. சுசி !

என்னைத் தேட

நீ எடுத்த பிரயத்தனத்தை

என்னும் வேளைதான்

எனது சுதந்திரச் சிறகுகள்மீது

எனக்கே கோபம் வந்தது !

4. சப்த ராகினி !

எனது மெளனம்

உனக்கான ஹிம்சையா?

சப்தத்தைக் கலைக்க

தேவைப்படும் மெளனம்

காலத்தின் கைதியாகி

விடுகிறது சிலவேளை:

5. நாம் சந்திப்போம்

நமக்கான உலகில்

அதுவரை -

இந்த மெளனம்

உள்ளுக்குள உறங்கட்டும்

நாம் மீண்டும் வசிப்போம்

நமக்கான உலகில்

அதுவரை ?

10.10.95

କ୍ରିଏଟିଭ୍ ଯାତ୍ରା କୁ ବିଜ୍ଞାନମ !

! நீலை நான் பணி வேன்
 நான் பணி வேன்
 என்னைத்
 தரையோடு தரையாக்கி
 என் இதயத்தின் மீது
 துரோகப் புற்கள்
 வளர்த்தாலும்
 நான் பணி வேன்
 ஏனெனில்
 நான் வேராக வேண்டும்!
 ! நீலை நான் பணி வேன்
 நான் பணி வேன்
 என்னைத்
 தரையோடு தரையாக்கி
 என் இதயத்தின் மீது
 துரோகப் புற்கள்
 வளர்த்தாலும்
 நான் பணி வேன்
 ஏனெனில்
 நான் வேராக வேண்டும்!
 ! நீலை நான் பணி வேன்
 நான் பணி வேன்
 என்னைத்
 தரையோடு தரையாக்கி
 என் இதயத்தின் மீது
 துரோகப் புற்கள்
 வளர்த்தாலும்
 நான் பணி வேன்
 ஏனெனில்
 நான் வேராக வேண்டும்!

கு சாட்சியம் 6

- ஸ்ரீதர் பிச்சையப்பா -

நன்றை அந்வீப்பதந்தாக.....

என்னை இலக்கிய உலகுக்கு
 அறிமுகப்படுத்தி
 தனது சுய உழைப்பால்
 உருவான மல்லிகைப் பந்தல்
 வெளியீடாக எனது தொகுதி வெளிவர வேண்டும்
 என
 நேசப் பிடிவாதம் பிடித்த
 மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவுக்கும்

தனது ஆஞ்சலையின்
 ஜன்னலினுாடாக என்னை
 பரிசீலனை செய்த
 கவிஞர் இ. முருகையன் அவர்களுக்கும்

இத்தொகுதிக்கான
 கையெழுத்து பிரதியில்
 புகுந்து கொண்ட
 எழுத்துப் பிழைகளைச்
 சரி செய்த
 கவிஞர் அல். அஸமத்திற்கும்
 அச்சுப் பதிவுக்கு
 உதவிய
 செல்வி. சு. கல்பனா அவர்களுக்கும்
 அச்சு பதிவு
 பிரதிகளை
 சிபார்த்து உதவிய
 திரு.எம். பாலசிங்கம் அவர்களுக்கும்

இன்று -
 இந்தத் தொகுதி
 இந்த வடிவில் வரக் காரணமாய்
 அமைந்த
 நாவலப்பிட்டி நண்பன் தர்மசீலனுக்கும்.

அட்டைப் பட வடிவமைப்புக்கு
உதவி புரிந்த
என் ப்ரிய கம்பியுட்டருக்கும்,

அந்த கம்பியுட்டரை
எனக்கு
நேசம் செய்துவைத்த
என் பால்ய கால
நண்பன்
அப்துல் சத்தார் மூன்டியாவுக்கும்

இத் தொகுதி முழுதும்
பரந்து கிடக்கும்
ஓவியப் படைப்புகள் தந்த
ஸ்ரீதர் பிச்சையயப்பாவுக்கும்.

இத்தொகுதி
முன் - பின்
அட்டைப் பட எழுத்துக்களை
தனது தூரிகையால்
எழுதித் தந்த
தமிழக ஓவியக் கலைஞர்
அமுத பாரதிக்கும்.

இலக்கிய உலகில்
நானொரு தளம் பெறப்
பாதை தந்த
இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்கும்

இத் தொகுதிக்கான
படைப்புகளை வெளியிட்ட
வெளியீட்டுக் களங்களுக்கும்
அதன் ஆசிரியர்களுக்கும்

ஊழியர்களுக்கும்.

இத் தொகுதியை அச்சடித்த அச்சகத்திற்கும்
அதன் சுலப ஊழியர்களுக்கும்

இப் படைப்புகளை

நான் உருவாக்க

என்னை சுலப வழிகளிலும்

புரட்டி எடுத்த -

எடுத்து கொண்டிருக்கும்

என் சுயத்தைப் புரிந்து கொண்ட-

சுலப நேசங்களுக்கும்

நான் நானாக

இருப்பதற்கு - நான் தரும்

தொல்லைகளை சுதித்து கொள்ளும்

என் சரிபாதி

(மனவியை தான் சொல்கிறேன்)

பர்னாவுக்கும்,

பெண் புத்திரிகள்

ஷியாரா பானு ஷியாம்

அஸ்மா பானு

ஆகியோருக்கும்.

இறுதியாக

நான் இல்லையென்றால்

இந்த தொகுதியே

இல்லை என்பதனால்

என்னை எனக்கு

இனங்காட்டிய

என் பெற்றோர்களுக்கும்

தொகுதியைப் படைப்பதை

ஒவ்வொரு நாளையில் எப்போதும்

நன்றிகள் !

மாநாடுகள் மற்றும் தொழில்கள்

வெளியிசூகள்

- 1** பித்தன் கதைகள் - கே. எம். எம். ஷா
(சிறுகதைத் தொகுதி)
- 2** மல்லிகை முகங்கள் - டொமினிக் ஜீவா
(65 தகைமை சான்றவர்களின் அட்டைப் பத் தகவல்கள்)
- 3** அந்நியம் - நாகேசு. தர்மலிங்கம்
(சிறுகதைத் தொகுதி)
- 4** தலைப் புக்கள் - டொமினிக் ஜீவா
(55 மல்லிகைத் தலையங்கங்களின் தொகுப்பு நூல்)
- 5** விடை பிழைத்த கணக்கு
~ திக்குவல்லை கமரல்
(சிறுகதைத் தொகுதி)
- 6** மாத்து வேட்டி - தென்யியான்
(சிறுகதைத் தொகுதி)
- 7** அனுபவ முத்திரைகள் - டொமினிக் ஜீவா
(வாழ்க்கை அனுபவம்)
- 8** ஆழத்திலிருந்து ஓர் கிளக்கியக் குரல்
~ டெரமினிக் ஜீவர
(பல்வேறு பேட்டிகள்)
- 9** மீறல்கள் - மு. பாஸ்ரி
(சிறுகதைத் தொகுதி)
- 10** எங்கள் நினைவுகளில் கைலாசபதி
~ டெரமினிக் ஜீவர
(தொகுப்பு நூல்)
- 11** எண்பதுகளில் மல்லிகை விமர்சனங்கள்
- ம. தேவகிளாரி
(விமர்சன நூல்)
- 12** டொமினிக் ஜீவா - சிறுகதைகள்
(தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற 50 சிறுகதைகளின் தொகுப்பு)

- 13** ஒரு தேவதைக் கனவு - கெக்கிராவ ~ ஸஹரனர
(சிறுக்கதைத் தொகுதி)
- 14** தெரியாத பக்கங்கள் ~ கதராஜ்
(சிறுக்கதைத் தொகுதி)
- 15** உணர்வின் நிழல்கள் ~ யேரகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்
(சிறுக்கதைத் தொகுதி)
- 16** குாண்டில் ~ பெரமினிக் ஜீவர
(கேள்வி - பதில்)
- 17** அந்தக் காலக் கதைகள் ~ தில்லைச்சிவன்
(நடைச் சித்திரம்)
- 18** நினைவின் அலைகள் ~ எஸ். வி. தம்பையர்
(தன் வரலாற்று நூல்)
- 19** பாட்டி சொன்ன கதை ~ முருகுழு மௌலக
(சிறுவர் இலக்கியம்)
- 20** முன்னுரைகள் - சில பதிப்புரைகள் ~ பெரமினிக் ஜீவர
- 21** ஏழுகப்படாத கவிதைக்கு வரையப் படாத சீத்திரம் ~ பெரமினிக் ஜீவர
(சுய சரிதம்)
- 22** அல்சேஷனும் ஒரு புனைக் குட்டியும் - தி. நூனேசகரன்
(சிறுக்கதைத் தொகுதி)
- 23** பத்தரே பிரகுத்திய (சிறுக்கதைகள் - சிங்கள மொழி பெயர்ப்பு) ~ போன்ற பெயர்கள்
- 24** காட்ட தொல பவற்றுத? (சிறுக்கதைகள்- சிங்கள மொழி பெயர்ப்பு) ~ கதராஜ்

ස්වං

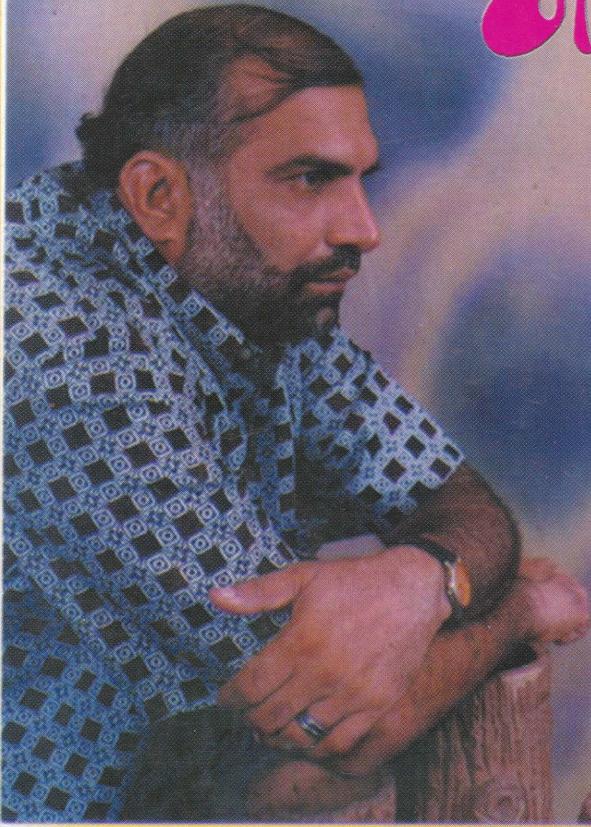

Photo by: Happy Dhileepan

බණ් සිත්තනෙන තීරව
ඉතිහස්
නේස ප්‍රගල්ඩිතයි
නානා යිඹුයි
කාස්සිකුතු!

ISBN.955-8250-02-3.

Cover Printed by: Unie Aris (Pty) Ltd, 48B, Bloemendaal Road, Colombo -13, Tel:330195.